HAVABUS
Havaalanı Yolcu Servisi
YOLCULARINA ÜCRETSİZDİR
ŞUBAT / FEBRUARY
ISSN 2149-8172
2021 | 62

skyroad

aylık gezi kültürü dergisi — monthly travel magazine

BİR DALGINLIĞI TAMAMLAMAK

VENEZUELA

SÖYLEŞİ: KEMAL SAYAR

YAŞAM VE ÖLÜM : KARA TURİZM

DÜNYANIN EN ESKİ KAFELERİ

İSTANBUL'DA VENEDİK SARAYI

ANLATILAN NE VARSA HEPSİ BİRAZ EKSİK KALACAK

İnsan, anlatır. En çok acısını anlatır. Bir benzerini bulmak için yapar bunu da. İnsanın bir benzerini bulma çabası olarak "acı" vardır. Bunun içindir aslında, acının kendisi değil; ama acıyı söylemek bunun içindir. Her ne kadar anlatsa da bir şeylerin eksik kalacağını bilerek anlatır insan, çünkü onun hikâyesi, bizim hikâyemiz böyle ilerler. Yine de anlattığında, acısını biriyle paylaşma cesareti gösterdiğinde "her şeyin tam olmasını beklemek" insanı diri ve hür tutar. Bu bakımdan "acısını söyleyebilen" umudu olandır.

Skyroad bu sayısını acısını söyleme cesareti gösterenlere, acısını söyleyerek umutlu olduğunu dile getirenlere, acısını söylediğinde her şeyin tam olmadığını öğrenince geri çekilmeyenlere adıyor. Bunu da şehirlere, filmlere, yazarlara, bazı anılara ve bazı anlara giderek yapıyor; tanıklar ve acılarınızı söyleyebileceğiniz kişilerle sizi tanıştırmayı istiyoruz. Bazen içinizi dökebileceğiniz bir nehrin kenarına götürüyoruz sizi bazen de bir şarkının tam ortasına...

İyi yolculuklar...

WHATEVER TOLD WILL BE A LITTLE INCOMPLETE

People talk. They talk about their pain the most. They do that to find a similar one. There is "pain" as an effort of humans to find alike. That's the reason actually, that's the reason why people talk about the pain, not pain itself. People talk no matter how much they talk, something will be missing because, their story, our story progress in that way. When they talk, when they dare to share their pain with someone, "waiting for everything to be complete" keeps one alive and free. In this respect, "the ones who can talk about their pain" are the ones who have hope.

Skyroad dedicates this issue to those who dare to talk about their pain, those who express their hope by talking about their pain, those who don't retreat when they learn that everything is incomplete when they talk about their pain. And it does that going to the cities, films, authors, some memories, and some moments; we would like to introduce you to witnesses and people whom you can tell about your pain. Sometimes we take you to the edge of a river where you can pour out, sometimes we take you right in the middle of a song...

Have a safe trip...

skyroad

HAVABUS yolcularına ücretsizdir
Free with HAVABUS

ŞUBAT *FEBRUARY* **2021**
NO: 62 ISSN 2149-8172

İmtiyaz Sahibi
KETEBE KİTAP VE DERGİ YAYINCILIĞI A.Ş. Adına
Licensee on Behalf of
Ketebe Kitap Ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.
MUSTAFA ALBAYRAK

Genel Yayın Koordinatörü *Publication Coordinator*
YUSUF GENÇ

Genel Yayın Yönetmeni *Editor in Chief*
RIDVAN TULUM

Editör *Editor*
BETÜL DURDU

Grafik Tasarım *Graphic Design*
ŞEYDA NUR UĞUR

Çeviri *Translation*
ESRA ARI

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü *Responsi Editor*
BURHAN İSTENCİ

Yapım *Production*
ÇETELE KÜLTÜR SANAT İLETİŞİM LTD.

Reklam *Advertising*
Genel Müdür *General Manager*
ABDULLAH HANÖNÜ

Genel Müdür Yardımcısı
Deputy General Manager
ZİYA KADAM

Rezervasyon
Reservation

0212 467 65 65

Satın Alma ve Baskı Müdürü
Purchasing and Print Manager
ÖZCAN URAL

İletişim - Yönetim Yeri *Contact - Administration*
Maltepe Mah. Fetih Cad. No: 6
34010 Topkapı, Zeytinburnu / İst. 0212 467 65 16

www.skyroad.com.tr
iletisim@skyroad.com.tr
Basım *Print*
İhlas Gazetecilik A.Ş.
Yenibosna / İSTANBUL
0212 454 30 00

Her hakkı mahfuzdur.
Dergideki yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin izin alınmadan veya kaynak gösterilmeden her türlü ortamda çoğaltılması yasaktır.
All Rights Reserved.

VakıfBank'ta FAST ile para göndermek çok kolay

Kolay Adres ya da IBAN'la 7/24 dilediğiniz kişiye dilediğiniz anda para gönderebilirsiniz.

VakıfBank, daima seninle.

fast
TCMB TÜRKİYE CUMHURİYET MERKEZ BANKASI

#dijitalkolaylaştırır

444 0 724 | vakifbank.com.tr

VakıfBank
Burası Sizin Yeriniz

/vakifbank

içindekiler

contents

82

KARA TURİZM

34

SUSAN SONTAG

42

VENEDİK SARAYI

74

İZLANDA

60

KEMAL SAYAR

106

TEBRİZ

Akıllı Tercih

HIZLI PARA TRANSFERİ

Siz de Vakıf Katılım'ı tercih edin,
transferiniz göz açıp kapayıncaya
kadar gerçekleşsin.
Kolay ve hızlı para transferi
FAST Vakıf Katılım'da.

Üstelik
KOLAS ile IBAN'sız
daha kolay!

"365 GÜN
24 SAAT
ANINDA
ÜCRETSİZ
TRANSFER"

fast

TÜRKİYE CUMHURİYET MERKEZ BANKASI

VAKIF KATILIM
Ortak geçmiş, ortak gelecek.

0850 202 1 202 | 444 44 77 | vakifkatilim.com.tr

Ólafur Arnalds Online Oluyor...

BAFTA ödüllü kompozitör, prodüktör ve multi-enstrümantalist Ólafur Arnalds 2000'lerin ikinci yarısı itibarıyla yükselerek dünyanın en büyük salonlarını dolduran neo-klasik müzik hareketinin İzlandalı süper starı olmayı başarmıştı. Klasik müziği, post-rock, pop, caz ve elektronik müzik unsurlarıyla ele aldığı besteleriyle tanınan sanatçı 12 Şubat'ta PSM Online'a özel 30 dakikalık unutulmaz bir performans ile izleyici karşısına çıkıyor.

BAFTA award-winning composer, producer, and multi-instrumentalist Ólafur Arnalds managed to become the Icelandic superstar of the neo-classical music movement, which had arisen in the second half of the 2000s to fill the world's largest theatres. The artist, known for his classical music compositions, with post-rock, pop, jazz, and electronic music elements, meets the audience with an unforgettable 30-minute performance special to PSM Online on February 12th.

İstanbul'da Bir Sürrealist

Sakıp Sabancı Müzesi, geçmiş sergilerinden zengin içerikleri kapsamlı seçkilerle dijital kanallarında paylaşmaya devam ediyor. Müze, 20 Eylül 2008 – 1 Şubat 2009 tarihlerinde gerçekleştirdiği İstanbul'da Bir Sürrealist: Salvador Dalí sergisini kendi sitesi üzerinden çevrimiçine taşıdı.

Salvador Dalí: A Surrealist in İstanbul

Sakıp Sabancı Museum continues to share rich content from its past exhibitions with comprehensive selections on digital channels. The museum carried the exhibition "Salvador Dalí: A Surrealist in İstanbul," between September 20, 2008, and February 1, 2009, online via its website.

Sinemanın 100 Yıllık Serüveni

Sinema tarihinin doğuşu olarak anılan 1914 yılından bugüne uzanan 100 yıllık serüvene bakan *Yüzyıllık Aşk* sergisine İstanbul Modern'in sitesinden erişebilirsiniz.

100 Years of Cinema's Adventure

You can access the "One Hundred Years of Love" exhibition, which looks at the 100-year-old adventure from 1914, which is known as the birth of the history of cinema, on İstanbul Modern's website.

KP Brehmer, Arter'de

Arter'in 3 ve 4 nolu galerilerinde gerçekleşecek olan KP Brehmer: *Büyük Resim* sergisi 28 Mart 2021'e kadar ziyaretçilerini bekliyor.

KP Brehmer in Arter

KP Brehmer: The Big Picture exhibition, which will take place at galleries 3 and 4 of Arter, is waiting for its visitors until March 28, 2021.

Rembrandt'ın Desenleri

2007 yılında Pera Müzesi'nde sanatseverlerle buluşan Rembrandt'ın az bilinen etkileyici desenleri Pera Müzesi YouTube kanalında meraklılarıyla buluşuyor.

Drawings by Rembrandt

Rembrandt, a great master of European painting, met with art lovers in 2007 at the Pera Museum, and his lesser-known impressive drawings meet with the enthusiasts on the Pera Museum Youtube channel.

HAZIRLAYAN: M. ALİ OTURAK

Bağdat, Erbil ve Tahran Uçuşlarımız Başladı

BAĞDAT SEFERLERİ

GÜNLER	KALKIŞ	VARIŞ	KALKIŞ SAATİ
Cuma, Pazar	İstanbul (SAW)	Bağdat	09.55
Cuma, Pazar	Bağdat	İstanbul (SAW)	13.35

ERBİL SEFERLERİ

GÜNLER	KALKIŞ	VARIŞ	KALKIŞ SAATİ
Pazartesi, Cuma, Pazar	İstanbul (SAW)	Erbil	00.15
Pazartesi, Cuma, Pazar	Erbil	İstanbul (SAW)	05.40

TAHRAN SEFERLERİ

GÜNLER	KALKIŞ	VARIŞ	KALKIŞ SAATİ
Çarşamba, Perşembe, Cuma, Cumartesi, Pazar	İstanbul (SAW)	Tahran	22.50
Pazartesi, Perşembe, Cuma, Cumartesi, Pazar	Tahran	İstanbul (SAW)	05.00

ANADOLUJET

A TRADEMARK OF
TURKISH AIRLINES

anadolujet.com

Koleksiyoncu: Ruben Brandt

Dünya prömiyerini Locarno Film Festivali'nde yapan 2018 yapımı animasyon filmin yönetmenliğini Milorad Krstić üstleniyor. Ünlü bir psikiyatrist olan Ruben Brandt, gördüğü kabuslardan kurtulmak ister. Ruben'in imdadına alanında usta hırsız olan dört hastasının yardım teklifi yetişir. Ruben; Louvre, Tate, Uffizi gibi dünyaca ünlü müzelerden tablo çalmak zorundadır... Farklı senaryosuyla dikkat çeken yapım izlemeye değer.

Ruben Brandt, Collector

Milorad Krstić is the director of the 2018 animated film, which made its world premiere at the Locarno Film Festival. Renowned psychiatrist, Ruben Brandt wants to get rid of his nightmares. Ruben's help comes from four of his patients, who are master thieves. Ruben has to steal paintings from world-famous museums such as the Louvre, Tate and Uffizi. The production that draws attention with its different lines and scenario is worth watching.

Binlerce Deniz Kabuğu Kartal'da

Birbirinden farklı deniz kabuklarını barındıran, 300'e yakın türün 400 metrekarelik bir alanda sergilendiği Can Geyran Deniz Kabukları Merkezi'nde ayrıca 2000'e yakın yayının bulunduğu bir kütüphane de yer alıyor. Kartal'da bulunan bu merkez meraklılarını bekliyor.

Thousands of Seashells in Kartal

In the Can Geyran Seashell Center, where nearly 300 species are exhibited in an area of 400 square metres, containing different seashells, there is also a library with nearly 2000 publications. This centre in Kartal is waiting for its enthusiasts.

Uzun Bir Yolculuk

Apple TV+ yapımı *Long Way Up* adlı belgesel dizide ünlü aktör Ewan McGregor ve Charley Booman, Harley Davidson'larıyla Amerika'da uzun bir yolculuğa çıkıyor!

A Long Journey

In the documentary series Long Way Up from Apple TV +, famous actors Ewan McGregor and Charley Boorman take a long journey in America with their Harley Davidson!

Van Gogh Müzesi YouTube'da

Son zamanlarda çocuklara yönelik videolarıyla da dikkat çeken Van Gogh Museum Youtube kanalı çok vaktinizi almadan yerinde içerikler sunuyor.

Van Gogh Museum on YouTube

The Van Gogh Museum Youtube channel, which has recently attracted attention with its videos for children, offers on-site content without taking much time.

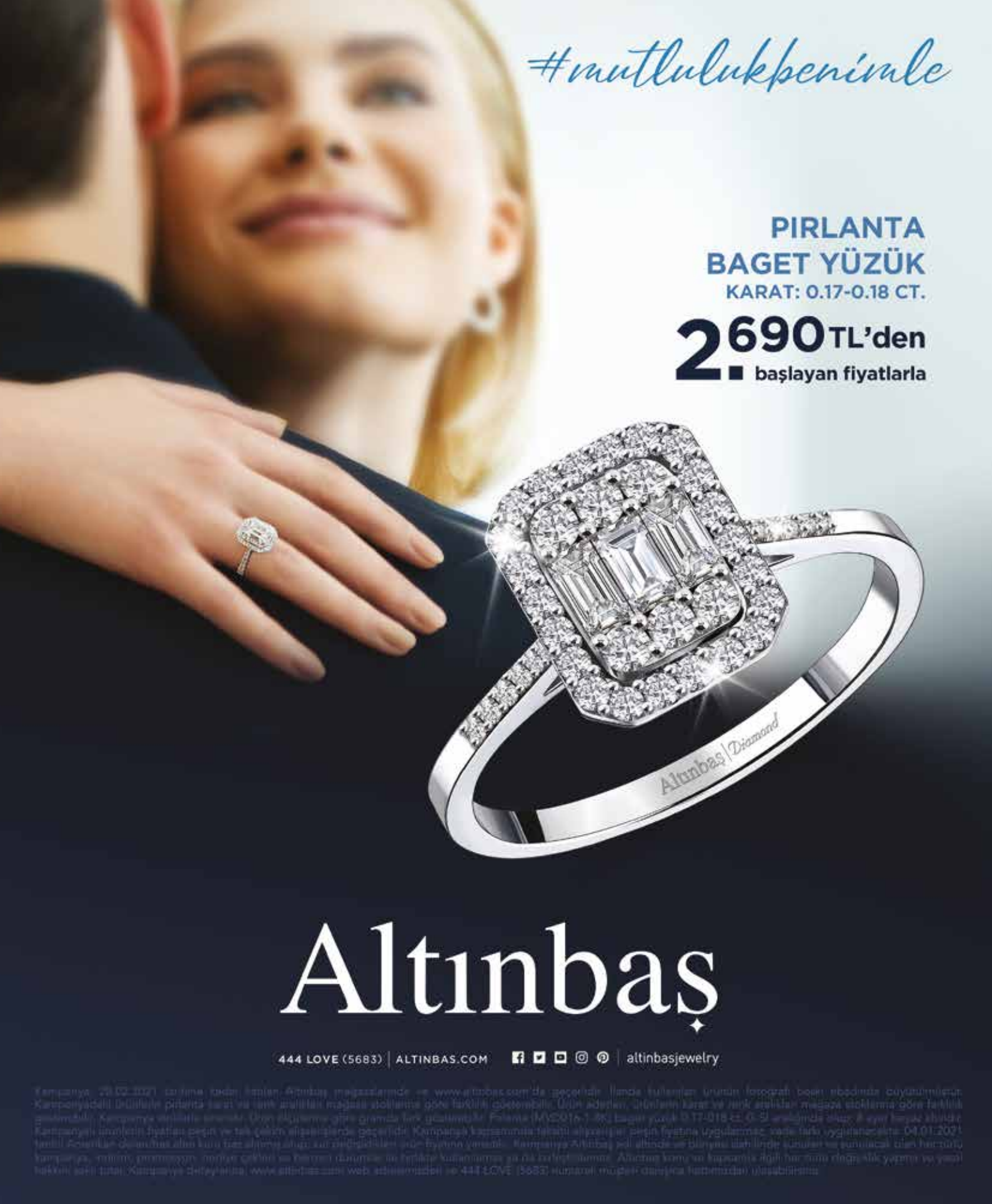

Tüm Zamanların Haritası

M.Ö. 3000 yılından itibaren günümüze kadar dünya siyasi haritasını gösteren bir internet sitesi: geacron.com

The Map of All Time

A website that shows the world political map from 3000 BC to the present: geacron.com

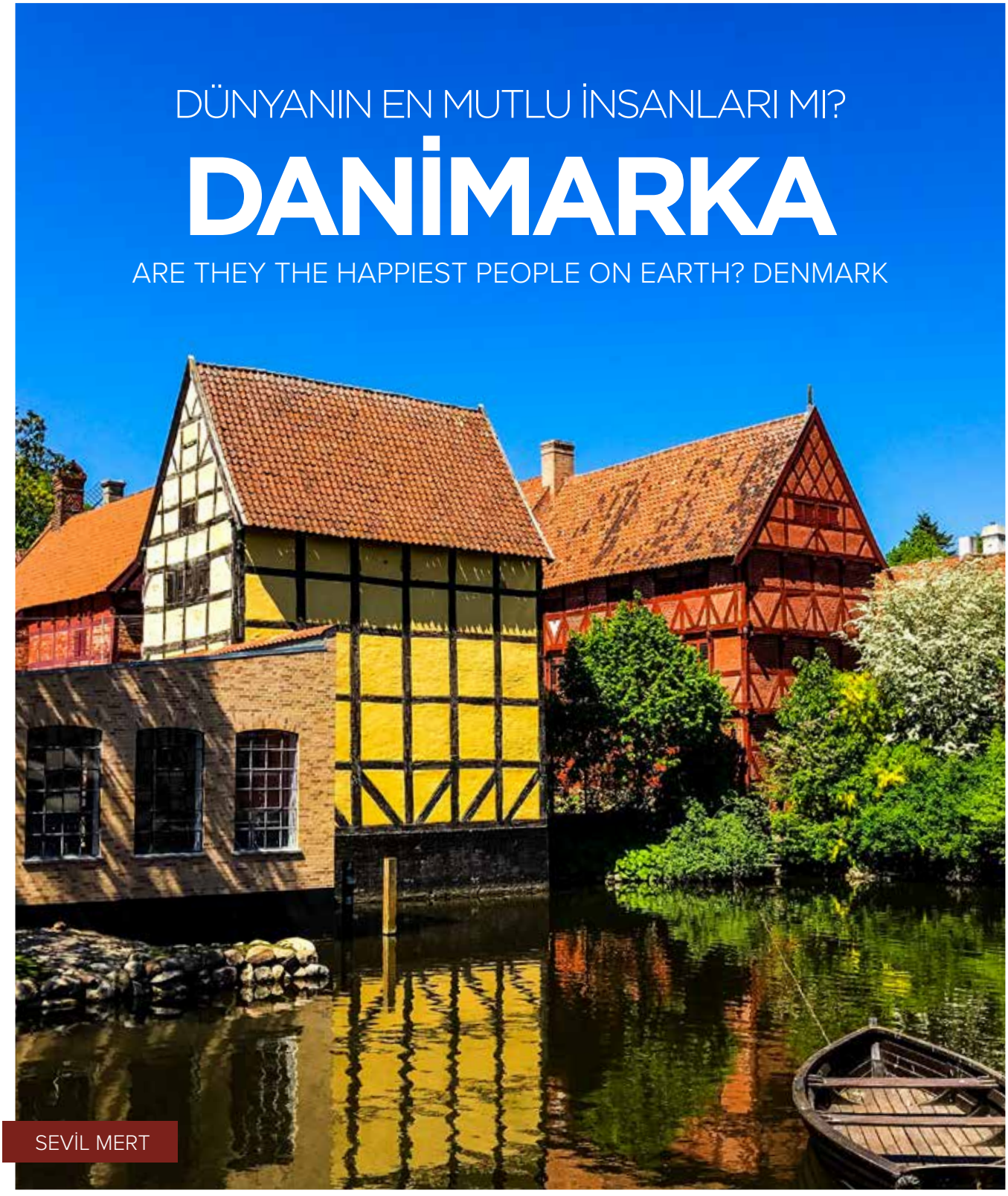

Kampanya 28.02.2021 tarihine kadar İstanbul Altınbaş mağazalarında ve www.altinbas.com'da geçerlidir. İlanda kullanılan ürünün fotoğrafı beden ebadında çoğaltılmıştır. Kampanyadaki ürünlerde pırlanta karat ve renk aralıkları mağaza stoklarına göre farklılık gösterebilir. Ürün adetleri, ürünlerin karat ve renk aralıkları mağaza stoklarına göre farklılık gösterebilir. Kampanya detayları sınırlıdır. Ürün ölçülerine göre gramda fark görülebilir. Pırlanta (MVS016-1.4K) bağlan yüzük 0.17-0.18 ct. (0.5) ve değerde olup 8 ayar beyaz altından üretilmiştir. Kampanyalı ürünlerin fiyatları peşin ve tek çekim alışverişlerde geçerlidir. Kampanya kapsamında taksitli alışverişler peşin fiyatına uygulanmaz, vade farkı uygulanacaktır. 04.01.2021 tarihli Kredi Kartları Duyurusu'na göre kur farklılığından doğan fiyatlama yapılır. Kampanya Altınbaş adı altında ve bünyesi dahilinde kurulan ve kurulacak olan herhangi bir kampanya, indirim, promosyon, hediye çekimi ve benzeri durumlar ile birlikte kullanılmaz ya da birleştirilemez. Alınan kimlik ve kapsamla ilgili her türlü değişiklik yapma ve yasal hakları saklı tutar. Kampanya detaylarına www.altinbas.com web adresimizden ve 444 LOVE (5683) numaralı müşteri danışma hattımızdan ulaşabilirsiniz.

DÜNYANIN EN MUTLU İNSANLARI MI?

DANİMARKA

ARE THEY THE HAPPIEST PEOPLE ON EARTH? DENMARK

SEVİL MERT

Dünyanın en barışçıl ülkelerinden biri, geçmişte ise Avrupa'yı titreten Vikinglerin vatanı olan Danimarka; doğal güzellikleri, nefes keserken mimarisi, dünyanın en mutlu insanlarına ev sahipliği yaptığı söylenen yaşam felsefesi ile tüm dünyayı etkisi altına almayı başarıyor. İskandinavya'nın başladığı, Avrupa ile İskandinavya'nın bağlantı noktası olan bu ülke, fırça ile çizilmiş güzellikte mimarisi, Kuzey Denizine uzanan coğrafyası, balıkçı kasabaları, Andersen masallarından fırlamış gibi görünen kaleleri ile ziyaretçilerine birbirinden güzel gezi rotaları sunuyor.

Denmark, one of the most peaceful countries in the world, home of the Vikings who gave Europe the shakes in the past, manages to influence the whole world with its natural beauties, breath-taking architecture, and life philosophy that is said to host the happiest people in the world, it manages to influence the whole world. This country, where Scandinavia starts and which is the connection point of Europe and Scandinavia, offers its visitors beautiful sightseeing routes with its brush-drawn beautiful architecture, geography extending to the North Sea, fishing towns, castles that seem right out of the Andersen tales.

DANİMARKA 7'LİSİ (DENMARK 7)

1 Kopenhag

Kopenhag, Danimarka'nın en yüksek nüfuslu şehri ve başkenti, yani Danimarka gezisine başlamak için en doğru nokta. Başkent ve en kalabalık şehir dediysem gözünüzü korkutmasın, 600 bin gibi bir nüfusu var. Şehir merkezinde gezilecek görülecek yerlerin pek çoğu yürüme mesafesinde, yürüme mesafesinde olmayanlara ise şehrin en yaygın ulaşım şekli olan bisiklet kiralayarak gidebilir veya metro ağından faydalanabilirsiniz.

Copenhagen

Copenhagen is Denmark's most populous city and capital, which is the right place to start your trip to Denmark. Even though I say it is the capital city and the most crowded city, do not be intimidated, it has a population of around 600,000. Most of the places to visit in the city centre are within walking distance, and those that are not within walking distance can be visited by renting a bicycle or taking advantage of the metro network.

Deniz kenarındaki bu güzel şehirde mutlaka görmeniz gereken yerleri sıralayacak olursam:

Nyhavn: Şehrin eski liman bölgesi ve turistik kalbinin attığı yer.

Kopenhag Kalesi: Şehir merkezinin hemen yanında bulunan şehir kalesi.

Küçük Deniz Kızı Heykeli: Kalenin kenarında deniz içinde bulunan heykel Kopenhag'ın simgesi hâline gelmiş.

Stroget Caddesi: Şehrin trafiğe kapalı, alışveriş caddesi. Danimarka mimarisi ile süslenmiş caddedeki binalar buraya ayrı bir güzellik katıyor.

Yuvarlak Kule: Stroget üzerinde 17. yüzyılda gözlem kulesi olarak inşa edilmiş bu kule Avrupa'daki hâlâ kullanılan en eski gözlem kulesi.

Tivoli Bahçesi: Şehir içinde devasa bir eğlence parkı.

If I were to list the must-see places in this beautiful city by the sea:

Nyhavn: It is the old port area and the touristic centre of he city.

Copenhagen Castle: The city castle is located right next to the city centre.

The Little Mermaid: The statue located in the sea at the edge of the castle has become the symbol of Copenhagen.

Strøget Street: The pedestrian, shopping street of the city. The buildings on the street decorated with Danish architecture add a different beauty to this place.

Round Tower: Built in the seventeenth century as an observation tower on Strøget, this tower is the oldest one which is still in use in Europe.

Tivoli Gardens: A huge amusement park in the city centre.

Danimarkalıların Mutluluk Sırrı: Hygge Felsefesi

Hygee, samimi bir ortam yaratma sanatı, mutluluk veren şeylerin varlığından zevk alma, sevdiğin insanlarla vakit geçirme, güvende hissetme, gardınızı düşürmeye izin verme, sinir bozucu konulardan uzak durma, yani huzurlu ve mutlu zaman geçirme olarak tanımlanabilir.

The Danish Secret of Happiness: The Hygge Philosophy

Hygge can be defined as the art of creating an intimate environment, enjoying the existence of things that bring happiness, spending time with people you love, feeling safe, letting your guard down, avoiding annoying matters, that is, spending a peaceful and happy time.

2

Aarhus

Aarhus, Danimarka'nın kültür başkenti sayılabilir, hatta 2017 yılında Avrupa Kültür Başkentliği yapmış bir şehir. Yüzlerce yıldır ticaret merkezi olarak bilinen şehir sadece ticaretin değil, müziğin de merkezi olmuş. Her yıl yaz aylarında sekiz gün süren bir uluslararası caz festivaline ev sahipliğine ev sahipliği yapması da bu durumun en iyi örneklerinden. Ayrıca Danimarka'nın ikinci şehri olan Aarhaus, eski bir Viking yerleşimi. Vikinglerden kalma mimariye sahip ve iyi korunmuş evler şehirde görülmeye değer yerler arasında.

Aarhaus

Aarhaus can be thought of as the cultural capital of Denmark and actually, it was the European Capital of Culture in 2017. The city, which has been known as a trade centre for hundreds of years, has not only been the centre of trade but also of music. The best example of this situation that it hosts an international jazz festival that lasts eight days in summer every year. Besides Aarhaus, the second-largest city in Denmark, is an old Viking settlement. Well-preserved houses with Viking architecture are among the places worth seeing in the city.

3

Aalborg

Aalborg, Danimarka'nın eski şehirlerinden bir tanesi. Aaborg, özellikle kültürel aktiviteler açısından ilgi çeken bir şehir. Tiyatro, opera, senfoni izlemek için en uygun şehir olmasının yanında Danimarka'nın en büyük karnavalı da burada düzenleniyor. Şehirde görülecek yerler arasında yarı ahşap mimari ile inşa edilmiş konakları, 16. yüzyıldan kalma Aalborghus Kalesi'ni, eski bir Viking kilisesinin kalıntıları üzerine inşa edilmiş 14. yüzyıldan kalma Budolfi Kilisesi'ni sayabiliriz.

Aalborg

Aalborg is one of the oldest cities in Denmark. Aalborg is an interesting city especially in terms of cultural activities. Besides being the most suitable city to watch theatre, opera, and symphony, Denmark's biggest carnival is also held here. Places to see in the city include mansions built with half-timbered architecture, Aalborghus Castle from the sixteenth century, the Budolfi Church from the fourteenth century built on the ruins of an old Viking church.

4

Skagen

Skagen, Danimarka'nın en kuzeyindeki şehir. Ülkenin ana balıkçı limanı sayılıyor ve Danimarka'nın en popüler turist noktalarından biri. Bulunduğu konum itibarıyla Baltık ve Kuzey denizlerinin buluştuğu noktada yer alan Skagen, ringa balıkçılığı ile ünlü. Ayrıca şehir, Danimarka'nın en eski deniz fenerlerinden birine sahip. Danimarka Kraliyet Ailesi, 1900'lerin başında yaz aylarını burada geçirince burası bir cazibe merkezi hâline gelmiş ve İskandinavya'nın dört bir yanından yelkenli tekneler burayı ziyaret eder olmuş.

Skagen

Skagen, the northernmost city in Denmark. It is considered the country's main fishing port and is one of Denmark's most popular tourist destinations. Skagen, which is located at the point where the Baltic and Northern seas meet, is famous for herring fishing. In addition, the city has one of Denmark's oldest lighthouses. When the Danish Royal Family spent the summer months here in the early 1900s, it became a centre of attraction and sailboats from all over Scandinavia started to visit it.

SEN NEREDEYSEN, İŞİN NEREDEYSE, BANKAN ORADA.

Sana her yer CEPTETEB.
Sadece CEPTETEB'e girersin, ticari ya da bireysel tüm bankacılık işlemlerini olduğun yerden, dilediğin zaman yaparsın.
CEPTETEB; evde, işte, cepte, neredeysen seninle.

TEB

cepteteb.com.tr / 0850 222 09 29

App Store'dan İndirin | Hemen indirin Google Play | Hemen indirin AppGallery

5

Odense

Danimarka'nın üçüncü büyük şehri olan Odense adını, İskandinav Tanrısı Odin'den alır ve Odin'in kutsal alanı anlamına gelir. Ancak Odense'in meşhur olmasını sağlayan ünlü masal yazarı Hans Christian Andersen'in doğduğu ve büyüdüğü şehir olmasıdır. Burada yazarın adını taşıyan bir müze bulunur ve şehirde masal karakterlerine ait heykelleri görebilirsiniz. Odense'e geldiğinizde eski Viking Kalesi, Funen Köy Müzesi, Danimarka'nın en eski sanat müzelerinden biri olan Funen Manastırı ve Saint Canute Katedrali'ni ziyaret edebilirsiniz.

Odense

Denmark's third-largest city, Odense, is named after the Norse God Odin and means Odin's sacred space. However, what made Odense famous is the city where the famous fairy tale writer Hans Christian Andersen was born and grew up. There is a museum named after the author, and you can see sculptures of fairy-tale characters in the city. When you come to Odense, you can visit the old Viking Fortress, the Funen Village open-air museum, Funen Monastery, one of the oldest art museums of Denmark, and Saint Canute's Cathedral.

6

Roskilde

Kopenhag'a 30 kilometre mesafede yer alan Roskilde, Danimarka'nın eski başkentlerinden biri. İskandinavya'daki ilk tuğla gotik katedral olan Roskilde Katedrali pek çok kraliyet ailesi mensubunun mezarlarına ev sahipliği yapıyor. Roskilde'yi asıl popüler yapan yer ise, Roskilde'yi deniz işgalcilerinden korumak için savaşırken batan 5 Viking gemisinin kalıntılarının bulunduğu Viking Gemi Müzesi. Ayrıca yaz aylarında düzenlenen rock müzik festivali de Roskilde'yi ziyaret etmek için başka bir sebep.

Roskilde

Located 30 kilometres from Copenhagen, Roskilde is one of Denmark's former capitals. Roskilde Cathedral, the first brick gothic cathedral in Scandinavia, hosts the tombs of many royal family members. The place that really makes Roskilde popular is the Viking Ship Museum, where the remains of 5 Viking ships sank while fighting to protect Roskilde from sea invaders. Also, the rock music festival held in the summer is another reason to visit Roskilde.

7

Ribe

Ribe'yi anlatmak için kullanılan bir söz var: "Yaşlanmıyorsun, daha iyi oluyorsun". Ribe, Danimarka'nın en eski şehri. 700 yılında bir Viking pazar yeri olarak kurulmuş. 1496'da inşa edilmiş olan belediye binası Danimarka'nın en eski belediye binası olma özelliği taşıyor. Ribe Katedrali ise Danimarka'daki ilk Hristiyan kilisesi olarak biliniyor. Vikinglere ilginiz varsa bu şehir mutlaka ilginizi çekecektir. Ribe'a gelirseniz yakınlardaki Wadden Denizi Milli Parkı'nı da rotanıza ekleyebilirsiniz.

Ribe

There is a saying to explain Ribe: "You are not getting old, you are getting better." Ribe is Denmark's oldest city. It was founded in 700 as a Viking marketplace. The town hall, built in 1496, is Denmark's oldest town hall. Ribe Cathedral is known as the first Christian church in Denmark. If you are interested in Vikings, this city will surely attract your attention. If you come to Ribe, you can add the nearby Wadden Sea National Park to your route.

ENGLISH HOME

EN GÜZEL KALPLERE

en güzel hediyeler

DÜNYANIN EN ESKİ KAFELERİ

YARIM KALAN BİR KONUŞMAYI SÜRDÜRMEK

THE OLDEST CAFÉS IN THE WORLD
GOING ON A HALF-LEFT CONVERSATION

ZEYNEP KANTARCI

Café Procope – Paris, Fransa

1968 yılında Sisilyalı aşçı Procopio Cutò tarafından açılan kafe, Paris'in en eski kafesi olarak biliniyor. 18. ve 19. yüzyıllar arasında bir "sanat ve edebiyat yuvası" niteliğini taşıyan ve Voltaire, Benjamin Franklin, John Paul Jones ve Thomas Jefferson gibi isimleri sık sık misafir eden Café Procope, 1872 yılında kapanıp 1920 yılında yeniden açılmış. Günümüzde hem kafe hem de restoran olarak hizmet vermeye devam ediyor.

Café Procope – Paris, France

Opened in 1686 by Sicilian chef Procopio Cutò, the café is known as the oldest one in Paris. Café Procope, which was a "home of art and literature" between the 18th and 19th centuries and frequently hosted people such as Voltaire, Benjamin Franklin, John Paul Jones, and Thomas Jefferson, closed in 1872 and reopened in 1920. Today, it continues to serve as both a café and a restaurant.

TURKISH AIRLINES

Shop&Miles

Shop&Miles ile Alışverişin Keyfini Çıkarın!

On binlerce ürün arasından dilediğinizi ister Millerinizle ister kredi kartınızla alabilir, kredi kartı ile yapacağınız her 1 TL alışveriş için 3 kat Mil* kazanabilirsiniz.

shopandmiles.com

"Türk Hava Yolları'nın Online Alışveriş Sitesi"

*Kredi kartıyla yapılan tüm alışverişlerde Classic ve Classic Plus üyeleri her 1 TL harcama için 1 Mil, Elite ve Elite Plus üyeleri ise 2 Mil kazanmaktadır. Statü farketmeksizin Miles&Smiles Garanti kredi kartları ile yapılan her 1 TL harcama için 2 Mil, Miles&Smiles QNB Finansbank kredi kartları ile yapılan her 1 TL harcama için ise, 3 Mil kazanılmaktadır.

Café Central – Viyana, Avusturya

Café Central, tam anlamıyla geleneksel bir Viyana kafesi. Mimarı Heinrich von Ferstel olan eski bir banka binasının zemin katında bulunan Cafe Central, 1876 yılında açılmış ve hızla -aralarında Alfred Adler, Stefan Zweig, Adolf Hitler ve Sigmund Freud gibi isimler bulunan- dönemin entelektüel tabakasını bünyesinde barındıran bir mekâna dönüşmüş. Birinci katında pek çok kişinin satranç oynaması nedeniyle "satranç okulu" olarak da anılan kafe, Birinci Dünya Savaşı öncesinde ünlü isimlerin toplanma yerlerinden biriydi.

Café Central – Vienna, Austria

Café Central is literally a traditional Viennese café. Café Central, located on the ground floor of an old bank building whose architect was Heinrich von Ferstel, opened in 1876 and quickly transformed into a space that embodied the intellectual stratum of the period – including names such as Alfred Adler, Stefan Zweig, Adolf Hitler, and Sigmund Freud. The café, which is also known as the "chess school" because many people played chess on the first floor, was one of the gathering places of famous people before the First World War.

Caffé Florian – Venedik, İtalya

Tarihi 1720 yılına uzanan Caffé Florian hem İtalya'daki hem de dünyadaki en eski kafe olarak biliniyor. Açıldığı ilk zamanlarda yalnızca iki odadan ve temel eşyalardan ibaret olan kafe, kısa bir süre sonra, biraz da kadınların girebildiği tek kahvehane olması nedeniyle, Carlo Goldoni, Goethe ve Casanova gibi saygın müdavimlere sahip oldu. İleriki dönemlerinde Marcel Proust, Lord Byron ve Charles Dickens da Caffé Florian'a sık sık uğrayan isimlerden oldular.

Caffé Florian – Venice, Italy

Caffé Florian, whose history dates back to 1720, is known as the oldest café in Italy and the world. The café, which had only two rooms and basic items when it was first opened, soon started to attract respected regulars such as Carlo Goldoni, Goethe, and Casanova partly because it was the only coffeehouse available to women. In the later years, Marcel Proust, Lord Byron, and Charles Dickens were among the people that frequently visited Caffé Florian.

Birlikte Büyüyoruz

Sermaye piyasalarına 2020 yılında katılan
750 binin üzerinde yeni yatırımcıyla daha da büyüyor,
yolumuza güçlü adımlarla devam ediyoruz.

www.borsaistanbul.com

borsaistanbul

BORSA İSTANBUL

Café Majestic – Porto, Portekiz

Geçmişte "Café Elite" adı ile kentin seçkin insanlarını bir araya toplayan Café Majestic, hizmet vermeye 1921 yılında başlamış. İki yıl sonra Fransızların "La Belle Epoque" (Güzel Dönem)'a girişlerinden esinlenerek konseptiyle birlikte ismini de değiştirerek bugünkü hâlini alan kafe, Porto şehrinin en bilindik caddelerinden biri olan Santa Catarina'da yer alıyor. Café Majestic, günümüzde şehrinin korumaya alınan kültürel varlıklarından biri.

Café Majestic – Porto, Portugal

Café Majestic, which gathered the distinguished people of the city under the name of "Café Elite" in the past, started to serve in 1921. Inspired by the French entry to "La Belle Époque" two years later, the café, which changed its name with its concept and took its current form, is located in Santa Catarina, one of the most well-known streets of the city of Porto. Café Majestic is one of the preserved cultural assets of the city today.

Café Confeitaria Colombo Rio de Janeiro, Brezilya

1894 yılında iki Portekiz göçmen tarafından kurulmuş bir kafe burası. 1912'de art nouveau akımının etkisiyle dekorasyonda değişiklikler yapılmış, 1922'de ise ikinci bir kat eklenmiş. 20. yüzyılda bölgenin elit tabakası için bir buluşma noktası niteliğini taşıyan Café Confeitaria Colombo, mermer masaları, oyma ahşap eşyaları ve devasa kristal aynalarıyla eski Avrupa kafelerini anımsatıyor.

Café Confeitaria Colombo Rio de Janeiro, Brazil

This is a café founded in 1894 by two Portuguese immigrants. In 1912, with the effect of the art nouveau movement, decoration changes were made, and in 1922 the second floor was added. Café Confeitaria Colombo, which is a meeting point for the elite of the region in the 20th century, is reminiscent of old European cafés with its marble tables, carved wooden items, and huge crystal mirrors.

YENİ

molfix

En iyi Molfix cilt koruması

Pure & Soft

Pamuksu Yumuşaklık*

%0 Parfüm
Klor
Paraben
Nonilfenol

%0 endişe
%100 iç huzur

*Pamuk içermez

New York Café – Budapeşte, Macaristan

19. yüzyılda Budapeşte'de New York sigorta şirketi adına yaptırılan New York Sarayı'nın zemin katında yer alıyor New York Café. Süslü avizeleri, muhteşem şamdanları, yapımı Gusztav Mannheimer ve Ferenc Eisenhut'a ait olan freskleri ve tavandaki resimleri ile ziyaretçilerine âdeta bir müzede yemek yiyormuş gibi hissettiren New York Café'ye İtalyan barok tarzı hâkim. Kafenin günümüzdeki fiyat listesi ise dudak uçuklatan cinsten değil, bir kahve eşliğinde ortamın tarihi havasını solumak neredeyse her bütçe için mümkün.

New York Café – Budapest, Hungary

The New York Café is located on the ground floor of the New York Palace, which was built in the 19th century in Budapest for the New York insurance company. With its ornate chandeliers, magnificent candlesticks, frescoes by Gusztav Mannheimer and Ferenc Eisenhut, and paintings on the ceiling, New York Café is dominated by the Italian baroque style, which makes its visitors feel like they are eating in a museum. The current price list of the café is not astonishing, almost every budget can experience the historical atmosphere of the environment with a coffee.

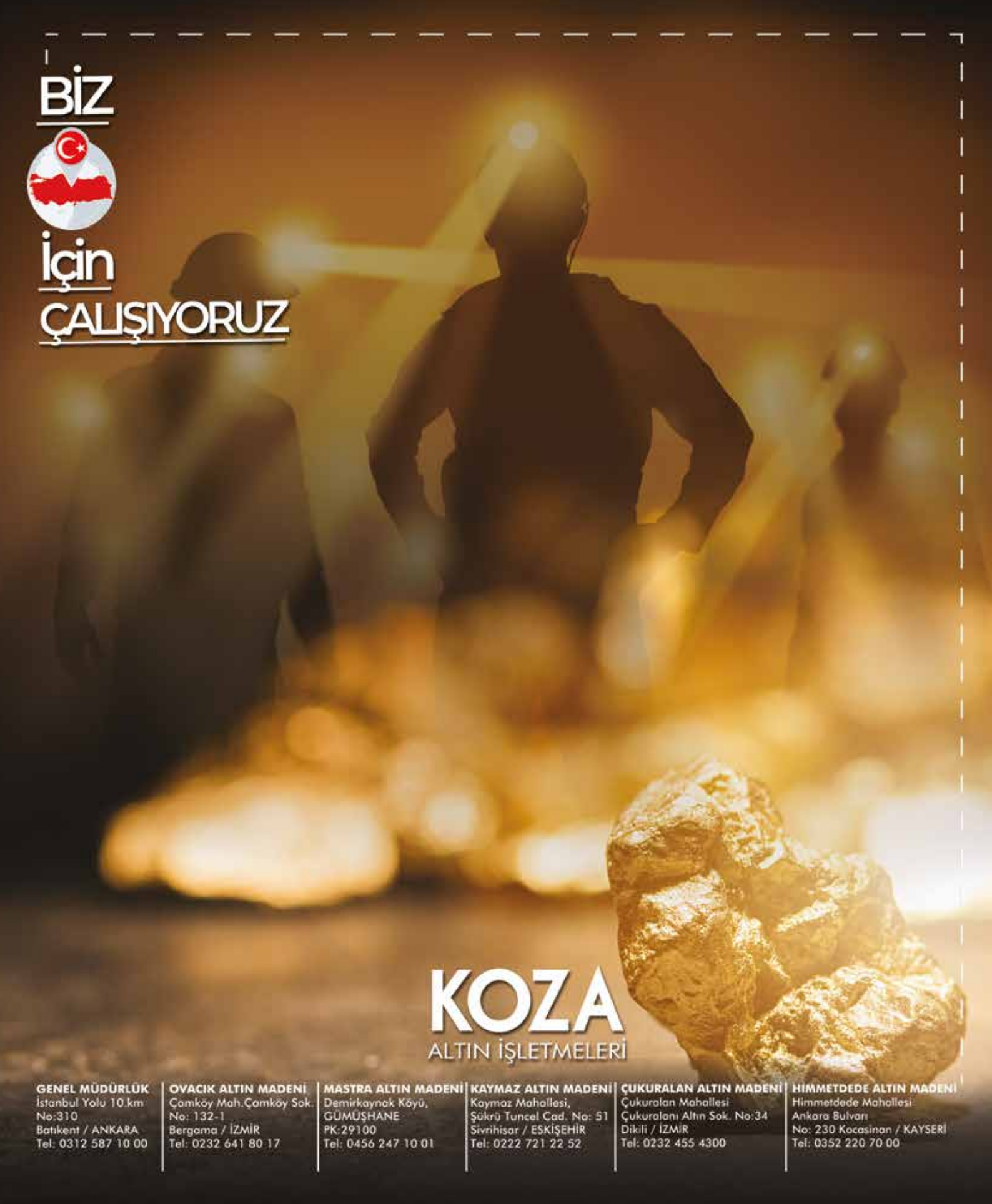

Kavarna Slavia – Prag, Çek Cumhuriyeti

İkinci Dünya Savaşı'nda zarar görmemiş olması nedeniyle Orta Çağ dokusunu muhafaza edebilmiş ender şehirlerden biri de Prag. Buradaki en eski kafelerden biri olan Kavarna Slavia (diğer adıyla Café Slavia) 1884 yılında açılmış. Kafe, iç dekorasyonunun yanında Prag Ulusal Tiyatro Binasının tam karşısında yer alması nedeniyle geçmişte pek çok tanınmış entelektüeli ağırlaması ile de biliniyor. Duvarında bu isimlerin birer fotoğrafına yer veren Kavarna Slavia'da Şair Nazım Hikmet Ran'ın bir fotoğrafı da bulunuyor.

Kavarna Slavia – Prag, Czech Republic

Prague is one of the rare cities that have preserved the medieval texture since it was not damaged during the Second World War. One of the oldest cafés here, Kavarna Slavia (aka Café Slavia) was opened in 1884. In addition to its interior decoration, the café is known for hosting many well-known intellectuals in the past, as it is located directly opposite the Prague National Theatre. There is also a photograph of the poet Nazım Hikmet Ran in Kavarna Slavia, which has photographs of these names on the wall.

GENEL MÜDÜRLÜK
İstanbul Yolu 10.km
No:310
Batıkent / ANKARA
Tel: 0312 587 10 00

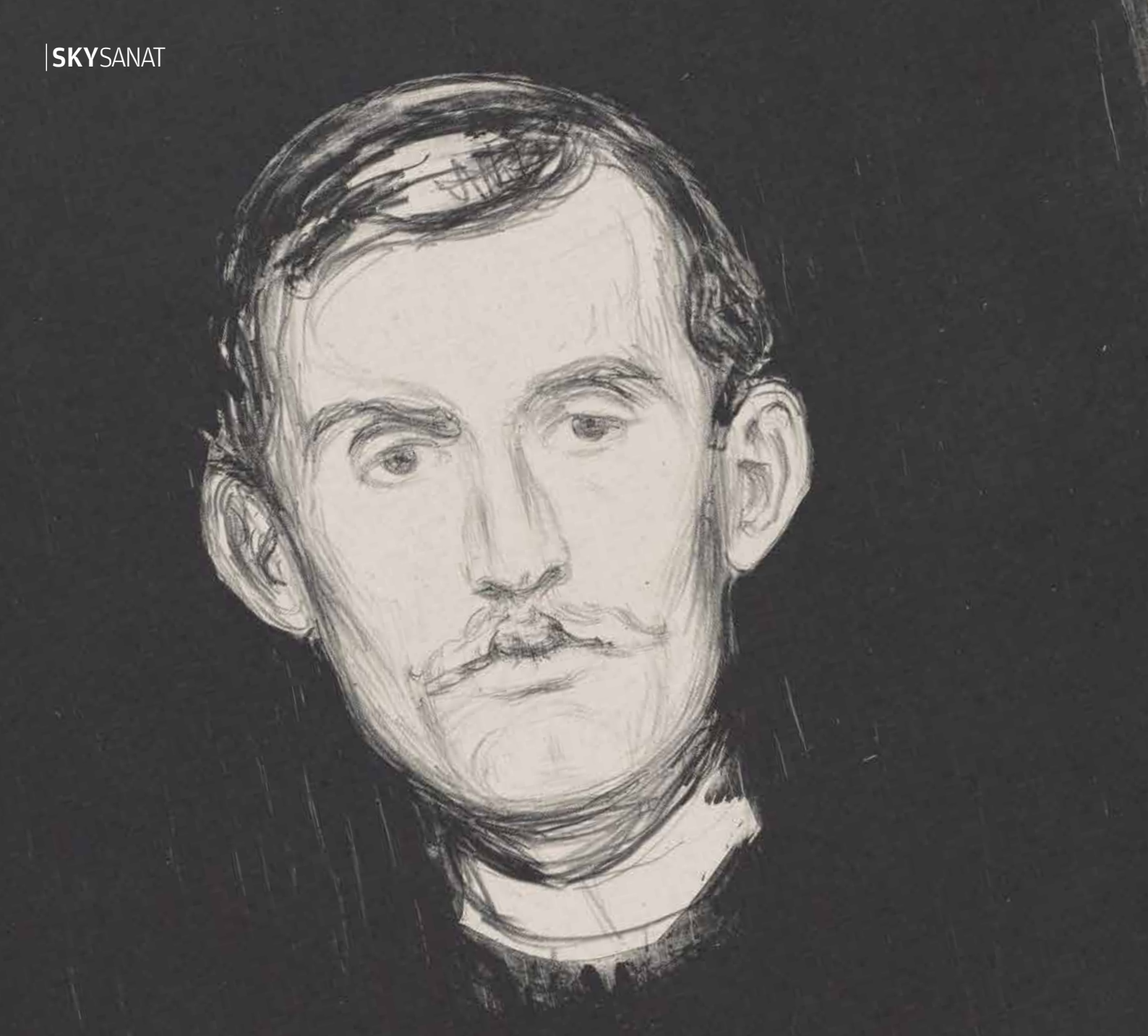
OVACIK ALTIN MADENİ
Çamköy Mah.Çamköy Sok.
No: 132-1
Bergama / İZMİR
Tel: 0232 641 80 17

MASTRA ALTIN MADENİ
Demirkaynak Köyü,
GÜMÜŞHANE
PK:29100
Tel: 0456 247 10 01

KAYMAZ ALTIN MADENİ
Kaymaz Mahallesi,
Şükrü Tuncel Cad. No: 51
Sivrihisar / ESKİŞEHİR
Tel: 0222 721 22 52

ÇUKURALAN ALTIN MADENİ
Çukuralan Mahallesi
Çukuralanı Altın Sok. No:34
Dikili / İZMİR
Tel: 0232 455 4300

HIMMETDEDE ALTIN MADENİ
Himmetdede Mahallesi
Ankara Bulvarı
No: 230 Kocasinan / KAYSERİ
Tel: 0352 220 70 00

ÖLÜMÜN NÖBET TUTTUĞU BİR HAYAT

EDVARD MUNCH

A LIFE WHICH DEATH GUARDED: EDVARD MUNCH

CELINE SYMBIOSIS

İlk Yıllar

Edvard Munch, 12 Aralık 1863'te, askeri doktor Christian Munch ve Laura Catherine Bjølstad çiftinin ikinci çocuğu olarak, Norveç'in Loten kasabasında dünyaya geldi. Aile, Edvard doğduktan bir yıl sonra resmi görev nedeniyle Christiania'ya (Günümüzde Oslo) yerleşti.

Munch'un çocukluğunda geçirdiği travmalar, hayatı boyunca kalıcı izlere neden oldu. Bunlardan ilki, henüz beş yaşındayken annesi Laura'yı tüberkülozdan dolayı kaybetmesiydi. 1877'de ise en sevdiği ablası Sophie ve dedesi de aynı hastalığa yenik düştü. Annelerinin ölümünden sonra Munch kardeşleri, babaları ve teyzeleri Karen büyüttü. Edvard bu çaresizliğini ve üzüntüsünü birkaç yıl sonra yapacağı resimlerine taşıyacaktı.

Early Years

Edvard Munch was born on December 12, 1863, in Loten, Norway, as the second child of military doctor Christian Munch and Laura Catherine Bjølstad. The family settled in Christiania (present-day Oslo) on official duty a year after Edvard was born.

The traumas that Munch experienced in his childhood caused permanent effects throughout his life. The first one was that he lost his mother, Laura, to tuberculosis when he was only five years old. In 1877, his favourite older sister Sophie and grandfather also succumbed to the same disease. After their mother's death, the Munch siblings were raised by their father and aunt Karen. Edvard would carry this desperation and sadness to his paintings, which he made a few years later.

"Hastalık, delilik ve ölüm, beşiğimin başucumda nöbet bekleyen ve ömrüm boyunca yanımdan ayrılmayan kötü meleklerdir."

"Illness, madness, and death were the black angels that kept watch over my cradle and accompanied me all my life."

Eğitim

Ailesinden miras kalan zayıf bünyesi nedeniyle çoğu zaman hasta olan ve okuldan uzak kalan Edvard, Karen teyzesinin teşvikiyle resim yapmaya başladı. Fakat aşırı tutucu ve baskıcı olan babası Edvard'ın mühendis olmasını istediği için Christiana Teknik Koleji'ne başladı. Burada bir yıl boyunca perspektif ve ölçekli çizim konusunda öğrenim gördükten sonra resim tutkusunun peşinden gitmeye karar verdi. Babasının sert muhalefetine rağmen 1881'de Kraliyet Sanat ve Tasarım Okulu'na (Norwegian National Academy of Fine Arts) kaydını yaptırdı.

Hayatı ve kariyeri için biçimlendirici olan bu döneminde çok sıkı çalışarak farklı stilleri denedi. 1880'lerin ortalarına geldiğinde birçok büyük sergide yer almış ve Paris'te eğitim alabilmek için iki kez burs kazanmıştı. Her şeye rağmen basın tarafından olumsuz eleştirildiği için birçok resmini yok etti.

Education

Edvard, who was often sick and away from school due to his weak body inherited from his family, started painting at the encouragement of his aunt Karen. But he enrolled at Christiana Technical College because his father, who was overly conservative and oppressive, wanted Edvard to become an engineer. After studying perspective and scaled drawing for a year here, he decided to pursue his passion for painting. Despite his father's strong opposition, he enrolled at the Norwegian National Academy of Fine Arts in 1881.

He worked very hard and tried different styles in this formative period for his life and career. By the mid-1880s he took part in many major exhibitions and won scholarships to study in Paris twice. Despite everything, he destroyed many of his paintings because he was criticised negatively by the press.

"Sanat hayatıma Empresyonist olarak başladım, ancak şiddetli zihinsel ve hayati sarsıntıları sırasında kendimi ifade edebilmem için bu yöntem yetersizdi."

"I started as an Impressionist, but during the violent mental and vital convulsions Impressionism gave me insufficient expression."

Hasta Çocuk (Sick Child), 1885

Ablası Sophie'nin tüberküloza yakalandıktan kısa süre sonra ölmesiyle sarsılan Munch, onu yatağında ziyaret ettiği travmatik anlarını böyle tasvir etti. Munch onu derinden etkileyen bu olayı sanat hayatı boyunca birçok varyasyonla yeniden çalıştı. Avrupa'da itibar kazanmasını sağlayan eser, aynı zamanda izlenimci teknikleri alışılmışın dışında kullanması nedeniyle sansasyon yarattı.

Shocked by the death of her older sister Sophie, shortly after contracting tuberculosis, Munch described the traumatic moments he visited her in bed. Munch reworked this event that deeply affected him throughout his artistic life with many variations. The work, which made him gain a reputation in Europe, also created a sensation due to his unusual use of impressionist techniques.

Otoporte (Self-portrait), 1886

Hayatın Frizleri

Munch, 1890 boyunca en üretken dönemini yaşadı. 1892'de, Berlin Sanatçılar Birliği (Union of Berlin Artists) tarafından düzenlenen ilk kişisel sergisinin baskılar sonucu kapanmasıyla Berlin'in sanat dünyasında ünlenmeye başladı. Bu sayede August Strindberg'in de aralarında bulunduğu uluslararası bir yazar, sanatçı ve eleştirmen grubuna dâhil oldu.

The Frieze of Life

Munch lived his most productive period during the 1890s. In 1892, when his first solo exhibition, organised by the Union of Berlin Artists, was closed as a result of pressures, he became famous in the art world of Berlin. Thanks to this, he joined an international group of writers, artists, and critics, including August Strindberg.

INSTAGRAM'DA "DÜNYANIN EN BEĞENİLEN 2. MARKASI" OLDUK!

Türkiye'nin dört bir yanındaki milyonlarca insanın hayatına dokunduk. Bu sayede bugün Instagram'da Türkiye'nin en beğenilen markası, dünyanınsa en beğenilen 2. markası olduk.

Mutluluğumuz ve gururumuz anlat anlat bitmez!

A·101
HARCA
HARCA
BİTMEZ

SocialBakers verilerine göre
A101, Instagram'da "Dünyanın En Beğenilen 2. Markası".

Bu yıllarda Munch, daha sonra Hayatın Frizleri (The Frieze of Life) adını vereceği ve Çığlık (The Scream) gibi en bilinen çalışmalarını içeren bir dizi resim üzerinde çalıştı. Bu imgeler, modern insanın varoluşsal kaygısının ve umutsuzluğunu temsil ediyordu. Konu ve biçim bakımından birbirine bağlanan resimler, acı, kaygı, kıskançlık ve ölüm gibi olumsuz konulara odaklanmıştı. Artık Dışavurumcu (Expressionism) akımın temsilcileri arasında sayılan Munch, Die Brücke adı verilen grubun lideri olarak takdir almaya başladı.

During these years, Munch worked on a series of paintings, which he would later call The Frieze of Life, including his best-known works such as The Scream. These images represented modern man's existential anxiety and despair. The paintings, linked in subject and form, focused on negative topics such as pain, anxiety, jealousy, and death. At that moment considered to be among the representatives of the Expressionism movement, Munch began to be recognised as the leader of the group called Die Brücke.

Karl Johan'da Akşam (Evening on Karl Johan Street), 1892

Munch'un bu çalışması, sanat dünyasında var olmaya çalışırken, yaşadığı yalnızlığı ve kaygıyı yansıtmaktadır. Resimde ezici bir görünüme sahip kalabalık, kaldırım boyunca seyirciye doğru yürümektedir. Kalabalığa karışmayan ve ters yönde giden figür, Munch'un kendisini temsil etmektedir.

This work of Munch reflects the loneliness and anxiety he experienced while trying to exist in the art world. The crowd, with an overwhelming appearance in the picture, is walking along the sidewalk towards the audience. The figure that does not interfere with the crowd and goes in the opposite direction represents Munch himself.

Munch, bu resmin ilham kaynağının şöyle açıklamıştır: "Yolda iki arkadaşımla yürüyordum, güneş batıyordu, birdenbire gökyüzü kan kırmızısına büründü, kendimi tükenmiş hissederek, durakladım ve parmaklıklara yasladım, arkadaşlarım yürümeye devam ettiler. O an doğanın içinden geçen sonsuz çığlığı içimde hissetim."

Munch explained the inspiration for this painting: "I was walking along the road with two friends – the sun was setting – suddenly the sky turned blood red – I paused, feeling exhausted, and leaned on the fence – there was blood and tongues of fire above the blue-black fjord and the city – my friends walked on, and I stood there trembling with anxiety – and I sensed an infinite scream passing through nature."

Çığlık (The Scream), 1893

KONYA
TROPİKAL
KELEBEK
BAHÇESİ

konyakelebeklervadisi.com

PUPADAN KELEBEĞE

Yaratılış Mucizeleri Konya'da

/konyatkb

Kelebek Bahçesi | Çiçek Bahçesi | Macera Kulesi

SELÇUKLU BELEDİYESİ

Ahmet
PEKYATIRMACI
SELÇUKLU BELEDİYE BAŞKANI

SELÇUKLU'DA
PEK GÜZEL
SEYLER

Melankoli
(Melancholy), 1894

Yeniden Doğuş

1897'de maddi durumun düzelmesi sayesinde Norveç'in Åsgårdstrand kasabasında "mutlu ev" adını verdiği küçük bir balıkçı kulübesi satın aldı. Ancak duygusal çalkantılarının ve aşırı alkolün neden olduğu bir sinirsel bunalım nedeniyle kendi isteğiyle kliniğe yatırıldı. Sekiz ay süren başarılı tedavi sonrasında değişmiş bir adam olarak sanat dünyasına geri döndü. Munch'un canlı renklere sahip yeni tarzı eleştirmenler tarafından övgüler aldı ve ulusal bir övünç kaynağı hâline geldi.

Two Human Beings
The Lonely Ones, 1896

Aşk ve Acı
(Love and Pain or Vampire), 1895

Rebirth

Thanks to the improvement of his financial situation in 1897, he bought a small fishermen's hut that he called the "happy house" in the town of Åsgårdstrand in Norway. However, he was admitted to a clinic voluntarily due to a nervous breakdown caused by his emotional turmoil and excessive alcohol use. After eight months of successful treatment, he returned to the art world as a changed man. Munch's vibrant new style was critically acclaimed and became a national pride.

The Dance of Life, 1899

TÜRKİYE'NİN TÜBİTAK DESTEKLİ İLK

Bilim Merkezi Konya'da

Türkiye Selçuklu Devleti başkenti Konya, yüzyıllar önce olduğu gibi bugün de eğitimin ve bilimin merkezi olarak gençleri geleceğe hazırlayan bilimsel faaliyetlere katkı sağlıyor.

PANDEMİ DÖNEMİ

Hafta İçi: 10.00 - 16.00

BENİM ŞEHRİM

KONYA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

KONYA BİLİM MERKEZİ SCIENCE CENTER

www.kbm.org.tr | 0 332 221 66 96 | #BenimŞehrim

Son Yıllar

Munch Birinci Dünya Savaşı sonrasında, hayatının son yirmi yedi yılını Oslo'nun dışındaki çiftliğinde geçirirken, Avrupa'da sevilen bir ressamdı. Takdir edilecek en önemli yanı ise, çektiği tüm acılara rağmen ayakta kalmış ve bu acıları sanata çevirmeyi başarmış olmasıydı. Çocukluğundan beri yaşadığı ölüm korkusuyla yetişkin yaşa erişmeyi bile düşünemezken, seksen yaşına zengin ve saygın biri olarak gelmişti. 23 Ocak 1944'de kalp krizi sonucu Ekely'de öldüğü zaman arkasında 1000 resim, 4 bin desen ve 15 bine yakın grafik baskı bıraktı. Vasiyeti üzerine tüm eserleri Oslo kentine bırakıldı.

Later Years

While Munch spent the last twenty-seven years of his life on his farm outside of Oslo after the First World War, he was a beloved painter in Europe. He survived despite all his pain and managed to turn it into art. He came to age eighty as a wealthy and respected man, even though he could not even think of reaching adulthood with the fear of death he had experienced since his childhood. When he died in Ekely as a result of a heart attack on January 23, 1944, he left behind 1000 paintings, 4 thousand designs, and nearly 15 thousand graphic prints. Upon his will, all his works were left to the city of Oslo.

"Hastalıklarımdan kurtulamıyorum, çünkü sanatımda sadece onlar sayesinde var olan çok şey var. Endişe ve hastalık olmadan, dümensiz bir gemiyim. Acılar, benim ve sanatımın bir parçası."

"My fear of life is necessary to me, as is my illness. Without anxiety and illness, I am a ship without a rudder. My art is grounded in reflections over being different from others. My sufferings are part of myself and my art."

The Girls on the Bridge, 1903

Bir fotoğraf karesinden daha fazladır

BURSA

Bursa; gelenekle geleceği bugünde buluşturan şehirdir. Muhteşem doğası, kadim tarihi, zengin kültürü, termal kaynaklarıyla bir fotoğraf karesine sığmayan güzellikler diyarıdır Bursa.

ALİNUR AKTAŞ

BURSA BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYE BAŞKANI

/bursabuyuksehir

BURSA BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ

SÖYLEŞİ: GEOFFREY MOVIUS

ÇEVİREN: ZEYNEP KANTARCI

SUSAN SONTAG: FOTOĞRAFI ÇEKİLEMEYEN ŞEY ÖNEMSİZLEŞİR

SUSAN SONTAG: WHATEVER CAN'T BE PHOTOGRAPHED BECOMES LESS IMPORTANT

***Geoffrey Movius'un Susan Sontag ile yaptığı bu söyleşi ilk olarak 1975 yılının Haziran ayında, *Boston Review*'da yayınlanmıştır.**

This interview made by Geoffrey Movius with Susan Sontag, was first published in June 1975, in *Boston Review.

Fotoğrafçılık üzerine yazmaya nasıl karar verdiniz?

Hem fotoğraflarla kafayı bozmuştum hem de neredeyse tüm kayda değer estetik, ahlâkî ve siyasi sorunlar -modernliğin kendisi ve modernist zevk meselesi de dahil- fotoğrafçılığın görece kısa tarihinde yer alıyordu. William K. Ivins fotoğraf makinesinin matbaadan sonraki en önemli buluş olduğunu söylemişti. Fotoğraf makinesinin icadı duyarlılığın tekâmülünde muhtemelen daha fazla önem taşıyor. Fotoğrafçılığı bu kadar yetkin ve ilgi çekici kılan şey elbette kültürümüzde, tüketici bir toplumda ona sunulan kullanım alanı. Çin Halk Cumhuriyeti'nde insanlar "fotoğrafik" bir biçimde görmüyorlar. Çinliler tıpkı bizim yaptığımız gibi birbirlerini, ünlü mekânları ve anıtları çekiyorlar.

How did you decide to write about photography?

I've had the experience of being obsessed by photographs. And virtually all the important aesthetic, moral, and political problems—the question of "modernity" itself and of "modernist" taste—are played out in photography's relatively brief history. William K. Ivins has called the camera the most important invention since the printing press. For the evolution of sensibility, the invention of the camera is perhaps even more important. It is, of course, the uses to which photography is put in our culture, in the consumer society, that make photography so interesting and so potent. In the People's Republic of China, people don't see "photographically." The Chinese take pictures of each

Fakat eski, yıpranmış ve dökülen bir çiftlik evi kapısını çekmek için koşturan bir yabancı karşısında şaşkına dönüyorlar. Bizim "pitoresk" (resmedilmeye değerlilik) anlayışımız onlarda yok. Fotoğrafçılığı, değersiz ve uygunsuz bir konunun mutlak varlığını reddeden bir "gerçekliğe el koyma" ve onu -parça parça- dönüştürme yöntemi olarak yorumlamıyorlar. Polaroid SX-70'in son reklamının öne sürdüğü gibi: "Durmana izin vermeyecek. Aniden, baktığın her yerde bir fotoğraf göreceksin."

Fotoğrafçılık dünyayı nasıl değiştiriyor?

Normal şartlarda edinemeyeceğimiz kadar çok sayıda deneyim edinmemizi sağlayarak ve bize son derece taraflı, ideolojik bir deneyim seçkisi sunarak. Fotoğrafçılığın yok edemeyeceği

other and of famous sites and monuments, as we do. But they're baffled by the foreigner who will rush to take a picture of an old, battered, peeling farmhouse door. They don't have our idea of the "picturesque." They don't understand photography as a method of appropriating and transforming reality—in pieces—which denies the very existence of inappropriate or unworthy subject matter. As a current ad for the Polaroid SX-70 puts it: "It won't let you stop. Suddenly you see a picture everywhere you look."

How does photography change the world?

By giving us an immense amount of experience that "normally" is not our experience. And by making a selection of experience which is very tendentious, ideological.

hiçbir şey yokmuş gibi görünse de fotoğrafı çekilemeyen şey değerini kaybeder. Malraux'un "duvarları olmayan müze" fikri fotoğrafçılığın neticeleriyle ilişkili: artık resim ve heykellere bakma şeklimiz fotoğrafçılık tarafından belirleniyor. Fotoğraflar vasıtasıyla sanat dünyasını ve tarihini yalnızca bilmekle kalmıyoruz, onları daha önce kimsenin bilemediği şekilde biliyoruz. Aylar önce Orvieto'yu ilk kez ziyaret edişimde katedralin ön cephesine bakarken saatlerimi harcadım ama katedrali ancak bir hafta sonra, katedral hakkında bir kitap aldığımda gerçekten görebildim; görmenin modern anlamıyla. Fotoğraflar "çıplak" gözümün "gerçek" katedrali göremediği bir şekilde görmemi sağladı.

Bu da fotoğrafçılığın bütünlüklü bir görme şekli yaratmasının nasıl mümkün olduğunu tam olarak gösteriyor.

Fotoğraflar sanat eserlerini birer bilgi nesnesine dönüştürüyor ve bunu bütünleri ve parçaları birbirine eşitleyerek yapıyor. Orvieto'dayken geri geri giderek katedralin ön cephesinin tamamını görebiliyordum ama o zaman da detayları görmek mümkün olmuyordu. Daha sonra yaklaşarak iki buçuk metrenin altındaki her şeyi neredeyse tüm detaylarıyla görebiliyordum ama gözümün (yapının) tümünü kaplamasının bir yolu yoktu. Fotoğraf makinesi, parçaları ayrıcalıklı bir konuma yükseltiyor.

Malraux'un işaret ettiği gibi: fotoğraf, bir heykelin tek başına harikulade görünen bir kısmını gösterebilir, bir başı, kolu örneğin.

While there appears to be nothing that photography can't devour, whatever can't be photographed becomes less important. Malraux's idea of the museum-without-walls is an idea about the consequences of photography: our way of looking at painting and sculpture is now determined by photographs. Not only do we know the world of art, the history of art, primarily through photographs, we know them in a way that no one could have known them before. When I was in Orvieto for the first time several months ago, I spent hours looking at the facade of the cathedral; but only when I bought a book on the cathedral a week later did I really see it, in the modern sense of seeing. The photographs enabled me to see in a way that my "naked" eye could not possibly see the "real" cathedral.

This shows how it is possible for photography literally to create an entire way of seeing.

Photographs convert works of art into items of information. They do this by making parts and wholes equivalent. When I was in Orvieto, I could see the whole facade by standing back, but then I couldn't see the details. Then I could move close and see the detail of whatever was not higher than, say, eight feet, but there was no way whereby my eye could blot out the whole. The camera elevates the fragment to a privileged position. As Malraux points out, a photograph can

Bunun yanı sıra aynı durum, bir heykel parçasından on kat büyük olan fakat kitap formatına göre aynı yeri kaplayan bir nesne ile de tekrarlanabilir. Fotoğrafçılık ölçeklendirme anlayışımızı bu şekilde bozar.

Fotoğrafçılık zaman algımıza da tuhaf şekillerde etki eder. İnsanların, tarihin hiçbir döneminde çocukken nasıl göründüklerine dair bir fikirleri olmadı. Zenginler çocuklarının portrelerini çizdiriyorlardı ama Rönesans döneminden 19. yüzyıla dek portre geleneği tümüyle sınıfsal bir doğrultuda belirleniyor ve insanlara nasıl göründüklerine dair güvenilir bir fikir sağlamıyordu.

Neden tek bir fotoğraf karesininin akan fotoğraflara kıyasla aklımızda daha iyi kaldığını düşünüyorsunuz?

Bence bu, görsel hafızayla alâkalı. Sadece fotoğrafları akan görüntülerden daha iyi hatırlamıyor değilim, aynı zamanda aklımda bir filmden geriye kalanlar tek karelik görüntülerin bir seçkisi oluyor. Hikâyeyi, diyalog cümlelerini, ritmi anımsayabiliyorum. Fakat görsel olarak aklımda kalanlar, aslında fotoğraflara (sabit görüntülere) indirgenmiş seçili anlar.

Aynı durum insanın hayatı için de geçerli. Kişinin çocukluğundan kalan veya yakın geçmişinden olmayan bir dönemden olan her anı, bir film şeridinden ziyade sabit bir fotoğraf gibidir.

Fotoğrafçılık, bu "görme ve anımsama" biçimini somut bir hâle getirdi.

Peki siz "fotoğrafik" bir biçimde mi görüyorsunuz?

Elbette.

show a piece of sculpture—a head, a hand—which looks superb by itself, and this may be reproduced alongside another object which might be ten times bigger but, in the format of the book, occupies the same amount of space. In this way, photography annihilates our sense of scale.

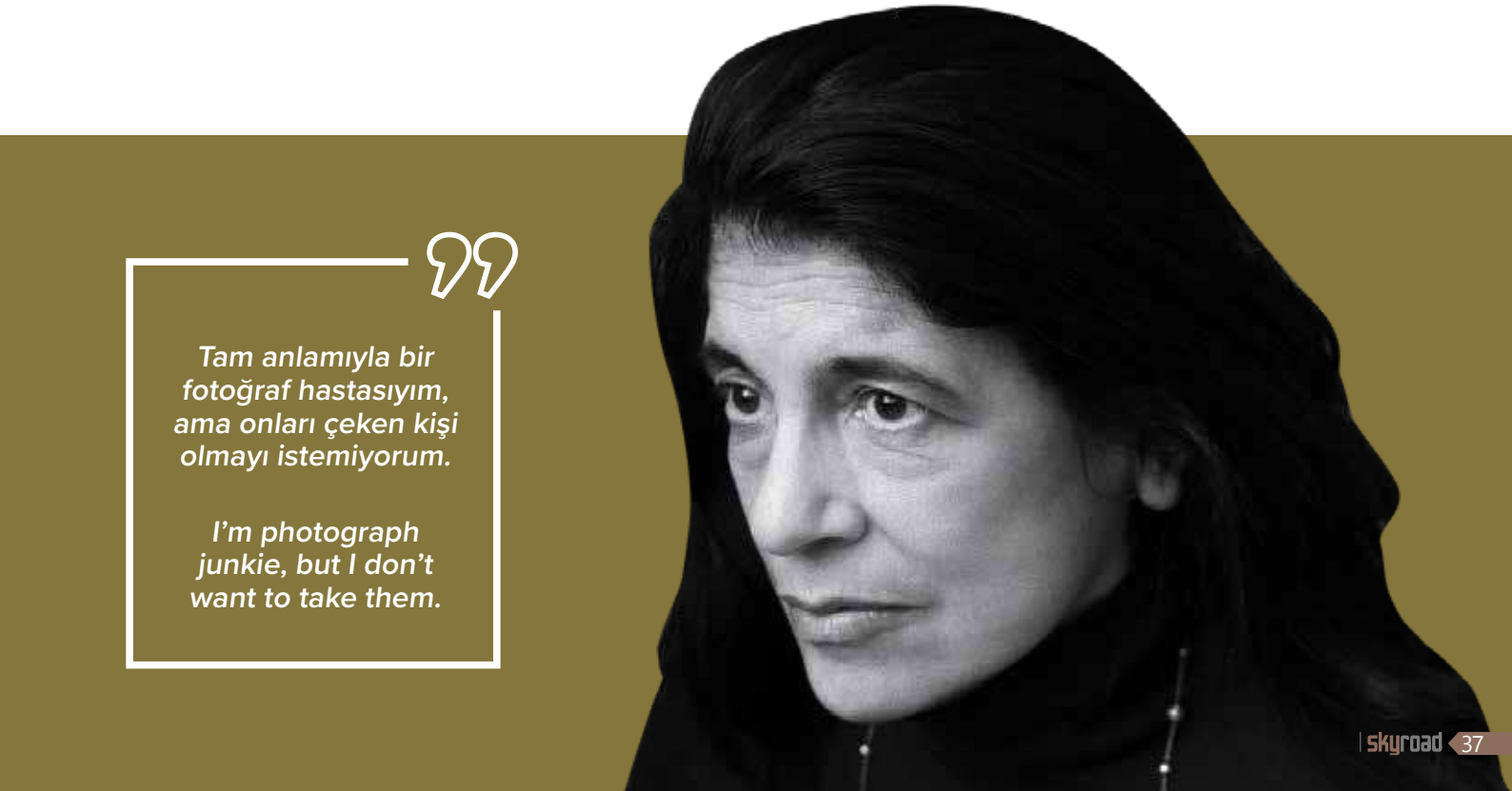
It also does queer things to our sense of time. Never before in human history did people have any idea of what they looked like as children. The rich commissioned portraits of their children, but the conventions of portraiture from the Renaissance through the nineteenth century were thoroughly determined by ideas about class and didn't give people a very reliable idea of what they had looked like.

Why do you think we remember the single photograph better?

I think it has to do with the nature of visual memory. Not only do I remember photographs better than I remember moving images. But what I remember of a movie amounts to an anthology of single shots. I can recall the story, lines of dialogue, the rhythm. But what I remember visually are selected moments that I have, in effect, reduced to stills. It's the same for one's own life. Each memory from one's childhood, or from any period that's not in the immediate past, is like a still photograph rather than a strip of film. And photography has objectified this way of seeing and remembering.

Do you see "photographically"?

Of course.

> *Tam anlamıyla bir fotoğraf hastasıyım, ama onları çeken kişi olmayı istemiyorum.*
>
> *I'm photograph junkie, but I don't want to take them.*

Fotoğraf çeker misiniz?

Kameram yok. Tam anlamıyla bir fotoğraf hastasıyım, ama onları çeken kişi olmayı istemiyorum.

Neden?

Başlarsam gerçekten bağımlısı olabilirim.

Kötü mü olurdu? Kişinin yazarlıktan başka bir şeye geçiş yaptığı anlamına mı gelir bu?

Fotoğrafçının dünyaya yönelme, uyumlanma şeklinin yazarın görme biçimiyle yarıştığını düşünüyorum, evet.

Birbirlerinden hangi yönleriyle farklılar?

Yazarlar daha fazla soru soruyorlar. Yazarın, herhangi bir şeyin ilgi çekici olabileceği ön kabulüyle çalışabilmesi güç. Çoğu insan hayatını bir kamerası varmış gibi yaşar. Ama yaşamlarını, gördükleri sürece ifade edemezler. İlginç bir olaydan bahsettikleri zaman, "Keşke kameram yanımda olsaydı." sözüyle hikâyeleri çoğu kez kaybolur gider. Öyküleme kabiliyetinde genel bir düşüş var ve artık pek az insan iyi hikâye anlatıyor.

Fotoğrafçılığın yükselişinin bu düşüşle birlikte tesadüfen gerçekleştiğini mi yoksa aralarında doğrudan ve doğal bir ilişki olduğunu mu düşünüyorsunuz?

Öyküleme doğrusal, fotoğrafçılık ise anti-doğrusaldır. Bugün insanların son derece gelişmiş bir "süreç" ve "geçicilik" anlayışı var, ama bir giriş, gelişme ve sonucu neyin oluşturduğunu artık anlamıyorlar. Sonlara ve sonuç bölümlerine önem verilmiyor.

Do you take photographs?

I don't own a camera. I'm photograph junkie, but I don't want to take them.

Why?

Perhaps I might really get hooked.

Would that be bad? Would that mean that one had moved from being a writer to being something else?

I do think that the photographer's orientation to the world is in competition with the writer's way of seeing.

How are they different?

Writers ask more questions. It's hard for the writer to work on the assumption that just anything can be interesting. Many people experience their lives as if they had cameras. But while they can see it, they can't say it. When they report an interesting event, their accounts frequently peter out in the statement, "I wish I had had my camera." There is a general breakdown in narrative skills, and few people tell stories well anymore.

Do you think that this breakdown is coincidental with the rise of photography, or do you think there is some direct causal relationship?

Narration is linear. Photography is antilinear. People now have a very developed feeling for process and transience, but they don't understand any more what constitutes a beginning, middle, and end. Endings or conclusions are discredited. Every

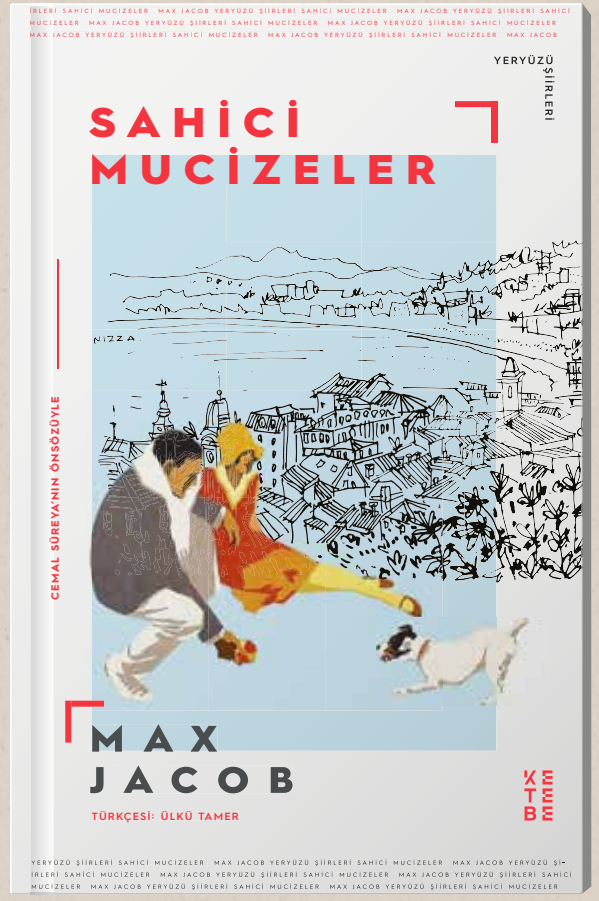
Çoğu insan hayatını bir kamerası varmış gibi yaşar.

Many people experience their lives as if they had cameras.

Y A Z I K A L I R

Dünya şiirlerinin anıt eserleri “Yeryüzü Şiirleri” dizisinde bir araya geliyor!

ketebe.com ketebe ketebe ketebe

KETEBE

Her anlatı, tıpkı her psikoterapide olduğu üzere sonsuza dek sürebilme potansiyeli taşır gibi görünüyor. Bu yüzden herhangi bir son oluşturmak keyfi görünür ve bilinçli bir şekilde yapılmış bir şeye dönüşür. Bizim içimize sinen anlayış biçimi, şeylerin daha büyük ve potansiyel olarak sonsuz bir şeyin parçası gibi ele alınmasıdır. Bu duyarlılığın bir tarih anlayışından yoksun olmakla ilişkili olduğunu düşünüyorum.

Çoğu insanın, sahip olduğu için her şeyi kişisel kaygılarına ve ilişkilerine indirgediği salt subjektif (öznel) dünya görüşü beni hayrete düşürüyor, umudumu kırıyor.

Tüm bunlar, kurmacanızı prensip olarak yalnızca kendi deneyiminize dayandırmamanızla da bağlantılı.

Çoğunlukla kendim hakkında yazmak daha çok, yazmak istediğim yere giden yolu dolaylamak gibi geliyor bana. Yazarlıktaki gelişimim "ben" zamirine daha özgürce yaklaşarak ve özel deneyimlerimi daha fazla kullanarak olduysa da zevklerimin, talihimin ve talihsizliğimin örnek teşkil eden bir karaktere sahip olduğuna hiçbir zaman ikna olmadım. Hayatım benim başkentim, *benim* hayal gücümün başkenti. Sömürge kurmayı (başkalarından beslenmeyi) seviyorum.

narrative, like every psychotherapy, seems potentially interminable. So any ending seems arbitrary and becomes self-conscious, and the form of understanding with which we are comfortable is when things are treated as a slice or piece of something larger, potentially infinite. I think this sensibility is related to the lack of a sense of history that we were talking about earlier. I am astonished and disheartened by the very subjective view of the world that most people have, whereby they reduce everything to their own personal concerns and involvements.

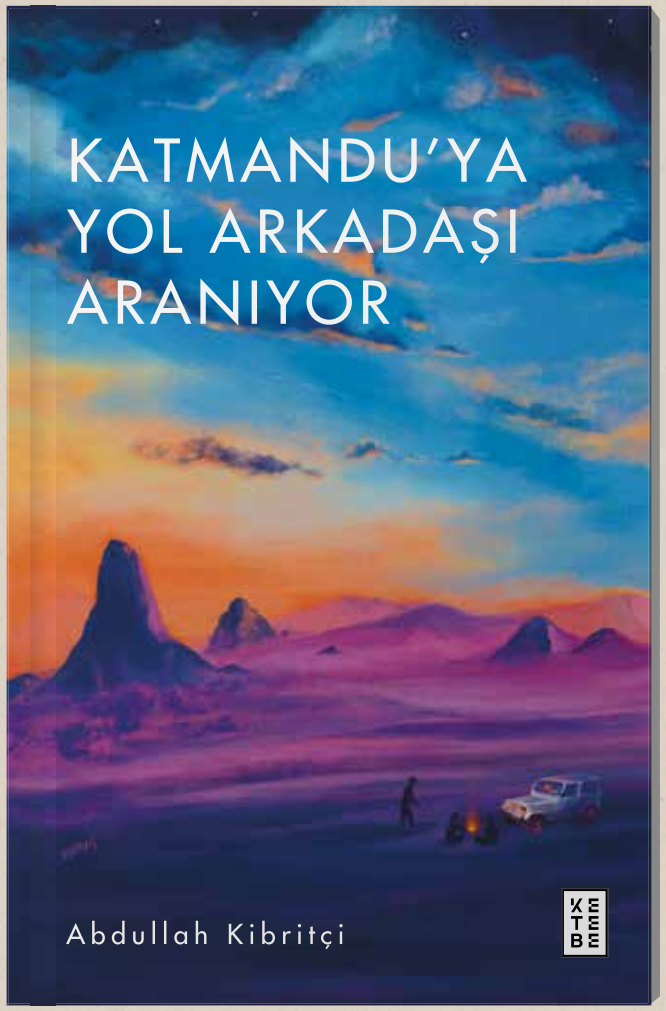
All of this also relates to your reluctance to rely principally on your own experience in your fiction.

To write mainly about myself seems to me a rather indirect route to what I want to write about. Though my evolution as a writer has been toward more freedom with the "I," and more use of my private experience, I have never been convinced that my tastes, my fortunes and misfortunes have any particularly exemplary character. My life is my capital, the capital of my imagination. I like to colonize.

> ***Eğer yazarken yaptığım şeyin "kendimi ifade etmek" olduğunu düşünseydim daktilomu çöpe atardım.***
>
> ***If I thought that what I'm doing when I write is expressing myself, I'd junk my typewriter.***

Y A Z I K A L I R

Abdullah Kibritçi'nin kaleminden farklı coğrafyalardan insan hikâyeleri!

Katmandu'ya Yol Arkadaşı Aranıyor'da Abdullah Kibritçi'nin kaleminden otuz kadar ülkeden insan hikayeleri okuyoruz.

ketebe.com ketebe ketebe ketebe

KETEBE

İSTANBUL'DAKİ İTALYA

Venedik Sarayı

ITALY IN İSTANBUL
VENETIAN PALACE

SEDAT BORNOVALI

Bugün bir ada kent, çoğunlukla turist destinasyonu olarak anılan Venedik, yüzyıllar boyunca Akdeniz'de güç sahibi ve bir tür cumhuriyetle yönetilen bir devlet karşımıza çıkıyor.

Akdeniz'in diğer büyük gücü Osmanlı'yla da birçok vesileyle yolları kesişiyor. İki devlet bir yandan sürekli ticaret yapıyor diğer yandan da birçok uzlaşmazlığı savaş yoluyla çözmeye çalışıyor. Osmanlı İmparatorluğunun Kıbrıs'ı ve Girit'i Venedik'le savaşarak ele geçirdiği düşünülecek olursa bu ilişkilerin kentleri aşan ölçeği kolayca anlaşılabilir.

Yakın temasta olan iki devletin olmazsa olmazı ise diplomasi. Diplomasinin simge mekânları ise Büyükelçilikler. Venedik'in en tanınmış Büyükelçilik binası muhtemelen Roma'daki "Palazzo Venezia"dır. Ancak Doğu Roma'dan devralınan başkenti İstanbul'da da Osmanlı nezdinde bir Büyükelçilik, bir Venedik Sarayı, yani aynı adı taşıyan bir "Palazzo Venezia" bulunmakta.

Today, Venice, which is often referred to as an island city, a tourist destination, was a state that had power in the Mediterranean for centuries and was governed by a kind of republic.

Their paths cross with the Ottomans, the other great power of the Mediterranean, on many occasions. The two states, on the one hand, were constantly trading, on the other hand, they were trying to resolve many conflicts through war. Considering that the Ottoman Empire conquered Cyprus and Crete by fighting Venice, the scale of these relations beyond the cities can be easily understood.

Diplomacy is indispensable for two states that are in close contact. The emblematic places of diplomacy are the Embassies. Venice's most famous Embassy building is probably the "Palazzo Venezia" in Rome. However, in its capital, İstanbul, which was taken over from Eastern Rome, there was an Ottoman Embassy, a Venetian Palace, that is, a "Palazzo Venezia" with the same name.

15. yüzyılın ortalarından itibaren Venedik, Osmanlı'da elçilik bulundurma hakkını ilk edinen devlet olarak biliniyor. 16. yüzyılın başından itibaren ise Büyükelçileri kalıcı olarak Pera'da, İstanbul manzarasına hâkim bu bölgede görüyoruz. Venedik Büyükelçisi anlamında kullanılan "Bailo" sözcüğü bugün Tepebaşı'ndan İstiklal Caddesi'ne geçişi sağlayan "Balyoz" Sokağı'nda hâlâ yaşıyor. Buradan da saraya doğru inen sokağın adı yabancı elçiliklerin kendi posta servislerini kullandığı dönemlerin hatırası olarak "Postacılar" sokak. İddialı bir teori olsa da "Beyoğlu" sözcüğü bile aynı kökenden geliyor olabilir.

Venedik Sarayı'nın burada öncelikle sıradan bir ahşap ev olarak başlayan öyküsü bugün, İstanbul'daki en gözde yabancı devlet saraylarından biri olarak devam ediyor. Duvarların arkasında tam anlamıyla bir gizli vaha, Beyoğlu'nun en geniş bahçelerinden biri saklı. Ulusal bayramlarında 10 dönümü aşan bu yemyeşil bahçede binlerce saygın konuk ağırlanabiliyor.

Önceleri kiralık bir mülk olan 18. yüzyılda ise satın alınan bu mülk, Venedik'in Avusturya hâkimiyetine geçmesinden sonra (1797 - Campo Formio Antlaşması) yüz yılı aşkın süre bu devletin Osmanlı nezdindeki sefareti olarak görev yapmış. Tam da Birinci Dünya Savaşı sırasında hayli yüksek bir

After the middle of the 15th century, Venice is known as the first state to have the right to have an embassy in the Ottoman Empire. From the beginning of the 16th century, we see Ambassadors permanently in Pera, this region dominates the view of İstanbul. The word "Bailo," which was used to mean the Venice Ambassador, still lives on "Balyoz" Street, which provides the passage from Tepebaşı to İstiklal Avenue. From here, the street that leads towards the palace is called "Postacılar" (postmen) as a memory of the times when foreign embassies used their postal services. Even though it is an assertive theory, even the word "Beyoğlu" may come from the same origin.

The story of the Venetian Palace, which started here as an ordinary wooden house, continues today as one of the most popular foreign state palaces in İstanbul. Behind the walls is literally a hidden oasis, one of Beyoğlu's largest gardens. Thousands of respectable guests can be hosted in this lush garden, which exceeds 10 decares on national holidays.

This property, which was purchased in the 18th century, which was formerly a rental property, served as the Ottoman embassy of this state for more than a hundred years after Venice came under Austrian rule (1797 - Campo Formio Agreement). Precisely during the First World War, a very

Çalışma Odası

> ***15. yüzyılın ortalarından itibaren Venedik, Osmanlı'da elçilik bulundurma hakkını ilk edinen devlet olarak biliniyor.***
>
> ***After the middle of the 15th century, Venice is known as the first state to have the right to have an embassy in the Ottoman Empire.***

Topkapı Arz Odası ve Topkapı Divan

bütçe ayrılarak Avusturyalı mimar Ludwig Richter'in projesiyle, tümüyle yenilenerek bugünkü hâline gelmiş. Hatta yanındaki arazi de satın alınarak buraya bir okul da inşa ettirilmiş. Böylece Savaş sonunda ise İtalya'ya teslim edilmiş daha doğrusu İstanbul'da bulunan İtalyan deniz kuvvetleri binayı teslim almış. O anın hatırası olan tüfekler ve durumu bildiren telgraf Büyükelçinin çalışma odasında duvarda asılı duruyor. Yapı günümüzde Ankara'da bulunan Büyükelçiliğin İstanbul'daki rezidansı olarak görev yapıyor. Ayrıca konsolosluk ofisleri ve diğer birçok birim de aynı bahçedeki yapılarda hizmet sunuyor.

high budget was allocated, and with the project of Austrian architect Ludwig Richter, it was completely renovated and became what it is today. In fact, the land next to it was purchased and a school was built here. Thus, at the end of the war, it was delivered to Italy, more precisely, the Italian naval forces in İstanbul took over the building. The rifles, which are the memories of that moment, and the telegram stating the situation hang on the wall in the Ambassador's study. The building serves as the residence in İstanbul of the Embassy in Ankara today. In addition, consular offices and many other units offer services in buildings in the same garden.

Marc'Antonio Giustinian

> ***Venedik Büyükelçisi anlamında kullanılan "Bailo" sözcüğü bugün Tepebaşı'ndan İstiklal Caddesi'ne geçişi sağlayan "Balyoz" Sokağı'nda hâlâ yaşıyor.***
>
> ***The word "Bailo," which was used to mean the Venice Ambassador, still lives on "Balyoz" Street, which provides the passage from Tepebaşı to İstiklal Avenue.***

Bahçede yapılan çalışmalarda Roma İmparatorluk devrine değin uzanan kalıntılara rastlanmış durumda. Sarayın içerisinde dikkate değer bir resim ve heykel koleksiyonu da bulunuyor. Roma'dakinden farklı olarak bu "Palazzo" bir müze değil hâlâ bir diplomatik temsilcilik ve rezidans dolayısıyla hâlâ içinde yaşanan ve yaşayan bir yapı.

Sarayda bahçeyle görsel bütünlük içerisinde bir giriş katı, simetrik görkemli merdivenle çıkılan, ana salonların bulunduğu orta kat ("piano nobile") ve ayrı bir merdivenle ulaşılan rezidans katı bulunmakta. Ayrıca eğimli araziden yararlanarak bahçeye doğru uzanan iki katlı geniş bir rezidans birimi daha mevcut.

Ancak işlevi gereği turistik ziyaretlere açık değil ve sadece Büyükelçilik tarafından ve izinle düzenlenen etkinlikler sırasında görülebildiği için çok daha gizemli. Bu olağanüstü yapıyı ziyaret edebilmek için özellikle İtalya'nın tanınmış markalarının düzenlediği toplantılardan veya İtalyan Kültür Merkezi'nin etkinliklerinden birine katılma olanağı yakalandığında fırsatı kaçırmamak gerekiyor.

In the work done in the garden, ruins dating back to the Roman Empire period have been found. There is also a remarkable collection of paintings and sculptures in the palace. Unlike the one in Rome, this "Palazzo" is not a museum, it is still inhabited because of the diplomatic representation and residence.

In the palace, there is an entrance floor in visual integrity with the garden, a middle floor ("piano nobile") where the main halls are located, and a residence floor accessed by a separate staircase. There is also a large two-storey residence unit that extends towards the garden using the sloping land.

However, due to its function, it is not open to touristic visits and it is much more mysterious as it can only be seen during events organised by the Embassy and with permission. In order to visit this extraordinary structure, one should not miss the chance, especially when you have the opportunity to attend one of the meetings organised by the well-known Italian brands or the events of the Italian Cultural Centre.

#MİLLİ TEKNOLOJİ HAMLESİ

TEKNOFEST

HAVACILIK, UZAY VE TEKNOLOJİ FESTİVALİ

TÜRKİYE'NİN EN BÜYÜK TEKNOLOJİ YARIŞMALARINA SEN DE KATIL

HELİKOPTER
TASARIM YARIŞMASI

MODEL UYDU
YARIŞMASI

ROKET
YARIŞMASI

SÜRÜ İHA
YARIŞMASI

İNSANSİZ HAVA ARACI
YARIŞMASI

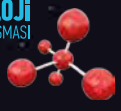
JET MOTOR
TASARIM YARIŞMASI

İNSANSIZ SU ALTI SİSTEMLERİ
YARIŞMASI

SAVAŞAN İHA
YARIŞMASI

BİYOTEKNOLOJİ
İNOVASYON YARIŞMASI

UÇAN ARABA
TASARIM YARIŞMASI

ÇEVRE VE ENERJİ TEKNOLOJİLERİ
YARIŞMASI

ROBOTİK
YARIŞMALARI

EFFICIENCY CHALLENGE
YARIŞMASI

ROBOTAKSİ
BİNEK OTONOM ARAÇ YARIŞMASI

İNSANLIK YARARINA TEKNOLOJİ
YARIŞMASI

TARIM TEKNOLOJİLERİ
YARIŞMASI

EĞİTİM TEKNOLOJİLERİ
YARIŞMASI

AKILLI ULAŞIM
YARIŞMASI

SAĞLIKTA YAPAY ZEKA
YARIŞMASI

ULAŞIMDA YAPAY ZEKA
YARIŞMASI

- **İLETİŞİM TEKNOLOJİLERİ** YARIŞMASI
- **TÜRKÇE DOĞAL DİL İŞLEME** YARIŞMASI
- **TAKEOFF** ULUSLARARASI GİRİŞİM ZİRVESİ
- **TARIMSAL İNSANSIZ KARA ARACI YARIŞMASI**
- **TRAVEL HACKATHON**
- **HACK İSTANBUL**
- **KARMA SÜRÜ SİMÜLASYON** YARIŞMASI
- **İSTANBUL ULUSLARARASI BULUŞ FUARI (İSİF)**
- **TÜRKİYE DRONE ŞAMPİYONASI**
- **WORLD DRONE CUP**
- **ÜNİVERSİTE ÖĞRENCİLERİ** ARAŞTIRMA PROJE YARIŞMALARI
- **SANAYİDE DİJİTAL TEKNOLOJİLER YARIŞMASI**
- **KÜLTÜR VE TURİZM TEKNOLOJİLERİ YARIŞMASI**
- **LİSELER ARASI İNSANSIZ HAVA ARAÇLARI YARIŞMASI**
- **LİSE ÖĞRENCİLERİ KUTUP ARAŞTIRMA PROJELERİ YARIŞMASI**

5 MİLYON TL'DEN FAZLA ÖDÜL
5 MİLYON TL'DEN FAZLA **MALZEME DESTEĞİ**

SON TARİH 28 ŞUBAT'21

TÜRKİYE TEKNOLOJİ TAKIMI

T.C. SANAYİ VE TEKNOLOJİ BAKANLIĞI

DETAYLI BİLGİ VE BAŞVURULAR İÇİN

teknofest.org

teknofest

PAYDAŞLAR

AKADEMİK PAYDAŞLAR

MEDYA PAYDAŞLARI

Can Atilla - 1453 Fetih

Can Atilla, New Age müziği tüm dünyada benzersiz bir şekilde temsil eden Türk kompozitör ve müzisyen. *Cariyeler ve Geceler, 1453-Sultanlar Aşkı*, İdea gibi birçok albümünde her biri başka bir dünyadan ve zamandan sesleniyor bize. Onun çalışmalarını dinlemek dünyaya doğru yürümeye eşdeğer.

Can Atilla is a Turkish composer and musician who uniquely represents New Age music all over the world. In many of his albums such as *Cariyeler ve Geceler, 1453-Sultanlar Aşkı*, İdea, he calls out to us from a different world and time. Listening to his work equals to walking towards the world.

Patrick Watson - Melody Noir

Kanadalı şarkıcı, söz yazarı, piyanist ve film müziği bestecisi Patrick Watson, kaşık ve bisiklet gibi birçok farklı objeyi çalgı olarak kullanması, acıyı en duru hâliyle yansıtması ve etkileyici sesiyle tarzını ortaya koyuyor. Sanatçı Melody Noir'de, insanın kaçınılmaz parçası olan içindeki boşluklara bir güzelleme yaparak kendi boşluklarına bu aşk şarkısını ithaf ediyor.

Canadian singer, songwriter, pianist, and soundtrack composer Patrick Watson reveals his style with his use of many different objects such as spoons and bicycles as instruments, his clearest reflection of pain, and his impressive voice. In *Melody Noir,* the artist dedicates this love song to his voids by making a beauty to the spaces inside, which are the inevitable part of the human being.

Burak Malçok - Aşk Çıplak

Kendini *"Neyzen aday adayı"* olarak değerlendiren neyzen Burak Malçok, ilk albümü Saklı Nefes'i 2016'da yayınladı. Mercan Dede ile 10 yıl aşkın müzik çalışmalarının yanı sıra festival, sinema, dizi gibi birçok projede yer aldı. Ney icrası ile elektronik müziği sentezleyerek tarzını ortaya koyan sanatçı, Aşk Çıplak'la insanın iç dünyasına bambaşka bir perspektif açıyor.

Ney player Burak Malçok, who evaluates himself as a *"Ney player candidate for nomination,"* released his first album Saklı Nefes in 2016. With Mercan Dede, he took part in many projects such as festivals, films, and TV series in addition to his music studies for more than 10 years. He opens a completely different perspective to the inner world of people with Aşk Çıplak.

Kitaro - Oasis

New Age müziğin öncü temsilcilerinden, Uzak Doğu kültürüyle beslediği şarkılarına gezip gördüğü dünyanın görüntülerini kaynaştıran, Altın Küre ve Grammy ödüllerine ve artık kült hâlini alan şarkılara sahip Japon müzisyen Kitaro'nun Oasis'inde etnik ve elektronik formlarda bir araya gelmiş ezgileri sizleri ruhani bir yolculuğa davet ediyor.

In Oasis of Japanese musician Kitaro, one of the pioneer representatives of New Age music, who travels and fuses the images of the world he sees with his songs that he feeds with Far Eastern culture, has Golden Globe and Grammy awards and now cult songs, melodies combined in ethnic and electronic forms invite you to a spiritual journey.

ELİF ÖZOĞUL

Oya Ergün - Evvel Benem Ahir Benem

Oya Ergün, uluslararası performans sergileyen bir opera sanatçısı, müzisyen ve eğitimci. Albümlerinde klasik Avrupa Barok aryalarından, Türk ve Azerbaycan halk müziğine uzanan repertuvarıyla Doğu ve Batı'nın seslerini buluşturan sanatçı, büyülü yorumuyla sözleri Yunus Emre şiirine ait bu Türk halk türküsüne yeni bir can vermiş.

Oya Ergün, is an international performer, musician, and educator. The artist, who brings together the sounds of the East and the West with her repertoire ranging from classical European Baroque arias to Turkish and Azerbaijani folk music, gave a new life to this Turkish folk song with her magical interpretation of the lyrics belonging to Yunus Emre poetry.

Estrella Morente - Zambra

Ailesinden aldığı müzikal mirası henüz 7 yaşındayken flamenko gitar üstadı Sabicas ile ilk kaydını yaparak hayata geçiren Estrella Morente, başta Ondas En İyi Flamenko Sanatçısı ödülü olmak üzere sayısız ödülün ve Volver filminin meşhur müziğinin sahibi. Tutkulu yorumu ve güçlü sesiyle, duygularınızı şarkılarına teslim edeceğiniz bir flamenko divası.

Estrella Morente, who made her first recording with flamenco guitar master Sabicas and actualized her musical heritage from her family at the age of 7, has numerous awards, especially the Ondas Best Flamenco Artist award, and the famous soundtrack of the film Volver. With her passionate interpretation and powerful voice, she is a flamenco diva whose song you will surrender your feelings.

Charlie Cunningham - Minimum

Bir gitar ve bir vokal. Charlie Cunningham'ın müziği bu ve bundan çok daha fazlası. Cunningham, başlarda deneysel, indie ve hardcore gruplarda yer aldı ancak flamenko sevdası onu İspanya'ya sürükledi, sanatçı burada iki yıl eğitim aldı ve müziğinin temelini indie-folk ve flamenkoyu harmanlayarak oluşturdu. Sanatçı *Minimum* şarkısında, dünyaya karşı tavır alıyor.

A guitar and a singer. This is Charlie Cunningham's music and much more than that. Cunningham initially appeared in experimental, indie, and hardcore bands, but his passion for flamenco drove him to Spain, where the artist studied for two years and formed the basis of his music by blending indie-folk and flamenco. In his song Minimum, he has an attitude against the world.

Altın Gün - Goca Dünya

2015'te konser için İstanbul'a gelen Jasper Verhulst, burada 70'lerin Anadolu rock müziğiyle büyülenir ve bu müziğe yeniden hayat vermek için Türk müzisyenler arar ve bulur. Sonunda, vokalde Merve Daşdemir'in yer aldığı, Anadolu rock şarkılarını psychedelic tarzlarıyla yorumlayan ve 62. Grammy Ödülleri'ne de aday gösterilen bir grup oluşur.

Jasper Verhulst, who came to Istanbul for a concert in 2015, was enchanted with 70's Anatolian rock music and sought and found Turkish musicians to revive this music. Finally, a band is formed with Merve Daşdemir as the lead singer, interpreting Anatolian rock songs with their psychedelic styles, and was nominated for the 62nd Grammy Awards.

ÂH MİNE'L ÂŞK-I FUTBOL

OH, DIVINE LOVE OF FOOTBALL

ERDAL HOŞ

Twitter'ın gözde akademisyenlerinden birinin mesajı düştü önüme. Mealen futbol takımlarının başarılarından taraftarın hissesine düşen hiçbir şey olmadığını dolayısıyla futbolun ve taraftarlığın bu kadar önemsenmemesi gerektiğini salık veren bir twit...

İnsanı bir " Homo Economicus" olarak gören anlayışın tam özeti bu cümleler. Mutlu olmanın yolu nettir; daha çok kazanmak ve daha çok tüketmek. Tükettikçe ihtiyaçların artması ve daha çok kazanma zarureti... Bu açıdan bakıldığında hoca kesinlikle haklıdır lakin insan üretmek ve tüketmekten mi ibarettir?

Hoca haklıdır; taraftarlar hayali bir dünyada yaşar. Takım şampiyon olunca başkanın şanı şöhreti artar. Hocanın, futbolcuların, sağlık ekibinin, hatta dünyanın en kolay mesleğini yapan 3. kalecinin bile geliri artar. Takımı takip eden gazetecinin haberleri yorumları daha çok takip edilir... Hâsılı kelam futbolda başarı, oyunun tüm unsurlarının hayatlarında somut değişimler getirir; taraftar hariç...

Taraftarın ne borcu azalır ne geliri artar. Hatta başarıyı desteklemek adına bir forma daha almak zorunda hisseder kendini yani diğerlerine kazanç olarak yansıyan başarı taraftara ilave gider kalemi olur çoklukla. Ama aşk tam da böyle bir şey değil mi? Oturup sohbet etsek sorardım hocaya: "Siz ne kazanacağınıza bakıp ona göre mi âşık olursunuz hocam?" Yıllardır söylemeye çalıştığım sektörün çalışanları için futbol bir oyun falan değil. Ama taraftar için kesinlikle bir oyun ve oyun hayatın en yalın hâlidir.

I saw a message from one of Twitter's popular academicians. A tweet basically recommending that fans have nothing to do with the success of football teams, so they shouldn't care about the teams so much...

These sentences are a complete summary of the understanding that sees man as a "Homo Economicus." The way to be happy is clear; earning more and consuming more. As the consumption increases, the needs increase and the necessity of earning more... From this point of view, the professor is absolutely right, but is human just about producing and consuming?

The professor is right; fans live in an imaginary world. When the team becomes the champion, the president's reputation increases. The income of the coach, football players, medical team, and even the third goalkeeper who does the world's easiest job increases. The news and comments of the journalist following the team are followed more... In short, success in football brings concrete changes in the lives of all elements of the game; except the fans...

The fans neither decrease their debt nor increase their income. In fact, they feel obliged to buy another jersey in order to support success, that is, success reflected as gain to others often becomes an additional expense item for the fans. But isn't love something like that exactly? If we had a conversation, I would ask the professor, "Do you look at what you will earn and fall in love accordingly, professor?" The thing that I have been trying to tell for years is football is not a game for the employees of the industry. But it is definitely a game for the fans and games are the simplest state of life. What makes being a fan beautiful is falling in love knowing you won't gain anything in the end. Feeling sorry, happy, worry about the thing which will not change anything concrete in your life...

> ***Futbolda başarı, oyunun tüm unsurlarının hayatlarında somut değişimler getirir; taraftar hariç...***
>
> ***Success in football brings concrete changes in the lives of all elements of the game; except the fans...***

Taraftarlığı güzel yapan tam da sonunda hiçbir şey kazanmayacağını bilerek âşık olmaktır. Hayatında somut hiçbir şey değiştirmeyecek olan için üzülmek, sevinmek dertlenmek... Tam da budur taraftarlığı anlamı yapan.

Öte yandan bir önceki sayıdaki yazıdan devamla futbolun getirilmeye çalışıldığı nokta tam da hocamızı mutlu edecek cinsten. Uzun bir süredir taraftar transfer olunca mutlu olur hâle geldi getirildi. Yani futbol da ne kadar tüketirsek, ne kadar harcayabilirsek o kadar iyi çizgisine koşar adım gidiyor. Yalan yok misal ben de Mesut Özil transferini kıskandım mesela. Tıpkı Falcao transferini kıskandığım gibi. Allah var Beşiktaş'tan ne Gomez'i ne Quaresma'yı ne Guti'yi kıskanmıştım. Geldiği günden beri tek kıskandığım adam Atiba...

Neyse dağıtmayalım konuyu, insanı sadece somut menfaatlerine göre hareket eden, rasyonel bir varlık olarak görmek isteyenler için futbol sadece bir seyirlik oyun. Ve bu anlamda taraftarlık bir hastalık. Ben de bir "hasta" olarak diyorum ki bütün saldırılara rağmen, bütün "çok harcayan en güzel takımdır" baskılarına rağmen hâlâ birileri Sakaryaspor için üzülüyorsa, ağlıyorsa, seviniyorsa yeşil siyah görünce yüreği pır pır ediyorsa aşk vardır. Ve insan asıl âşıksa güzeldir...

That is exactly what makes meaningful being a fan. On the other hand, the point where football is tried to be brought with the continuation of the article in the previous issue is exactly the kind that would make our professor happy. The fans have been brought to a point that they get happy with the new transfers. In other words, football is getting to the line the more we consume and spend, the better. I cannot lie, for example, I am jealous of Mesut Özil transfer. Just like I was Falcao transfer. God knows I wasn't jealous of Gomez, Quaresma, or Guti from Beşiktaş. Atiba is the only man I have been jealous of since the day he came ...

Anyway, let's not ramble. For those who want to see the human being as a rational entity acting only according to their concrete interests, football is just a game for spectacle. And in this sense, being a fan is a sickness. And as a "patient," I say that despite all the attacks and pressures of "the best team is the one that spends the most," if someone still feels sorry for Sakaryaspor, if they cry, if they are happy, if they have butterflies in their stomach when they see green and black, there is love. And people are beautiful when they are actually in love...

GÜVEN ADIGÜZEL

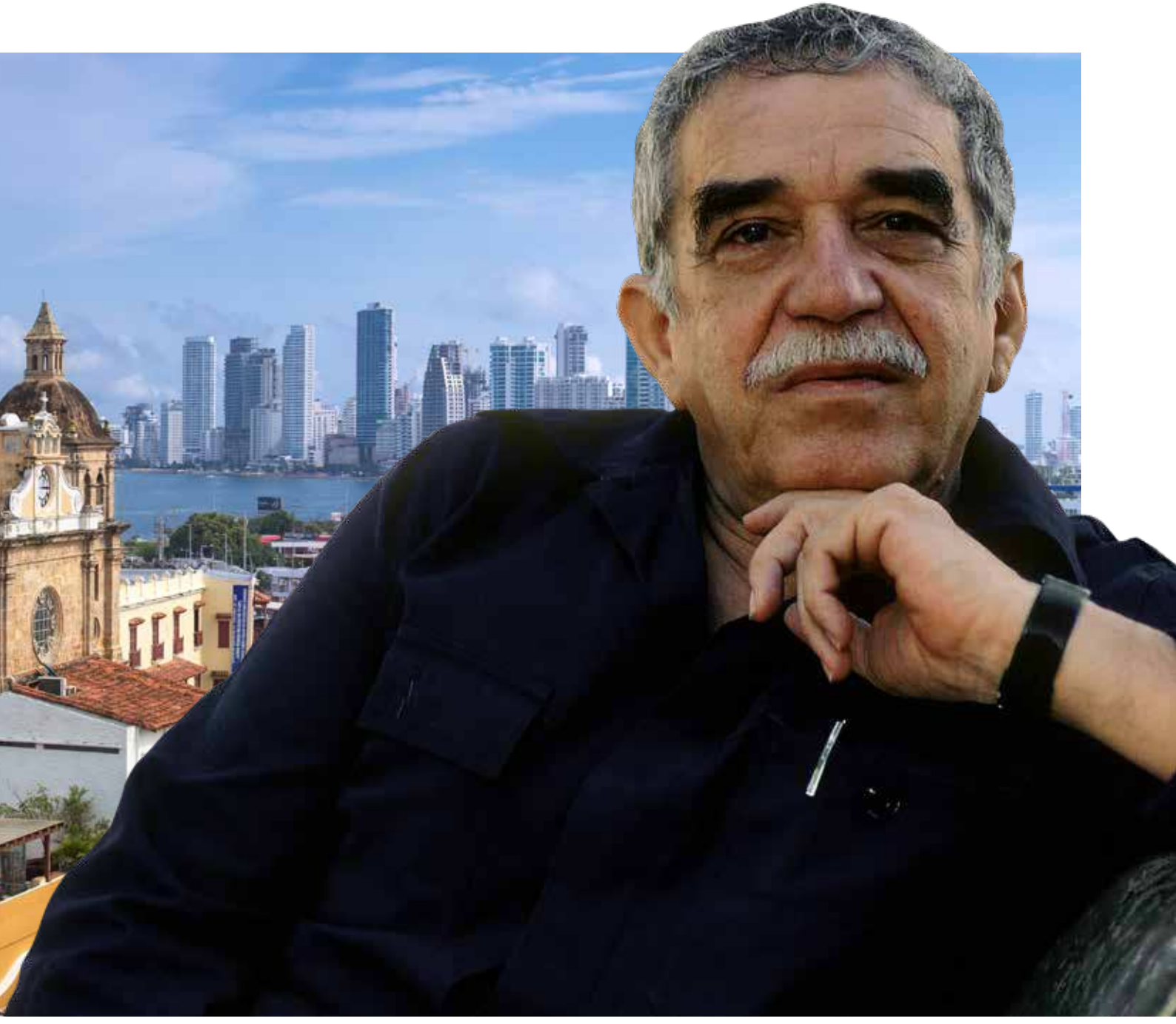

GABO'NUN HUZURSUZ SEVGİLİSİ: CARTAGENA

GABO'S PEACELESS LOVER: CARTAGENA

"Cartanega'da zamanın aşındırmasına karşı korunmuş değildi hiçbir şey, bunun tam tersiydi durum: yüzyıllar yaşlanırken, her şey asıl çağında kalsın diye zaman korunmuştu."

"Nothing was protected against the erosion of time in Cartagena, it was the opposite: time was protected so that everything could stay in the original era while centuries were getting old."

Bir zamanlar Karayip kıyılarındaki pagan yerlilerinin yaşadığı, kimsenin yolunun düşmediği yalnız bir köy vardı. Çok uzaklardaki Kalamari adlı bu köyün hikâyesini anlatmaya başladığımızda, karşımıza kanlı fotoğraflardan kesilmiş gibi duran yalın bir güzellik çıkıyor şimdilerde. Kalamari değil, yeni adıyla Cartagena artık bu Karayip incisinin namı. İstilalardan, yağmalardan, savaşlardan ve korsanlardan yorulmuş tuzlu bir gerdanlık. Büyük bir lagünün

Once upon a time, there was a lonely village on the Caribbean coast inhabited by pagan natives, where no one ever happened to pass. When we start to tell the story of this far away village called Calamari, we now see a simple beauty that looks like it has been cut from bloody photographs. Cartagena is now the name of this Caribbean pearl, not Calamari. A salty necklace that was tired of invasions, lootings, wars, and pirates. The story of this

etrafında kurulmuş Cartagena adlı bu saklı liman şehrinin hikâyesi, 1533 yılında Pedro de Heredia tarafından Kalamari köyünün yerine kurulmasıyla başlar ve uzun yıllar yeni dünyanın ortasında köle ticaretinin yapıldığı bir sömürge limanı olarak ikâmet eder. İki ayna var şimdi karşımızda. Az önce bir sırrı kendi kulağına fısıldamış gibi; Kalamari ya da Cartagena.

Gabriel García Márquez bir başka Karayip kıyısında, biraz daha iç kuzeydeki Aracataca kasabasında doğmuştu. Çocukluğu, yani yazarlık için cephaneliğini topladığı bekleme odası Aracataca'ydı. İlk gençlik yılları Bogota'tan kaçarken aklına düşen bir şehirle birlikte anılacaktır, onu yazar yapan şehirle. Kolombiya'nın beşinci büyük yerleşimi olan Cartagena'ya ilk kez bir posta şirketinin kırık dökük kamyonetiyle geldiğinde yıl 1948'di. Sisli bir akşamüstü, manastırların kubbesi, kiliselerin gölgesi ve sarp kayalıklarda patlayan okyanusun sesiyle ayak bastığı, tam 400 yıldan beri arkasında durduğunu fark etmediği şehre uzaktan şöyle bir baktı. Ama Cartagena'yı mangov bataklıklarının üç kilometre uzağında, şaşaalı devirlerinde kenti putperestlerden ve korsanlardan koruyan efsanevi duvarlarının arkasına gizlenmiş vahşice büyüyen dalların ve sarı çançiçeklerinin ormanında sona ererken görmeyi düşleyemezdi. Márquez Cartagena'ya ilk geldiğinde El Reloj kapısından girmiş, bu kapının meşhur hikâyesini dinlemiş ve şehrin o ilahi zarafetinden

hidden port city called Cartagena, built around a large lagoon, begins with the establishment of the village of Calamari by Pedro de Heredia in 1533, and for many years it remained as a colonial port for the slave trade in the middle of the new world. Two mirrors are in front of us now. As if it just whispered a secret; Calamari or Cartagena.

Gabriel García Márquez was born on another Caribbean coast, a little further north in the town of Aracataca. His childhood, namely, the waiting room where he gathered his arsenal for writing was Aracataca. The first years of his youth would be remembered with a city that fell into his mind while fleeing from Bogota, the city that made him a writer. In 1948 he first arrived in Cartagena, Colombia's fifth-largest settlement, by a broken-down van of a postal company. One foggy afternoon, he glanced at the city from afar, where he had stepped on with the dome of the monasteries, the shadow of the churches, and the sound of the ocean exploding on the steep cliffs, which he didn't notice that it had been standing behind for exactly 400 years. But he could not dream of seeing Cartagena three km away from the mangrove swamps, ending in a forest of wild branches and yellow bellflowers hidden behind the legendary walls that protected the city from idolaters and pirates in its magnificent times. When Márquez first arrived in Cartagena, he entered through Puerta

kalan sırlı işaretleri görmüştü. Yeniden doğmuş gibiydi şehrin efsunu karşısında. Cartagena için şunları söyleyecekti; "Onu akşamın altısının kötü ışığında tüm görkemiyle karşımda gördüğümde yeniden doğmuşum duygusuna kapılmama engel olamadım. "

21 yaşında sığındığı bu şehirde, Cartagena Üniversitesi'nde hukuk öğrencisidir ilk önce Gabo, bu şehirde yazar olmuş, bu şehirde zihnindeki sayfalara *Yüzyılık Yalnızlık*'ın tohumlarını atmış ve sıklıkla altını çizeceği üzere ilerde yazacağı tüm kitapları mutlaka uzaktan da olsa Cartagena'ya uğramıştır. Öğrenciyken yerel *El Universal* gazetesinde çalışmaya başladığı yıllarda, Kolombiya'daki büyük kaosun Cartagena'ya kadar uzandığına şahit olacaktı. Sansür kuruluyla köşe kapmaca oynadığı gazete yazılarıyla her seferinde başka bir maceraya doğru kanatlanıyordu. Kelimelerini bileyliyordu bu köşe yazılarında, onlara bir çift kanat takmanın bütün sırlarını öğreniyordu aynı zamanda. Sansür, gazete binası, romanlar, üniversite, dergiler, ilk öyküler ve hep o kaçma arzusu. Şehir içinde hiç durmadan büyürken, önce Cartagena'yı terk edip, sonra tekrar ona geri dönüyordu, bu her defasında böyle oldu Gabo için, huzursuz bir sevgiliydi Cartagena. Kaçtı, döndü, yakalandı ve yine kaçtı. Dönmenin, kaçmanın ve aslında bütün mümkünlerin kıyısındaydı. Öyle de kaldı. Kıyısında, her şeyin, hatta Karayipler'in bile.

> ***Gabo'ya göre savaşların zarafetiyle değil, yıkıntıların ağırbaşlılığıyla ayakta duruyordu bu şehir.***
>
> ***According to Gabo, this city stood not with the grace of wars, but with the dignity of the ruins.***

del Reloj (Clock Gate), listened to the famous story of this gate, and saw the glazed signs left by the divine grace of the city. He seemed reborn in front of the city's magic. He said for Cartagena; "I couldn't help feeling like I was reborn when I saw it within all its glory in the bad light of six o'clock."He was a law student at the University of Cartagena where he took refuge at the age of 21, first Gabo became a writer, planted the seeds of One Hundred Years of Solitude in the pages of his mind, and as he often underlined, all the books he would write in the future had visited Cartagena, albeit from a distance. In the years he started working for the local newspaper El Universal as a student, he would witness the great chaos in Colombia extending to Cartagena. With the newspaper articles he had a puss-in-the-corner game with the censorship board, he always started to another adventure. He sharpened his words in these columns, learning all the secrets of attaching a pair of wings to them. Censorship, newspaper building, novels, university, magazines, first stories, and always that desire to escape. Growing up steadily in the city, he was leaving Cartagena first and then coming back to it, and this was always the case for Gabo, Cartagena was a peaceless lover. He ran away, turned back, got caught, and ran away again. It was on the edge of turning, of escape, and indeed of all possibilities. It stayed in that way. On the edge of everything even the Caribbean.

Kahraman Kanatlı Şehir

1821'de İspanyolları mağlup ederek bağımsızlığını kazanan Cartagena'ya, Simon Bolivar tarafından "kahraman şehir" unvanı verilmişti. Gabo'ya göre savaşların zarafetiyle değil, yıkıntıların ağırbaşlılığıyla ayakta duruyordu bu şehir. Yazarlığını besleyen, kimliğini belirleyen, üslubuna ilham veren, büyülü gerçekçi bir mekândı burası. Marquez, sürgün bir yerli, evsiz bir göçmen, uzak bir yabancıydı aslında. Venezuela'da kaçak işçi, Fransa'da muhabir, Meksika'da mukim, Bogota'da misafirdi. Aracataca'yı özlüyordu ama gençlik düşüne dönmek istiyordu. Uzun yıllar Mexico City'de yaşasa da ev yaptırdığı tek yerin Cartagena olması gibi bazı uzak meseleler. Anne ve babasının mezarları buradaydı, öyleyse evine geri dönmeliydi. Kölelerin kanlarıyla yıkanmış bu şehir, Kolera Günlerinde Aşk romanı başta olmak üzere kitaplarındaki bütün olaylara, karakterlere ve mekânlara ilham verecek kadar ruhuna işlemişti. Tahammül ile seferin ortasında, insan ne ararsa hep yoklar çarşısı'nda.

Gabriel García Márquez, 17 Nisan 2014'te Mexico City'de dünyaya gözlerini kapattığında, düş ile bellek arasında dörtnala hüküm sürmüş bir ömrün 87 yıllık yolculuğu hitama ermişti. Ama romanlarından taşan karakterleri sürgündeki yerliler gibi varlıklarını sürdürüyorlardı. Ölümünden iki yıl sonra ruhunun huzur bulması için aile meclisi kararıyla küllerinin Cartagena'daki bir manastırın bahçesine getirilmesi, yeniden doğduğunu söylediği evine doğru savurduğu küllerini "büyülü" ve "gerçekçi" bir anlama kavuşturmuştu nihayet. Bu kavuşma, düş ile bellek'in mezcedildiği zengin ve sancılı bir toplamın olduğu kadar, tüm kitaplarının bu Karayip şehrinden "gevşek iplerle" iç içe geçtiğini söylemesinin de hikâyesi sayılır aslında.

Márquez'in bu şehirde geçirdiği ilk gecenin, kalacağı pansiyonunun parasını ödeyemediği için Bolivar parkında uyukladığı banktan zorla alınarak yerel polis karakolunun nezarethanesine götürülmesine uzanan tuhaf bir hikâyesi var. Şimdi sonsuzluğa uğurlandığı o manastırdaki yorgun külleriyle ilk gençliğini selamlıyor sanki Gabo. Nezarethanesinde geceleyerek tanıştığı bir şehrin simgesi olarak "yaşamak" da Márquez'e yakışırdı zaten.

Begonvillerin sarktığı balkonların, rengârenk boyanmış evlerin, surlarla örülmüş eski şehrin, gökyüzünde yol kesen papağanların, Los Evangelios parkındaki badem ağaçlarının, duydukça keskinleşen yasemen kokusunun, yara izleri gibi baktıkça derinleşen kolonyal mimarinin, domino taşlarının sesiyle çınlayan sokaklarının, sarı kelebeklerin, hiçbir zaman bitmeyen *La Casa* romanının, kızarmış muz kokusunun ve bir uğultu gibi ağır ağır yükselen vallenato şarkılarının hikâyesini dinlemeye hazır mısınız? O hâlde şimdi belki küçük parkın en gizli bölümündeki bir bankta, badem ağaçlarının gölgesinde, bir ayet kitabını okuyormuş gibi yaparak dolaşabilirsiniz. Florentino ile Fermina'nın sosuz aşkının aslında Gabo'nun annesiyle babası arasında yaşandığını bilmenize bile gerek yok. Nasıl demişti Márquez "Ve zaman ilerleyip anılarımı canlandırmak istediğimde, her zaman Cartagena'dan bir olayı, yeri ve karakteri çağırırım."

Hero Winged City

Cartagena, which gained its independence by defeating the Spanish in 1821, was given the title of “hero city” by Simon Bolivar. According to Gabo, this city stood not with the grace of wars, but with the dignity of the ruins. It was a magical realistic place that nurtured his writing, determined his identity, inspired his style. Márquez was actually an exiled native, a homeless immigrant, a distant foreigner. He was an illegal worker in Venezuela, a reporter in France, a resident in Mexico, and a guest in Bogota. He missed Aracataca, but he wanted to return to his youth dream. Some remote issues, such as Cartagena is being the only place where he built a house, even though he lived in Mexico City for many years. His mother and father's graves were here, so he should have gone home. This city, washed by the blood of slaves, had soaked in his soul to inspire all the events, characters, and locations in his books, especially the novel *Love in the Time of Cholera*. In the middle of endurance and expedition, whatever one looks for they are always absent.

When Gabriel García Márquez died on 17 April 2014 in Mexico City, the 87-year journey galloped between dream and memory came to an end. But his characters overflowing from his novels survived like natives in exile. Two years after his death, his ashes were brought to the garden of a monastery in Cartagena with the decision of the family council so that his soul would find peace, and the ashes he had thrown towards his house, which he said was reborn, finally gave a “magical” and “realistic” meaning. This reunion is the story of a rich and painful sum in which dream and memory are interrupted, as well as his saying that all his books were intertwined with “loose threads” from this Caribbean city.

There is a strange story of Márquez's first night in this city when he was taken from a bench in Bolivar Park where he was slumbered because he was unable to pay for his hostel and was taken to the local police station's detention centre. Now, Gabo seems to greet his first youth with his tired ashes in that monastery where he was bid farewell to eternity. It would suit Marquez anyway to “live” as a symbol of a city he met spending the night in its detention centre.

Are you ready to listen to the story of the balconies with bougainvilleas hanging, colourfully painted houses, the old city built with walls, parrots cutting off in the sky, almond trees in Los Evangelios Park, the scent of jasmine that gets sharper as you smell it, colonial architecture deepening like scars as you look, streets ringing with the sound of dominoes, yellow butterflies, his not finished La Casa novel, the smell of fried bananas, and vallenato songs rising slowly like a hum? So now, maybe you can walk around on a bench in the most secret part of a small park, under the shade of almond trees, pretending to be reading a verse book. You don't even need to know that Florentino and Fermina's endless love was actually Gabo's parents’ love. What did Márquez say? “And when time goes by and I want to evoke my memories, I always summon an event, place, and character from Cartagena.”

EKMEK NİMETTİR'İN TARİHİ

HISTORY OF 'BREAD IS A BLESSING'

Z. HİLAL KARATAŞ

Ekmeğin tarihi uygarlığın tarihi kadar eskidir desek yanlış söylemiş olmayız. Ekmek varlığının başlangıcından bugüne dek en önemli yiyecek olmuştur. Gerek ilkel inançlarda, gerek tek Tanrılı dinlerde ekmeğin yeri hep özeldir. Örneğin Mezopotamya toplumlarının günlük ayinlerinde Tanrılarına sundukları yiyeceklerden biridir ekmek. Yunan mitolojisinde ise ekmeğin oluşumu Tanrıların vesilesiyle toprağa düşen buğday sayesindedir. Hitit tabletlerinde, Gılgamış Destanı'nda ekmeğin kutsallığından bahsedilmiştir.

Kutsal kitap verilen ilahi dinlerin ilki olan Yahudilikte kutlanan Şavuot Bayramı'nın zamanı ekmek yaptıkları buğdayın toplanma zamanına denk gelmektedir. Ve toplanan buğdaylardan yapılan ekmek Tanrıya sunulmaktadır. Bir başka dini bayramları olan Fısıh (Pesah) Bayramı'nın ise diğer adı "Hamursuz Bayramı"dır. Adından da anlaşılacağı gibi bugünün önemine ithafen mayasız ekmek tüketirler. Son olarak Yahudiliğin dinsel yılbaşı gününü kutlamak için hazırlanan Roş Aşana sofrasına bakalım. Bu sofrada bulunan iki somun ekmek üzerine tuz serpmek yerine bala batırıp yenilmektedir. Bu sayede yeni yıllarının bal gibi tatlı olacağına inanırlar.

Hristiyanlığa gelindiğindeyse daha dinin doğuşundan itibaren ekmeğe verilen önemi görürüz. Hz. İsa'nın doğduğu yer olarak kabul edilen Beytüllahim, İbranice'de "ekmek evi" anlamına gelmektedir. Ayrıca Hz.İsa ekmek metaforunu sıklıkla kullanmıştır. İncil'de ise İsa'nın şu cümleleri geçer: "Ben, cennetten inmiş olan yaşayan ekmeğim. Her kim bu ekmeği yerse sonsuza kadar yaşayacaktır." Hristiyanlar için son akşam yemeği de ekmeğe yapılan vurgudur. Hz.İsa ekmeği alıp havarilerine bölüştürürken, "Alın yiyin, bu benim bedenimdir."der. Hristiyanlıkta ekmek üç kutsaldan biri sayılır. İslamiyete gelindiğindeyse ekmeğin önemini hem hadislerde hem de

If we say that the history of bread is as old as the history of civilization, we would not be wrong. Bread has been the most important food since the beginning of its existence. The place of bread is always special in both primitive beliefs and monotheistic religions. For example, bread is one of the foods that Mesopotamian societies offer to their Gods in their daily rituals. In Greek mythology, the formation of bread is due to the wheat that fell to the ground on the occasion of the Gods. The sanctity of bread was mentioned in the Hittite tablets and the Gilgamesh Epic.

The time of the Shavuot Feast celebrated in Judaism, which is the first of the divine religions given a holy book, coincides with the harvesting time of the wheat they make bread from. And bread made from the harvested wheat is offered to God. Passover, which is another religious festival, is also called "Unleavened Feast." As the name suggests, they consume unleavened bread due to the day's importance. Finally, let's look at the Rosh Hashanah table, which was prepared to celebrate the religious New Year's Day of Judaism. Two loaves of bread on this table are eaten with honey instead of sprinkling salt on them. They believe that this way, their new year will be sweet like honey.

When it comes to Christianity, we see the importance given to bread from the birth of religion. Considered as the birthplace of Prophet Jesus, Bethlehem means "house of bread" in Hebrew. In addition, Prophet Jesus often used the metaphor of bread. In the Bible, the following sentences of Jesus were mentioned: *"I am the living bread that came down from heaven. Whoever eats this bread will live forever."* The last supper is also an emphasis on bread for Christians. When the Prophet Jesus took the bread and gave it to his apostles, he said, "Take, eat; this is my body." Bread is considered one of the three sacraments in Christianity.

> ***Hz. İsa'nın doğduğu yer olarak kabul edilen Beytüllahim, İbranice'de "ekmek evi" anlamına gelmektedir.***
>
> ***Considered as the birthplace of Prophet Jesus, Bethlehem means "house of bread" in Hebrew.***

ekmeğin hammaddesi üzerinden örnek verilen ayetlerde görmekteyiz. Bunlardan en dikkat çekeni, inananların ekine benzetildiği ayettir. Peygamberimizin ise yere düşen bir ekmek parçasını silip yedikten sonra "Kıymetli olan ekmeğe hürmet et!" dediği bilinmektedir. Başka bir hadiste ise Hz.Muhammed'in "Ekmeğe saygı duyun. Çünkü o yerin ve göğün bereketlerindendir. Kim sofradaki ekmek kırıntılarını yerse günahları bağışlanır." ve "Ekmeğe hürmet edin. Çünkü Allah onu değerli kılmıştır. Kim ekmeğe değer verirse Allah da ona değer verir!" sözleriyle ekmeğe verdiği değerin büyüklüğünü görüyoruz.

İslamiyet öncesi Oğuzlarda zaten hürmet gören ekmek, İslamiyet'in etkisiyle tasavvufî düşüncede daha derin bir yer edinmiştir. En önemli isimlerden Mevlana *Mesnevi* adlı eserinde ekmekten, "Ekmek sofrada durduğu müddetçe cansızdır. Fakat insanın vücudunda neşeli ruh kesilir." diye bahseder. Bu gibi örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ekmeğe verilen değer şiir kültürümüze de yansımıştır. Osmanlı dönemi şairlerinden Bağdatlı Rûhî, bir dizesinde "Öpdürürse n'ola bî-keslerine nân öpilür" diyerek günümüzde de çok iyi bildiğimiz bir ritüelden yani ekmeğin öpülmesinden bahseder.

Görüldüğü üzere ekmek hayattır. Dualarda, beddualarda, batıl inanışlarda, şiirlerde, efsanelerde, kitabelerde, kutsal kitaplarda kısacası insanın olduğu her alanda ekmeğin önemini bir kere daha kavrıyoruz.

Yazıyı buldukları kabul edilen Sümerler, yoksulluk içinde yaşayan insanlar için bir atasözü söyler: "Yoksul için ölmek, yaşamaya yeğdir. Ekmeği varsa, tuzu yoktur, Tuzu varsa, ekmeği yoktur."

Günümüz şairlerinden Ahmet Murat'ın bir dizesi ise şöyledir:

"sıcak ekmeğe konulmuş dumanla genleşir idrak"

In Islam, we see the importance of bread both in the hadiths and in the verses that are exemplified by the raw material of bread. The most salient one of these is the verse in which believers are likened to crops. Our prophet also said, "Honour the precious bread," eating a piece of bread fell on the ground after wiping it. In another hadith, Prophet Muhammad said, "Respect bread. It is from the blessings of the skies and earth. Whoever eats fallen bread from the table cloth for him there is salvation." We see the greatness of the value he gave to bread with his words, "Respect bread. Because Allah made it valuable. Whoever values bread, Allah will appreciate it!"

Bread, which was already revered by the pre-Islamic Oghuzs, gained a deeper place in Sufi thought with the influence of Islam. Rumi mentioned bread in his work called Masnavi; "On the table bread is a mere lifeless thing, when taken into the body it is a life-giving spirit." It is possible to give more examples like that. The value of bread is also reflected in our poetry. Baghdadli Rûhî, one of the poets of the Ottoman period, mentioned in one of his lines a ritual of kissing bread.

Obviously, bread is life. We realise the importance of bread in prayers, curses, superstitions, poems, legends, epigraphs, holy books, in short, in all areas where human beings exist.

The Sumerians, who are considered to have found the writing, had a proverb for people living in poverty: "The poor man is better dead than alive; if he has bread, he has no salt, if he has salt, he has no bread."

One of the lines of Ahmet Murat, one of today's poets, is as follows:

"comprehension dilates with the smoke put inside the hot bread"

KEMAL SAYAR: MODERNİZMİN SINIRLARINI ÇİZDİĞİ KADARIYLA "EVİ" HATIRLIYORUZ

SÖYLEŞİ: RIDVAN TULUM

KEMAL SAYAR: WE REMEMBER "HOME" AS MUCH AS MODERNISM DRAWS THE BOUNDARIES

Kemal Sayar ile neredeyse bir yıldır ilişkimizi yeniden düzenlediğimiz, yeniden tanışmak zorunda kaldığımız "ev"i, "neden eve dönmekten ibarettir hayat" sorusunun etrafında konuştuk. Evin sınırlarını biz mi çiziyoruz, yoksa sistemler mi?

We talked with Kemal Sayar around the question of "why life is all about returning home" about "home" where we have had to re-arrange our relationship and meet again for almost a year. Do we draw the boundaries of home or the systems do?

Behçet Necatigil, Evler şiirinde şöyle diyor: "Evlerin içi devir devir değişti." Sanırım o devirlerden birindeyiz. Evlerin içinde ne değişti?

Evlerin dışında baş döndürücü bir toplumsal değişimin sarsıntılarla yol aldığı her çağda evlerin içinde de çok şey değişip durdu hâliyle. Sosyolojik hafıza, bireysel hafızadan çok daha uzun ömürlü bir almanak. Bizim bireysel hafızalarımız azami belki 60 senelik bir mazinin değişimlerini kayıt altına alıyor. Oysa tarih, tapu sicil muhafızı gibi dalga dalga yayılan sosyolojik gelişimi takip edebiliyor. Bugün, "Evlerin içi değişti" denildiğinde kendi çocukluğumuzun, akşam saat beşte işten dönen, hafta sonları çalışmayan evin direği babasından, daimi surette evde iş güçle, çocukların fiziksel, ruhsal ihtiyaçları -belirli bir

In his poem, Evler (Houses), Behçet Necatigil said: "Inside the houses changed era by era." I guess we are in one of those eras. What has changed inside the houses?

In every age when a dizzying social change took place outside of houses cataclysmically, many things kept changing inside the houses naturally. Sociological memory is a much longer-lasting almanac than individual memory. Our individual memories record the changes of the past maybe 60 years at the most, whereas history can follow the sociological development that spreads in waves like a land registrar. Today, when it is said that "the interior of the houses has changed," we are talking about a Republic era family consisting of the father, head of household, returning from work

seviyeye kadar eğitimleriyle de- ömür dolduran evin bizatihi kendisi olan anneden, birkaç kardeş okul çıkışında güvenli bir mahalle ortamında oyun gruplarının parçası olan çocuklardan müteşekkil bir Cumhuriyet dönemi çekirdek ailesinden bahsediyoruz. Ama onun öncesinde geleneksel dönemin geniş aileleri var; aynı evi paylaşan büyükanneli- büyükbabalı, hala, teyze, amca, dayılı, kuzenlerin iç içe büyüdüğü, çocukların eğitiminden babanın ve ailenin erkeklerinin sorumlu olduğu, kadınların elbirliği ile bu geniş topluluğun idaresini organize ettiği, mahallenin tamamına yayılmış bir destek-kontrol ağının hayatı hafiflettiği, kısacası yaşamın hane içinden daha geniş halkada yaşandığı bir sosyolojik evden bahsetmek de mümkün. Yalnızca kırsalda değil, kent hayatında da bu örüntü çok da değişmeden yüzyıllar boyunca insanların mahrem yaşamlarını düzenlemiş. Ancak 18. yüzyıldan itibaren Batı'da ve sonrasında da tüm dünyada Endüstri Devrimi sonrasında hızla dönüşen, sosyal hayatı olduğu kadar ev içlerini de tanzim eden bir anafor gerçekleşti. Çalışma hayatının inşa ettiği yeni mega kentler, akın akın insanları kendine çekerken, geniş aileyi parçaladı, önce babayı, sonra anneyi saatin nakde çevrildiği bir çalışma disiplinine soktu yahut anneyi evin ve çocuğun tek gardiyanı kıldı. Sonrasında artan eğitimli işgücünde istihdam edilmek üzere çocukları da devletin örgün eğitim gözetimine sürdü. Büyük kapatılma denilen bir olgu bu; fabrika, okul, kışla ve sağlık kurumları toplumun tamamını hazır kıta denetim altına aldı.

Modernizmin kaçınılmaz bir sonucu değil mi?

Evet, modern devlet, her şeyi planlamak, gözetim ve kontrol altında tutmak, yönlendirmek ve ilerlemek zorunda bırakmak üzere icat edilmiş bir aygıtlar bütünü. Pek çoğumuzun bugün hatırladığı o nostaljik ev duygusu, modernizmin yarattığı eve dair. Ama yine öncelikle Batı'da başlayan ve son otuz-kırk yıl içerisinde ülkemizi de dönüştüren akışkan modern ya da modern sonrası postmodern dönem, bu payandaları da önüne katıp sürüyor.

at five in the evening, not working on the weekends; the mother, who is the house itself, spends her life with the household chores, the physical and mental needs of the children – including their education to a certain level; a few children who are part of playgroups in a safe neighbourhood setting after school. But before that, there are extended families of the traditional period. It is possible to talk about a sociological house where life was lived in a wider circle than the household, with grandparents, aunts, and uncles, cousins who shared the same house grew up together, the father and the men of the family were responsible for the education of the children, the women organised the administration of this large community with cooperation, and a support-control network spread throughout the neighbourhood eased life. Not only in rural but also urban life, this pattern had arranged the intimate lives of people for centuries without changing much. However, from the 18th century, an eddy that transformed rapidly after the Industrial Revolution in the West and all over the world afterwards, organised the social life as well as the interiors of the home. As the new megacities built by the working life attracted people, it disintegrated the extended family, put the father first, then the mother into a work discipline where time was turned into cash, or made the mother the sole guardian of the house and the child. Then it put children under the formal education supervision of the state to be employed in the increasingly educated workforce.

It is the inevitable result of modernism, isn't it?

Yes, the modern state is a set of devices invented to make everything be planned, monitored, controlled, directed, and moved forward. The nostalgic home feeling that many of us remember today is about the home created by modernism. But the fluid modern or postmodern period, which started in the West first and transformed our country in the last thirty or forty years, progresses by sweeping these buttresses.

> ***Modern zaman insanı evini çok kolay terk edebiliyor.***
>
> ***In modern times people can easily leave their homes.***

Gaston Bachelard evin, insanın düşünceleri, anıları ve düşleri için en büyük bütünleştirici güçlerden biri olduğunu ifade etmek için “Mekân, peteklerinin binlerce gözünde, zamanı sıkıştırılmış olarak tutar.” demişti. Kısa bir zaman öncesine kadar evin öğüdü, yıllar yıllar boyunca hayatımızda bir kıvam kazanıyordu.

İnsanlar doğdukları şehirde yaşar ve ölürlerdi. Modern zaman insanı evini çok kolay terk edebiliyor. Bellek uçucu ve uçarı... Kök salmıyor, derinlere inmiyor. Bireylerdeki "mekânsal" ev algısı, "geçici" ev algısına dönüşüyor. Mekânın değersizleşmesi, meskûn olmanın toplumsal ilişkilerinden bizi mahrum bıraktığı için, dikkatimizi harekete, yer değiştirmeye ve küresel hız kültürüne tevdi ediyor.

Yirminci yüzyılda Avrupalıların ve Amerikalıların eve bakış algısındaki farka dair yapılan bir tespitte, Avrupalılar evi, yaşam mekânı olarak görürken, Amerikalıların sığınma mekânı olarak gördükleri, yaşamın dışarıda olduğu hissinin onlarda daha baskın olduğu söyleniyordu. Bugün artık, küresel ölçekte bir değer olarak, evlerimiz yaşamak için değil, yaşamı askıya almak, ateş altında kalmaktan geçici bir süreyle kendimizi korumak için iltica ettiğimiz sığınaklara dönüştü. Mahremiyet adası ve tahayyül mekânı olmaktan çıkararak sığınaklara dönüştürdüğümüz modern evler, artık evdeki tüm bireylerin ihtiyaçlarını karşılayacak eğlence merkezleri gibi tasarlanıyor âdeta. Bireycilik, ev içindeki yaşama da olanca hızıyla etki etmiş ve evin her odası ayrı bir interaktif yaşam alanı gibi tasarlanmıştır. Birbirimizden ayrı, yan yana yaşayabildiğimiz bir eğlence merkezi olarak ev bir tefekkür, dayanışma, manevi bir çekim merkezi olmak yerine bir oyalanma adacığı. İşte bu evin anlamdan boşalmasıdır.

Dünya, salgın hastalıklarla ilk defa karşılaşmıyor, ama bu çaplı bir salgınla ilk defa yüzleşiyor modern insan. Eski ve yeninin salgın karşısındaki tavır farkını nasıl yorumluyorsunuz?

Evet, çeşitli eski kayıtlardan geçmişte de hem Asya’yı hem Avrupa’yı vuran devasa

To express that the house is one of the greatest integrative forces for human thoughts, memories, and dreams Gaston Bachelard said, “In its countless alveoli space contains compressed time.” Until a short time ago, the advice of the house was gaining consistency in our lives for many years.

People used to live and die in the city where they were born. In modern times people can easily leave their homes. The memory is volatile and flighty... It doesn’t take root, doesn’t go deep. The “spatial” home perception in individuals turns into a “temporary” home perception. As the devaluation of space deprives us of the social relations of dwelling, our attention is focused on movement, relocation, and a culture of global speed.

In a determination made about the difference in the perception of Europeans and Americans at home in the twentieth century; it was said that while Europeans saw the house as a living space, Americans saw it as a place of shelter, and they had the feeling life was out more dominant for them. Today, as a global value, our homes have turned into shelters where we take refuge not for living, but to suspend life, temporarily protect ourselves from being under fire. Modern houses, which we have transformed from privacy island and imagination space into shelters, are now designed as entertainment centres that will meet the needs of all individuals in the house. Individualism has also affected the life inside the home at full speed and each room of the house is designed like a separate interactive living space. As an entertainment centre where we can live side by side, apart from each other, the house is an island of distraction rather than a centre of contemplation, solidarity, and spiritual attraction. This is the house losing its meaning.

It is the first that time modern people are facing an epidemic of this scale. How do you interpret the difference between the old and the new attitude towards the epidemic?

Yes, in various old records, huge epidemics and even pandemic infectious diseases that hit both Asia and Europe in the past

salgınlardan, epidemik ve hatta pandemik bulaşıcı hastalıklardan bahsediliyor. Avrupalı işgalciler, kıyımlardan başka, yeni kıta Amerika'ya taşıdıkları ve yerli halkın henüz bağışıklık geliştirmediği patojenler aracılığıyla nüfusun neredeyse tamamına yakınının ölümüne yol açmış. Veba, kolera, tifüs, çiçek vb. pek çok mikrop savaş ve ticaret yolları ile taşınmış, toplumların büyük kısmında can kaybına neden olmuş. Mikrobun bilinmediği dönemlerde, özellikle hijyenin hayati öneminin de fark edilmemesi, ticaretin geliştirdiği kentlerin aşırı kalabalık ve altyapı yoksunu olması nedeniyle insanlar çaresizlik içinde ölüme teslim olmuşlar. Ancak mikrobun ve sonrasında aşının Doğu'daki eski geleneksel uygulamalar da baz alınarak Batıda geliştirilmesi ve aşı üretiminin sektör hâline getirilmesiyle beraber büyük ölçekli salgınların önü alınabilmiş. Modern dünyada epidemik ölçekte salgınlara zaman zaman denk gelinse de, küresel toplumun tamamını tehdit ettiği bilinen tek pandemi, Birinci Dünya Savaşı sonrasında yaşanan İspanyol gribi. Savaştan dönen askerlerin muharebe alanında kaptıkları bu mikrobun, beş yüz milyondan fazla insana bulaştığı ve elli- yetmiş milyon arasında kişinin ölümüne sebep olduğu tahmin ediliyor.

Bugün geldiğimiz noktada...

Bugün geldiğimiz noktada artık savaşlar olmasa da uluslararası ticaret ve her çeşit turizm için kullanılan hava ulaşımının kaydettiği hızın dünyayı küresel bir köy ölçeğine indirdiği aşikâr. Çin'de yeni tip korona virüsünün bulunduğuna dair geciktirilmiş açıklamaya kadar, virüs çoktan dünyanın turizm ve ticaret merkezlerine bir bozkır yangını gibi ulaşmıştı. Mega kentlerin kan damarları olan toplu taşıma araçlarının kalabalıklığı, postmodern insanın evin dışında bir yaşam- eğlence kültürü geliştirmiş olması ve kapitalist çalışma koşullarının tasarladığı işyerleri virüsün yayılım hızının kontrol edilememesinin başlıca nedeni. İlk vakaların ülkelerde tespit edilmesinden çok daha öncesinde virüsün dolaşımda olduğunu bugün görebiliyoruz. Bunun yanı sıra, toplumun işleyen çarklarının birden durdurulamaması nedeniyle sosyal

are mentioned. Apart from the slaughter, the European invaders were the death of almost all of the population through pathogens they transported to the new continent America to which the indigenous population had not yet developed an immunity. Plague, cholera, typhus, smallpox, etc. many microbes were transported through war and trade routes, causing loss of lives in most societies. In times when the microbe was unknown, people surrendered to death in despair since the vital importance of hygiene was not noticed, and the cities developed by trade were overcrowded and lacked infrastructure. However, with the development of the microbe and the vaccine in the West based on the old traditional practices in the East and turning the vaccine production into a sector, large-scale epidemics could be prevented. Although epidemics are occasionally encountered in the modern world, the only pandemic known to threaten the entire global community is the Spanish flu after the First World War. It is estimated that this microbe caught on the battlefield by soldiers returning from war infected more than five hundred million people and caused the deaths of fifty to seventy million people.

The point we came today...

Although there are no more wars at the point we have reached today, it is obvious that the speed of air transportation used for international trade and all kinds of tourism has reduced the world to a global village scale. Until the delayed announcement that a new type of coronavirus was found in China, the virus had already reached the world's tourism and trade centres like a steppe fire. The main reasons for the inability to control the spread of the virus are the crowd of public transportation vehicles, which are the blood vessels of megacities, the postmodern people have developed a life-entertainment culture outside the home, and the workplaces designed by capitalist working conditions. Today we can see that the virus was in circulation long before the first cases were detected in countries. In addition, the transition to quarantine measures together with social distance, masks, and hygiene was postponed since the working wheels of the

> ***Bu salgın sonrasında da köklü bir dönüşüm, makûl bir beklenti olur.***
>
> ***After the pandemic, a radical transformation is a reasonable expectation.***

mesafe, maske, hijyenle beraber karantina tedbirlerine geçiş ötelendi. Her gecikmenin durumun vehametini nasıl artırdığını bugün artık görebiliyoruz. Sürü bağışıklığı alternatifini değerlendiren ülkelerde virüsün çok daha fazla nesil geliştirerek mutasyona uğradığını dillendiriyor uzmanlar. Geçmiş çağlardaki salgınlar ile bugünkü arasındaki en belirgin fark belki de bugün artık yaşamın yavaşlatılmasının, alıştığımız yaşam kültürünün pek çoğumuzu ev dışında bulunmaya zorlaması nedeniyle çok daha zor olması. Ancak, hızlanan yaşamın bir getirisi olarak, bilgi paylaşımının ve gelişiminin de hızının arttığını görüyoruz. Bir yıl gibi kısa bir sürede, virüsün genetiğinin tanımlanarak aşının geliştirilebilmiş olması da bir diğer fark. Geliştirilen yeni tip aşıların da bundan sonra beklenmesi gereken yeni küresel salgın tehditlerin de çok çabuk genetik uyarlama sağlanarak hızlıca yeni aşının elde edilmesine imkân tanıyan bir yapısı var. Kıyı ne kadar yüksekse, onu aşan dalgalar da o kadar yükseğe atılıyor. Büyük salgınların etkileri her zaman toplumları öngörülemeyecek ölçüde değiştirdi; koruyucu sağlık hizmetlerinin geliştirilmesinden, yeni yapılaşma tekniklerine, toplumun farklı kesimlerinin sosyal yaşamdaki rollerinden, işgücü koşullarının değişmesine kadar. Bu salgın sonrasında da köklü bir dönüşüm, makûl bir beklenti olur.

society could not be stopped suddenly. Today we can see how each delay increases the gravity of the situation. Experts say that the virus has mutated by developing many more generations in countries evaluating the population immunity alternative. The most significant difference between the epidemics in the past and today is perhaps the fact that slowing down life today is much more difficult because the culture of life we are used to forces many of us to be outside the home. However, as a result of the accelerating life, we see that the speed of information sharing and development is also increasing. Another difference is that in a short time like a year, the genetics of the virus were identified and the vaccine was developed. The new types of vaccines developed also have a structure that allows rapid genetic adaptation in new global epidemic threats that should be expected from now on, allowing a new vaccine to be obtained quickly. The higher the shore, the higher the waves that cross it. The effects of major epidemics have always unpredictably changed societies; from the development of preventive healthcare services to new construction techniques, from the roles of different segments of society in social life to the change in labour conditions. After the pandemic, a radical transformation is a reasonable expectation.

> ***Araçlarımızın araçlarıyız, onların tabiatına uyum sağlayacak şekilde karakter aşınması yaşıyor insanlık.***
>
> ***We are the tools of our tools; humanity is experiencing an erosion of character to match their nature.***

“Yeni normal”, “Yeni Dünya Düzeni” diye birkaç tanım belirdi hayatımızda. Siz bu tanımın insanlar arasında nasıl karşılanacağını düşünüyorsunuz?

Akışkan modern çağın insanları olarak yeni olan her şeyi seviyoruz, yenilik yeni ümitlere de gebe. Ancak her yeninin hep daha iyi olmayabileceğini, bunun özellikle sosyoloji ve insan psikolojisi alanında bir garantisinin olmadığını da biliyoruz. Yine de ümitler içindeyiz; ölümü görüp sıtmaya razı olmak gibi bu, öylesine insanlık dışı şartlarda yaşıyorduk ki olası en kötü senaryo hiçbir şeyin değişmemesi, salgından girdiğimiz gibi çıkmak olacak hissiyatı içerisindeyiz. İnsanın, ilerlemenin, teknolojinin, sermayenin bir enstrümanı hâline geldiğini konuşuyoruz hep bir ağızdan. Araçlarımızın araçlarıyız, onların tabiatına uyum sağlayacak şekilde karakter aşınması yaşıyor insanlık. Sermaye ve metalar özgürce kıtalar aşarken, insanlar dikenli tellere takılıp engelleniyor. Görece daha müreffeh ülkeler, ancak kullanabileceği nitelikteki iş gücünün ve zihin gücünün sınırları geçmesine izin veriyor. Yüzbinler, uluslararası karasularında batmaya, kamplarda sefalete zorlanıyor. Mülteciler böyle de ülkelerin kendi vatandaşı olan çalışan işgücünde durum farklı mı? Zygmunt Bauman “prekarya” diyor bu yeni tarz işgücüne. Esnek çalışma koşulları adı altında süreksiz, istihdam dışı veya şartların çok altında istihdam edilen, sürekli bir iş güvencesizliği kaygısı içindeki çoğu eğitimli beyaz yakalılar; otomasyon ve insansızlaştırma politikaları sonucunda her an işsiz kalma tehdidi altındaki mavi yakalılar. Yeni iş tanımları ortaya çıkıyor, artık aldığımız hiçbir eğitim meslek hayatımız boyunca kullanabileceğimiz bilgiyi temin etmiyor bize. Ömür boyu eğitim’in bir işlevi de bu, yalnızca öğrendiklerimizi biteviye güncellemek -update etmek- zorunda değiliz, ayrıca kariyer geçişlerini göze alabilmeliyiz hayatta kalmak için. Açıkçası bu eğilim, pandemi sonrasında çok daha belirgin hâle gelecektir.

A few definitions appeared like “New Normal”, “New World Order” in our lives. How do you think this definition will be met among people?

As people of the fluid modern age, we love everything new, innovation also brings new hopes. However, we also know that not every new is always better, and this is not guaranteed, especially in the field of sociology and human psychology. Yet we are hopeful, this is like settling for the better bad option. We were living under such bad conditions that the worst-case scenario is changing nothing, we have the feeling of getting rid of the pandemic in the situation we had before. We all are saying that people have become an instrument of progress, technology, and capital. We are the tools of our tools; humanity is experiencing an erosion of character to match their nature. While capital and commodities freely cross continents, people are blocked by barbed wire. Relatively more prosperous countries allow only the manpower and mental power available to them to cross borders. Hundreds of thousands are forced to sink into international waters and to misery in camps. Refugees are like that, but is the situation different for the workforce in their own countries? Zygmunt Bauman calls the "precariat" this new style of the workforce. Most of the educated white-collar workers are constantly worried about job security, who are employed under flexible working conditions temporarily, informally without having the market standards. Blue-collar workers are always under the threat of unemployment as a result of automation and dehumanization policies. New job descriptions are emerging; none of the training we receive now provides us with information that we can use throughout our professional life. This is a function of lifelong education, we not only have to constantly update what we have learned, but also to be able to afford career transitions to survive. Obviously, this trend will become much more pronounced after the pandemic.

İNSANIN AKLINA ŞARK İLLERİNİ GETİREN YER:

ARNAVUTLUK

THE PLACE MAKES YOU THINK OF ORIENTAL CITIES: ALBANIA

BETÜL DURDU

Balkan coğrafyasının güneyinde ve Adriyatik denizinin kıyısında konumlanan Arnavutluk, diğer Balkan ülkeleri ile neredeyse aynı tarihi ile kaderi paylaşıyor. Arnavutluk, İtalya ve Osmanlı'dan izler taşıyan, ilginç bir ülke. 1991 yılına kadar komünizm etkisindeki Balkan ülkelerinden biri olması nedeniyle nispeten Avrupa kıtasında izole durumda kalmış ve dolayısıyla Arnavutluk'un kendine münhasır dokusu günümüze dek ulaşabilmiş. Uzun dönem Osmanlı sınırları içerisinde yer alan ve nüfusunun çoğunun kendini Müslüman olarak tanımladığı Arnavutluk'ta Osmanlı etkisi; kaleler, kuleler, saraylar ve surlarda hâlâ bariz bir biçimde görülebiliyor.

İlk Durak Başkent Tiran

Arnavutluk gezisinin ilk durağı Tiran, ülkenin başkenti aynı zamanda. Balkanların da en büyük şehirlerinden biri olan Tiran'da gezilip görülecek çok yer var. Şehrin en büyük meydanı olan ve tüm caddelerin bağlandığı İskender Bey Meydanı ismini Arnavutluk tarihinde büyük bir komutan olan İskender Bey'den alıyor. Dolayısıyla burası hem turizmin, hem sosyal hayatın, hem de çevresindeki önemli devlet daireleri sebebiyle ülkenin merkezi konumunda. Osmanlı miraslarından biri olan Ethem Bey Camii 1789 yılında Molla Bey tarafından başlatılıp 1823 yılında Ethem Paşa tarafından tamamlanan Tiran'daki en önemli yapılardan. Enver Hoca liderliğindeki komünist dönemde tüm dinler yasaklanmış ol-

Located in the south of the Balkan geography and on the shores of the Adriatic Sea, Albania shares almost the same history and fate with other Balkan countries. Albania is an interesting country with traces of Italy and the Ottomans. Since it was one of the Balkan countries under the influence of communism until 1991, it remained relatively isolated in the European continent, and therefore Albania's unique texture has survived to the present day. In Albania, which was within the borders of the Ottoman for a long time and where most of the population define itself as Muslim, Ottoman influence can still be seen clearly in castles, towers, palaces, and city walls.

First Stop, Capital Tirana

Tirana, the first stop of the Albania tour, is also the capital of the country. There are many places to visit and see in Tirana, one of the largest cities in the Balkans. The Skanderbeg Square, the biggest square of the city and where all the streets are connected, is named after Gjergj Kastrioti Skënderbeu, a great commander in Albanian history. Therefore, this place is the centre of tourism, social life, and the country due to the important government offices around it. Et'hem Bey Mosque, one of the Ottoman legacies, is one of the most important buildings in Tirana, which was started by Molla Bey in 1789 and completed by Ethem Pasha in 1823.

> *Arnavutluk hakkında daha fazla bilgi almak istiyorsanız şehirdeki Ulusal Tarih Müzesi'ni de mutlaka ziyaret etmelisiniz.*
>
> *If you want to learn more about Albania, which has a very complicated political history, you should visit the National History Museum in the city.*

duğundan cami uzun süre kapalı kalsa da 18 Ocak 1992'de on bin kişilik Arnavutluk Müslümanlarından oluşan bir grubun isyan edip camiyi doldurmasıyla yeniden ibadete açılabilmiş. Ethem Bey Camii özellikle doğadan esinlenilmiş figürlerden oluşan süslemeleriyle oldukça ilginç bir cami. Ethem Bey Camii'nin hemen yanında ise Hacı Ethem Bey tarafından 1822 yılında yaptırılan tarihi saat kulesi yer alıyor. Bunların yanı sıra siyasi tarihi epey karışık olan Arnavutluk hakkında daha fazla bilgi almak istiyorsanız şehirdeki Ulusal Tarih Müzesi'ni de mutlaka ziyaret etmelisiniz. Ulusal Sanat Galerisi'nde ise 19. yüzyıldan günümüze dek Arnavutluk resim sanatı ile ilgili geçici ve kalıcı sergiler yer alıyor.

Enver Hoca döneminde ülkenin pek çok yerinde (yaklaşık 700 bin adet) düşmandan veya nükleer saldırılardan korunmak amacıyla yapılan yer altı sığınaklarından birinin restore edilmesiyle kurulan Bunk' Art 2 Müzesi, 20 yüzyılın gergin politik ve toplumsal olaylarının atmosferini günümüze taşıyan bir koleksiyona ev sahipliği yapıyor. Bunk' Art 2'de söz konusu dönemlerdeki polis ve güvenlik güçlerinin toplumdaki algılanışı ve rolüne yönelik zengin dokümanlar ile görseller bulunuyor. Şehrin yanı başında muhafız gibi dikilen 800 metre yüksekliğindeki Dajti Dağı ise trekking rotaları ve teleferik hattı ile doğa severlere muhteşem manzaralar sunuyor. Tiran'a kadar gelmişken de neredeyse 3 bin yıllık tarihi ile Balkanların en eski şehirlerinden biri olan

Even though the mosque was closed for a long time during the communist period under the leadership of Enver Hoxha, it was opened to worship again when a group of ten thousand Albanian Muslims rebelled and filled the mosque on January 18, 1992. Et'hem Bey Mosque is a very interesting one, especially with its ornaments consisting of figures inspired by nature. Right next to it is the historical clock tower built by Hadji Ethem Bey in 1822. In addition to these, if you want to learn more about Albania, which has a very complicated political history, you should visit the National History Museum in the city. In the National Art Gallery, there are temporary and permanent exhibitions on Albanian painting from the 19th century to the present.

The Bunk'Art 2 Museum, which was established by the restoration of one of the underground shelters built in many parts of the country (about 700 thousand) in the period of Enver Hoxha, to protect from the enemy or nuclear attacks, is home to a collection that brings the atmosphere of the tense political and social events of the 20th century to the present. In Bunk'Art 2, there are rich documents and images regarding the perception and role of the police and security forces in society in the said periods. 800-metre-high Dajti Mountain, erected like a guard next to the city, offers magnificent views to nature lovers with its trekking routes and cable

Durres'i ve içerisinde yer alan amfi tiyatroyu, Arapaj Bazilikasını, Bizans ve Osmanlı dönemlerinden kalan kale duvarlarını, Venedik Kulesi'ni, Bizans Forum Alanı'nı görmeyi ihmâl etmeyin.

car line. While you are in Tirana, you should see Durres, one of the oldest cities of the Balkans with almost 3 thousand years of history, the amphitheatre in it, Arapaj Basilica, castle walls from the Byzantine and Ottoman periods, the Venetian Tower, Byzantine Forum.

Arnavutluk Rivierası'na Yolculuk

Arnavutluk'a gelmişken sadece Tiran'ı gezip dönmek yerine farklı şehirleri, özellikle de sahil kesiminde kalanları mutlaka görmeniz gerek. Arnavutluk'ta yaz turizminin önemli noktalarından olan Sarende'nin Ksamili köyü egzotik kumsallarıyla mükemmel bir rota. UNESCO korumasındaki Butrint Antik Kenti de Sarende sınırları içerisinde yer alıyor.

A Journey to the Albanian Riviera

When you come to Albania, you should see different cities, especially those staying in the coastal area, instead of just visiting Tirana. The village of Ksamili, Sarende, which is one of the important centres of summer tourism in Albania, is a perfect route with its exotic beaches. Butrint Ancient City, which is under UNESCO protection, is also located within the borders of Sarende.

Başkent Tiran'a yalnızca 33 kilometre mesafede bulunan ülkenin ikinci en büyük şehri Durres de plajları sayesinde oldukça ünlü bir şehir. Arnavutluk'un en güzel köylerinden biri olan Dhermi, aynı zamanda çok güzel bir plaja sahip. Ayrıca burası Arnavutluk'ta gün batımını izleyebileceğiniz en güzel yer. Arnavutluk Rivierası'nın en iyi plajlarından biri de Lukova. Burası doğa örtüsü, yıllanmış zeytin ve narenciye ağaçları sayesinde ziyaretçilerini âdeta büyülüyor. Lukova'da deniz altındaki canlılık görülmeye değer olduğundan, Arnavutluk'a giderken dalış takımlarınızı da mutlaka yanınıza almalısınız. Lukova'nın ülkenin bir diğer ünlü sahil köyü Borsh'a yakın olması dolayısıyla Borsh'un plajını mutlaka ziyaret etmelisiniz.

Arnavutluk, her ne kadar mütevazı bir Balkan ülkesi olsa da sahilleri ve kültürel mirası dolayısıyla ziyaretçilerine oldukça keyifli anlar vaat ediyor. Kültürel açıdan verimli ve dingin bir tatil yapmayı düşünenler için mükemmel bir gezi rotası olan Arnavutluk'u gezmek için Mayıs ve Eylül arası yılın en güzel zamanları.

Durres, the second-largest city in the country, only 33 kilometres from the capital Tirana, is also very famous thanks to its beaches. Dhermi, one of the most beautiful villages in Albania, has a very beautiful beach. Besides, here is the most beautiful place to watch the sunset in Albania. Lukova is one of the best beaches on the Albanian Riviera. This place fascinates its visitors thanks to its nature, aged olive and citrus trees. Since life under the sea is worth seeing in Lukova, you should take your diving gear with you when you go to Albania. You should visit Borsh beach, as Lukova is close to another famous seaside village in the country, Borsh.

Although Albania is a modest Balkan country, it promises very pleasant moments to its visitors due to its beaches and cultural heritage. May and September are the best times of the year to visit Albania, which is a perfect sightseeing route for those looking for a culturally productive and peaceful holiday.

GÖSTERİ TOPLUMU

GUY DEBORD

THE SOCIETY OF THE SPECTACLE

1

Modern endüstriye dayanan toplum, rastlantısal ya da yüzeysel olarak gösterisel değil, temelde gösteri yanlısı'dır. Hâkim iktisadın imajı olan gösteride amaç hiçbir şey, gelişme ise her şeydir. Gösteri, kendinden başka hiçbir şeye varmak istemez.

The society which rests on modern industry is not accidentally or superficially spectacular, it is fundamentally spectaclist. In the spectacle, image of the ruling economy, the goal is nothing, development is all. The spectacle wants to get to nothing other than itself.

2

Gösteri, günümüzde üretilen nesnelerin kaçınılmaz süsü, sistemin rasyonelliğinin genel açıklaması olarak ve sayıları giderek artan imaj-nesneleri doğrudan doğruya biçimlendiren ileri bir iktisadi sektör olarak güncel toplumun esas üretimi'dir.

As the indispensable decoration of the objects produced today, as the general expose of the rationality of the system, as the advanced economic sector which directly shapes a growing multitude of image-objects, the spectacle is the main production of present-day society.

3

İktisadın yaşayan insanları bütünüyle boyun eğdirmesi ölçüsünde, gösteri de onları kendine tabi kılar. Gösteri, bizzat kendisi için gelişen iktisattan başka bir şey değildir.

The spectacle subjugates living men to itself to the extent that the economy has totally subjugated them. It is no more than the economy developing for itself.

4

Gösterinin kökeninde yatan şey, en eski toplumsal uzmanlaşma, yani iktidarın uzmanlaşmasıdır. Dolayısıyla, gösteri bütün diğerleri adına konuşan uzmanlaşmış bir etkinliktir. Gösteri, bütün diğer ifadelerin yasaklandığı hiyerarşik toplumun kendisi karşısındaki diplomatik temsilidir. Burada en modern olan aynı zamanda en arkaik olandır.

The oldest social specialization, the specialization of power, is at the root of the spectacle. The spectacle is thus a specialized activity which speaks for the ensemble of the others. It is the diplomatic representation of hierarchic society in front of itself, where all other expression is banished. Here the most modern is also the most archaic.

5

Modern üretim koşullarının hâkim olduğu toplumların tüm yaşamı devasa bir gösteri birikimi olarak görünür. Dolaysızca yaşanmış olan her şey yerini bir temsile bırakarak uzaklaşmıştır.

The entire life of societies in which modern conditions of production reign announces itself as an immense accumulation of spectacles. Everything that was directly lived has moved away into a representation.

6

Gösterinin görünür kıldığı hem var hem de yok olan dünya, yaşanmış her şey üzerinde hâkim olan meta dünyasıdır. Ve böylece meta dünyası olduğu gibi gösterilmiş olur, çünkü bu dünyanın hareketi, insanların birbirlerinden ve global ürünlerinden uzaklaşmalarıyla özdeştir.

The world at once present and absent which the spectacle makes visible is the world of the commodity dominating all that is lived. And the world of the commodity is thus shown as it is, because its movement is identical to the estrangement of men among themselves and vis-a-vis their global product.

BUZ VE ATEŞ, SİYAH VE BEYAZ: İZLANDA

ICE AND FIRE, BLACK AND WHITE: ICELAND

SEVDE SEVAN USAK

> *İzlanda seyahati planlarken yapmak istediğiniz şeylere göre hangi mevsim orada bulunacağınızı seçmek çok önemli.*
>
> *When planning a trip to Iceland, it is very important to choose which season to be there based on what you want to do.*

"Zannediyorum, farkında olmadan başka bir gezegene geldim." İzlanda yolculuğumun ilk gününden itibaren tekrarladığım cümleydi bu. Ne aklım ne de kalbim dünyada olduğuna bir türlü ikna olmuyordu. İzlanda görmek istediğim ülkeler içinde ilk sıralarda yer alıyordu. Gitmeden önce onca araştırma yapmış, yazılar okumuş, fotoğraf ve videolar görmüştüm ama adaya indiğimde gördüklerim beni şaşkına çevirmişti. Bunda kış ayı içerisinde gitmiş olmamım da etkisi olsa gerek...

Mevsim Önemli

İzlanda seyahati planlarken yapmak istediğiniz şeylere göre hangi mevsim orada bulunacağınızı seçmek çok önemli. "Biz karda kışta gezelim, kuzey ışıklarını da çekelim" diye program yaptığımız için Ocak ayını tercih ettik. Ocak ayı olduğu için güneşin geç doğacağının ve erken batacağının farkındaydık ama ben yine de bu kadarını beklemiyordum. Gün ışığını neredeyse 5-6 saat görebildik. Gün ışığından doyasıya faydalanmak isteyenler güneşin neredeyse batmadığı Haziran ve Temmuz aylarını tercih edebilirler. Kuzey Işıkları'nı da görelim ama rahat da gezelim diyenler için ekim gayet ideal bir ay. Ama düşük bütçeli olsun çok kalabalık da olmasın, donan şelaleler, karla kaplı dağlar görelim diyenler de bizim gittiğimiz zamanı tercih edilebilir.

"I think I came to another planet without realizing it." It was the sentence I repeated from the first day of my Iceland trip. Neither my mind nor my heart was convinced that it was in the world. Iceland was among the top countries I wanted to see. Before I left, I had done a lot of research, read articles, saw photos and videos, but when I landed on the island, I was stunned by what I saw. The fact that I went in the winter months should also affect this...

Season is Important

When planning a trip to Iceland, it is very important to choose which season to be there, depending on what you want to do. We chose January because we made a program saying, "We should travel in winter and shoot the northern lights." Since it was January, we were aware that the sun would rise late and set early, but I still did not expect that much. We could see daylight for almost 5-6 hours. Those who want to take advantage of the daylight may prefer the months of June and July when the sun almost never sets. October is an ideal month for those who want to see the Northern Lights but also want to travel comfortably. But those who want to see freezing waterfalls and snow-capped mountains, don't want it to be too crowded and prefer low-budget options can prefer when we go.

Her ne kadar insanda yılın neredeyse 7-8 ayı kar yerden kalkmıyordur hissi oluşturuyor olsa da, Golf Stream akıntıları sebebiyle başkentin her yıl kar altında olduğu gün sayısı ortalama 50 imiş. Adaya geldiğimiz ilk gün sadece karanlık bulutlar eşlik ediyordu manzaraya, henüz kar yoktu ortalarda. O güzel kar manzaralarıyla birkaç gün içinde tanıştık, yaşadıklarımız bu bilgiyi doğrular mahiyetteydi...

Vatnajökull Milli Parkı

2008 yılında Milli Park ilan edilen Vatnajökull içerisinde Avrupa'nın en büyük buzulu da bulunuyor. Milli Park alanı içerisinde sayısız buzul ve şelaleler yer alıyor. Adı da İzlanda'nın en büyük buzulundan geliyor zaten. İzlanda haritasına baktığınızda da ne kadar büyük bir yer kapladığını görüyorsunuz. İzlanda'nın yüzde sekizinden fazlasını kaplayan buzullarda Game of Thrones dizisinin de birçok sahnesi çekilmiş... *Batman Begins, Die Another Day, Tomb Raider, A Wiew To a Kill* de yine burada çekilen filmlerden. Park Jokulsarlon Buzul Gölü'ne ev sahipliği yaptığı gibi İzlanda'nın en yüksek dağın olan Hvannadalshnukur'a ve Avrupa'nın en güçlü şelalesine Dettifoss'a da ev sahipliği yapıyor. Ama en ilginci buzulların altında yanardağların da yer alması. Ateş ve buzun diyarı gerçekten İzlanda.

Although the person feels that the snow is not getting up from the ground for almost 7-8 months of the year, the average number of days the capital is under snow every year is 50 due to the Gulf Stream currents. On the first day, we came to the island, only dark clouds were accompanying the view, yet there was no snow. We met those beautiful snow landscapes in a few days, what we went through confirms this information...

Vatnajökull National Park

There is also Europe's largest glacier in Vatnajökull, which was declared a National Park in 2008. There are numerous glaciers and waterfalls in the National Park area. Its name comes from Iceland's largest glacier. When you look at the map of Iceland, you see how big a place it covers. Many scenes of the Game of Thrones series were also shot in the glaciers covering more than eight percent of Iceland... *Batman Begins, Die Another Day, Tomb Raider, A View To a Kill* are also among the films shot here. The Park is home to Jokulsarlon Glacier Lake, as well as Iceland's highest mountain, Hvannadalshnukur, and Europe's most powerful waterfall, Dettifoss. But the most interesting thing is that there are volcanoes under the glaciers. Iceland is truly the land of fire and ice.

Mavi Göl

İzlanda'nın en popüler noktalarından olan Mavi Göl'de, karların arasında masmavi bir kaplıcanın içinde, sıcak ve soğuğun dansında dünyadaki en ilginç tecrübelerden birini yaşadık. Rengiyle büyüleyen, tuz ve yosun bakımından zengin olan bu su içinde bulunan silika maddesi sayesinde masmavi, muhteşem bir renge sahip. Suda bulunan minerallerin cilde çok iyi geldiği söyleniyor ve zaten tepsiler içinde de çamur dağıtılıyor siz lagünde dolaşırken. Kireç oranının da yüksek olması sebebiyle suyun içini göremeseniz de yürüyerek dolaşabiliyorsunuz lagünde.

Gullfoss ve Kırkjufell Şelaleleri

İzlanda'da görebileceğiniz doğa harikalarından biri de Gulfoss Şelalesi. Unesco Dünya Kültür Mirası listesine alınmış bu güzel şelalenin gürül gürül akan suyunun etrafı da yemyeşil. Şelale iki kademeden oluşuyor ve farklı açılardan harika fotoğraflar veriyor. *Game of Thrones*'dan aşina olunan Kırkjufell'de şelalelerin Kırkjufell Tepesi ile birlikte fotoğraflanması apayrı bir etki oluşturuyor. Şelalelerin hemen üzerinde gezen at sürüleri de bizi ayrı heyecanlandırmıştı. Tam da o noktadan manzaraya bakmanın keyfi muazzam. Hele bir de gün doğumunu orada yakaladıysanız, sizden mutlusu yok.

Fışkıran Sıcak Sular

Ateşle buzun dansı deniyor ya İzlanda'ya, bunu anlatan en güzel örneklerden biri gayzerler. Bunlar aktif sıcak su kaynakları ve patlamalar sonucu havaya metrelerce yüksekliğe sıcak su fırlatıyorlar. 1000 yıldır aktif olduğu düşünülen bu gayzerlerden günümüze aktif olarak pek azı ulaşmış. Tabii tehlikeli olduklarını da belirtmek gerekiyor. Belli bir mesafeden seyredilebiliyorlar. Yerin altından 100 derece sıcaklıkta su fışkırıyor ve 70 metre kadar da yükseğe çıkabiliyor.

Simsiyah Kumsallar

Reynisfjara, dünyanın en güzel 10 sahilinden biri kabul ediliyor. Siyah kumla çevrili bu plaja eşlik eden deniz olağanüstü. İzlanda'nın tüm kumsalları simsiyah kumla kaplı olsa da bu en çok bilinen, en çok tanınanı. Denizin ortasında gibi duran 2 volkanik kaya, sahilde de volkanik lav püskürtmeleri sonucu olan muhteşem sahil... Bu gezegene ait olamayacağını düşündürten bir manzara.

İtiraf etmeliyim bu liste uzar gider. Buraları ve bu kadar güzel birçok yeri gezdim İzlanda'da. Fakat hâlâ aynı yerleri tekrar görmek, göremediklerime gitmek duygusu ile dolup taşıyorum. Tüm bunların dışında İzlanda kuzey ışıklarını görmek, puffin kuşlarına yakınlaşmak ve balina turları yapmak için de harika bir ülke. Tabii hepsinin en uygun zamanları var bu ayrıntıyı da atlamamak lazım...

> ***Ateşle buzun dansı deniyor ya İzlanda'ya, bunu anlatan en güzel örneklerden biri gayzerler.***
>
> ***Iceland is called the dance of fire and ice, the best examples of this are geysers.***

Blue Lagoon

We had one of the most interesting experiences in the world with the dance of hot and cold in Blue Lagoon, one of Iceland's most popular spots, in a deep blue hot spring among the snow. Enchanting with its colour, rich in salt and algae, this water has a magnificent colour thanks to the silica substance contained in it. It is said that the minerals in the water are very good for the skin, and the mud is distributed in trays as you wander through the lagoon. Due to the high lime content, you can walk around the lagoon even though you cannot see inside the water.

Gullfoss and Kırkjufell Falls

Gulfoss Waterfall is one of the natural wonders you can see in Iceland. The surrounding of this beautiful waterfall, which has been included in the UNESCO World Cultural Heritage list, is also green. The waterfall consists of two stages and gives great photos from different angles. Photographing the waterfalls with Kırkjufell Hill in Kırkjufell, which is familiar from Game of Thrones, creates a completely different effect. The horse herds roaming right above the waterfalls also excited us. The pleasure of looking at the view from that exact point is spectacular. Especially if you caught the sunrise there, there is no one happier than you.

Hot Springs

Iceland is called the dance of fire and ice, the best examples of this are geysers. Few of these geysers, which are thought to have been active for 1000 years, have reached today. Of course, it should be noted that they are dangerous. They can be watched from a certain distance. 100 degrees of water gushes from the ground and can go as high as 70 metres.

Black Beaches

Reynisfjara is considered one of the 10 most beautiful beaches in the world. The sea accompanying this beach surrounded by black sand is extraordinary. Even though all of Iceland's beaches are covered with black sand, this is the best known. 2 volcanic rocks standing as if in the middle of the sea, and the magnificent beach that is the result of volcanic lava eruptions on the beach... A landscape that makes you think that it cannot belong to this planet.

I have to admit, this list goes on and on. I have travelled here and many such beautiful places in Iceland. But I'm still overflowing with the feeling of seeing the same places again and going to the ones I haven't seen. Apart from all these, Iceland is also a great country to see the northern lights, get closer to puffin birds, and take whale tours. Of course, all of them have the most appropriate times and we should not miss this detail...

BİR ŞEHRİ TANIMAYA NEREDEN BAŞLANIR?

WHERE SHALL WE START TO KNOW A CITY?

ABDULLAH HARMANCI

DÜNYANIN NERESİNE KAÇMALI?

Seneler önceydi. Bir Anadolu şehrinde ilk defa bulunuyorduk. Bir yazar grubuyla. Çevremdeki arkadaşlara şehri gezmeyi önermiştim. Arkadaşlardan biri, teklifime ilgisiz kalmıştı. Modernitenin bütün şehirleri birbirine benzettiğini söylemişti. Bütün şehirler, şehirlerin ana caddeleri, büyük binaları aşağı yukarı aynıydı. "Gitsek gitsek nereye gidebiliriz?" gibi bir ilgisizlik ve ümitsizlik içindeydi.

Sadece şehirleri mi birbirine benzetmişti modernite? 2015'ten itibaren defalarca Avrupa gezilerine katıldım. Adım adım gezdim birçok bölgeyi. Zaman zaman otobüsle çok uzun mesafeleri dolaştık. O vakit şunu anladım. Kırsal da modernitenin zulmüne uğramış. Kırsalda da her yer, bilgisayar oyunundan çıkmış gibi dümdüz. Örneğin makineli tarım uygulamaları, bütün tarlaları birbirinin aynısı yapmış. Ürünlerin balyalama biçimleri bile aynı.

Peki ne yapacağız? Teslim mi olacağız? Hayır elbette. Mesele bu kadar basit değil. İlk bakışta birbirinin aynı gibi gözüken şehirler, giderek ve yavaş yavaş açar kendini. Adım adım. Sokak sokak. Bina bina. İnsan insan.

Tiran'da dolaşırken bir taksicinin bana el salladığını görmüştüm. Düşünün! Tiran'a hayatım boyunca sadece bir defa gittim. Bir taksici ile ertesi sabah beni havaalanına götürmesi için sözleştik. Bu konuşmadan sonra ben şehri gezmeye çıktım ve bir yerde onunla yeniden karşılaştım. Sanki kırk senelik dostuydum onun.

Umutsuz değilim. Karamsar değilim. Modernite bizi zaman zaman köşeye sıkıştırıyor. Bu doğru. Şehirleri birbirine benzetiyor. Gizemli, büyülü köşeleri ışıklı ve janjanlı vitrinlere dönüştürüyor. Dokunduğu her şeyin "ışığını", maneviyatını söndürüyor. Bunların hepsine tamam. Ama insan varsa ve kalplerimiz atıyorsa, bu dünyada yapabileceğimiz çok şey var demektir.

Modernitenin ayartmalarının da bir sonu olacak. Beton da çözülecek ve içinden yeniden yeşil ve mavi fışkıracak. Savaşı bırakıp gidemeyiz. Dünyayı gezmeye ve adımlarımızla Allah'ın arzını mühürlemeye devam etmeliyiz.

WHERE TO ESCAPE ON EARTH?

It was years ago. It was the first time we had been to an Anatolian city. With a group of authors. I suggested visiting the city to friends around me. One of them was indifferent to my suggestion. He told me that modernity made all cities alike. All the cities, the main streets of the cities, their big buildings were more or less the same. He was indifferent and in despair saying, "Where could we go?"

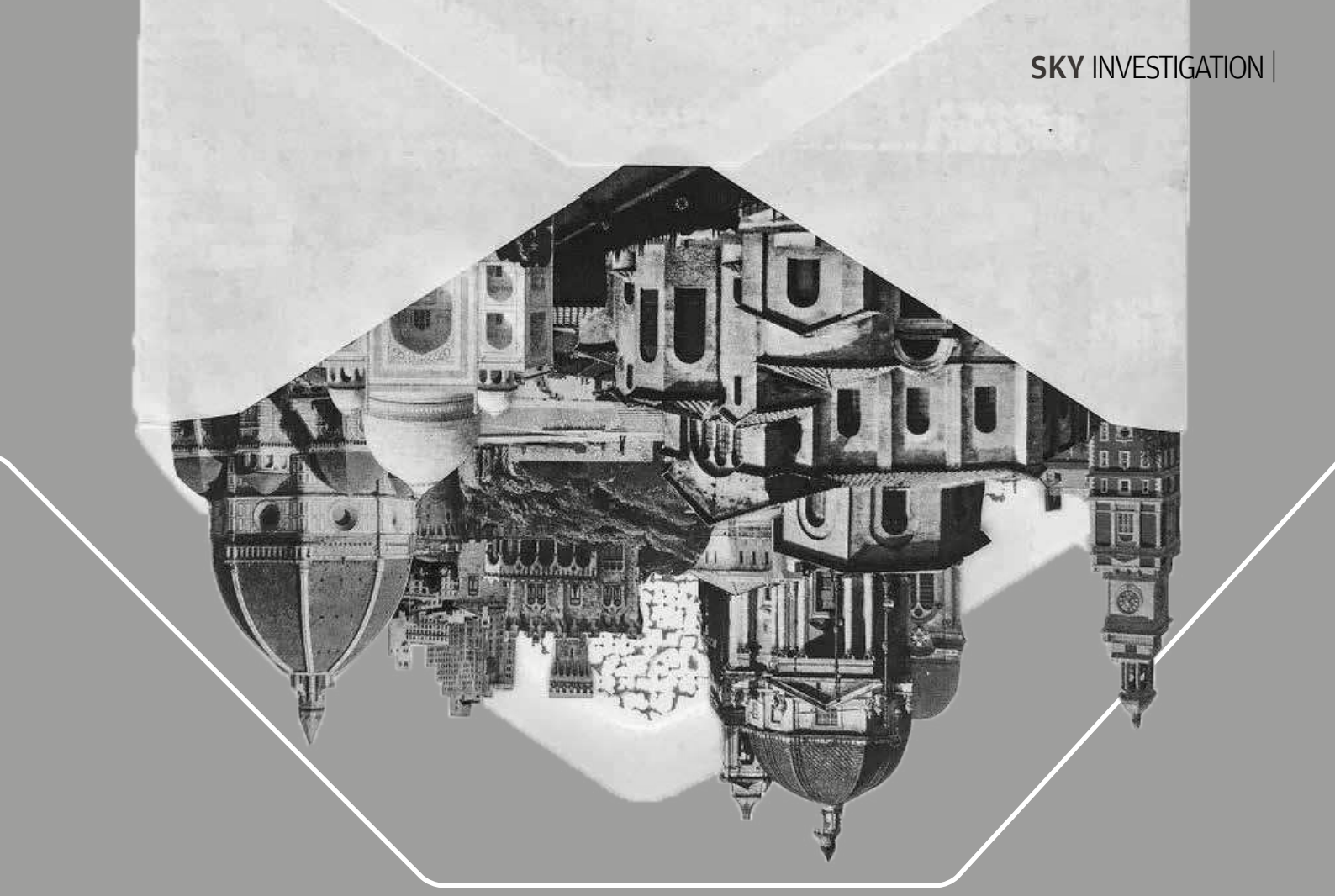
Did modernity just make cities look alike? I have participated in European trips many times since 2015. I visited many places step by step. We travelled long distances by bus from time to time. At that point, I understood that the countryside has also been persecuted by modernity. Everywhere in the countryside was plain like they came out of a computer game as well. For example, mechanised agriculture practices have made all the fields the same. Even the baling way of the products is the same.

So, what do we do? Do we surrender? Of course, not. It is not that simple. The cities look alike at the first glance open themselves slowly. Step by step. Street by street. Building by building. Person by person.

I saw a taxi driver waved at me while I was travelling in Tirana. Just think! I have been to Tirana only once. I made a deal with a taxi driver to take me to the airport the next morning. After this conversation, I went out to see around the city and encountered him. I was like his friend for forty years.

I am not hopeless. I am not pessimistic. Modernity corners us from time to time. That is correct. It makes cities look alike. It transforms mysterious and magical corners into bright and flashy showcases. It takes the "light" and spirit away whatever it touches. I am OK with all these. But if there is human and our hearts beat, it means there are many things we can do on earth.

There will also be an end to the temptations of modernity. The concrete will also dissolve and green and blue will gush out again. We can't stop fighting. We must continue to travel the world and seal the supply of God with our steps.

"Dünyayı gezmek" denince modern hayat bu alanı da kapatmış. Acentalar hazır. Rehberler hazır. Nereleri gezeceğimizi bırakın, nasıl gezeceğimize bile karar verilmiş. Hangi köşeden şehir daha iyi görünür, bunu bile size gösteren kendinden emin, mağrur rehberler var. Ama ben daima benden gizlenenin peşine takılıyorum. Elime bir şehir haritası alıyor ve kendimi bilmediğim sokaklara atıyorum. Öngörülmemiş, fark edilmemiş, "tecime elverişsiz" bulunmuş her sokağa giriyorum.

Elimden geldiğince, bir insana, bir simaya, bir kalbe dokunmaya çalışıyorum gezilerimde. Şehri gezmek demek, pazardaki iki büklüm satıcının tebessümüne ortak olmak demek. Almanya'da porselen tabak satan bir yaşlı kadının beni güldürmeye çalışmasını hâlâ unutmuş değilim. Bir tek kelime bilmeden bile bir kalbi kazanmak mümkün. Bunu gördüm. En iyisi insanlara sığınmak. İtalya'nın Verona şehrinde bize kenti gezdiren yerel rehberle neden ömür boyu arkadaş olmadığıma o kadar çok hayıflandım ki...

İtalyan, Hollandalı, Arap, Çingene, İngiliz, Yunan... Hiçbir şey fark etmiyor. Hepsi insan. Daima gidecek bir yerimiz var. Daima çalacak bir kapımız var. Bir insana dokunmadan ama binlerce magnete dokunarak gezilerini tamamlayan insan kardeşlerim... Sizin için, ne kadar üzgünüm, bilseniz...

Modern life has closed this area when it comes to "travelling the world." Agencies are ready. Guides are ready. It has been decided how we will travel, besides where to travel. There are confident, proud guides who show you even from which corner the city looks better. But I always chase what is hidden from me. I grab a map of the city and lose myself in the streets I don't know. I enter every street that has not been foreseen, unnoticed, and found "unsuitable for commerce."

I try to touch a person, a face, and a heart as much as I can during my journeys. Travelling around the city means being a part of the smile of the bumpy seller in the market. I still haven't forgotten that an old woman who sells porcelain plates in Germany tried to make me laugh. It is possible to win a heart without speaking the same language. I saw that. The best thing to do is to take shelter in people. I regretted why I was not a lifelong friend with the local guide who showed us around the city in Verona, Italy...

Italian, Dutch, Arab, Gypsy, British, Greek... It doesn't matter. All human. We always have a place to go. My human brothers and sisters who completed their trips without touching a person but touching thousands of magnets... You have no idea how sorry I am for you...

HALT
RBEIT

YAŞAM VE ÖLÜMÜN ARASINDA:

KARA TURİZM

BETWEEN LIFE AND DEATH: DARK TOURISM

ÇİĞDEM TURA

Auschwitz Toplama Kampı, Hiroşima, Çernobil, Berlin Duvarı, 11 Eylül Anıtı ve Pompeii'nin hiçbir bir ortak noktası yok gibi, değil mi? Aslında var... Tüm bu yerler ve dünya üzerindeki binlerce farklı rotanın ortak yönü ne mi? Cevap, *kara turizm*.

Peki nedir kara turizm? Tıpkı balayı, macera veya medikal turizm gibi bir alt kategoridir. Genelde turizm çeşitleri, seyahat amaçlarına göre kategorilere ayrılır. Fakat kara turizmin ardındaki amaç gerçekten kara turist olmak mıdır, yoksa bilinçsizce mi kara turist olunur sorusunun cevabı pek net değil.

Kara turizm literatürde şöyle tanımlanır: "Ölümle, felaketle veya trajediyle anılan ve bağdaştırılan yerlere yapılan seyahat". Bu terim ilk olarak 1996'da Glasgow Caledonian Üniversitesi Turizm Yönetimi Bölümü öğretim görevlileri J. John Lennon ve Malcolm Foley tarafından kullanılmıştır.

Kara Turizm elbette, bir terim olarak ortaya çıktıktan sonra başlamadı. İnsanoğlu, öncesinde de ister doğal nedenlerle ister insan eliyle gerçekleşmiş olan ve soykırım, suikast, afet, savaş ya da felaket gibi karanlık olayların yaşandığı yerleri ziyaret etmiştir. Lennon, 1815 yılında gerçekleşen Waterloo Muharebesi'ni at arabalarından izleyen kişilere dair kanıtın, kara turizmin yeni bir olgu olmadığına işaret ettiği görüşünde.

The Auschwitz Concentration Camp, Hiroshima, Chernobyl, the Berlin Wall, the 9/11 Memorial, and Pompeii seem to have nothing in common, right? They actually do... What do all these places and thousands of different routes around the world have in common? The answer is dark tourism. So, what is dark tourism? It is a subcategory, just like honeymoon, adventure, or medical tourism. In general, tourism types are categorised according to travel purposes. However, the answer to the question of whether the aim behind dark tourism is really to be a dark tourist or one becomes a dark tourist unconsciously is not very clear. Dark tourism is defined in the literature as: "Travel to places associated and remembered with death, disaster or tragedy." This term was first used in 1996 by J. John Lennon and Malcolm Foley, faculty members of the Department of Hospitality, Tourism & Leisure Management at Glasgow Caledonian University.

Dark tourism, of course, didn't start after it emerged as a term. Human beings had visited places where dark events such as genocides, assassinations, wars, or disaster –either for natural reasons or by man– took place before. Lennon believes that the evidence of people watching the Battle of Waterloo in 1815 from horse carriages indicates that dark tourism is not a new phenomenon.

Bilinçsizce Dâhil Olduğumuz Kara Turizm Kategorileri

Akademik çevrelerin bakışlarını bu alana çevirmesi sayesinde kara turizmin sınırları netleşmiştir. Alt kategori örnekleri şöyle sıralanabilir:

- Mezar turizmi
- Soykırım turizmi
- Katliam turizmi
- Nükleer turizm
- Felaket turizmi
- Hapishane ve işkence turizmi
- Savaş turizmi

Tuhaf, değil mi? Seyahat ederken adı "soykırım turizmi" gibi ürkütücü olan bir eylemin içerisinde olduğumuzu fark etmiyoruz... Adı konmadığında varlığı kabul edilmeyen bir duygu durumu gibi, bu durum. Adına gezi dediğimizde sıradan bir eylem oluyor. Ama "savaş turizmi" demeye cesaret edebildiğimizde karanlık bir eylemin içinde olduğumuzun farkına varıyoruz.

Dark Tourism Categories We Are Unconsciously Included

The boundaries of dark tourism have become clear thanks to the fact that academic circles have turned their gaze to this area. Examples of subcategories can be listed as follows:

- Grave tourism
- Genocide tourism
- Holocaust tourism
- Nuclear tourism
- Disaster area tourism
- Prison and persecution area tourism
- War tourism

It is weird, isn't it? We don't realise that we are performing a creepy act called "genocide tourism" while we are travelling... This is like a mood state whose existence is not accepted when it is not named. When we call it a trip, it is an ordinary action. But when we have the courage to call it "war tourism," we realise that we are in the middle of dark action.

> *Günümüzde yaşansa haberlerde okumaktan rahatsızlık duyacağımız olaylar yüzyıllar veya binlerce yıl önce gerçekleşmişse "yüzleşmek" daha kolay oluyor.*
>
> *If events that we would be uncomfortable to read in the news today took place centuries or thousands of years ago, it is easier to "face."*

Acı Dolu Toprakları Ziyaret Etme Motivasyonu

Peki her yıl milyonlarca insan dünyanın en mutsuz ve en acı çekmiş yerlerini neden ziyaret ediyor? Yoksa ölüm fobisiyle yaşayan insanlarken, ölümün adını anmaktan çekinirken aslında ölüm saplantımız mı var? Neden bilinçsiz bir tutarsızlık içerisindeyiz? Milyonlarca insan bazı yerlere neden gittiğini bilmeden nasıl yollara düşebiliyor?

Sadece gidilecek yerler listesinde olduğu için mi gidiyoruz kara turizm kapsamındaki yerlere? Yoksa altında başka dürtüler mi yatıyor? İnsanlığın korkunç geçmişini ziyaret etmemizin altında en belirgin dürtülerimizden biri olan "merak" mı yatıyor sadece?

Akademisyenlere göre kara turizmin birer parçası olmamızın altında yatan salt insan doğası. Central Lancashire Üniversitesi Kara Turizm Araştırmaları direktörü Philip Stone; gittiğimiz kara turizm rotalarında başkalarını değil, kendimizi gördüğümüzü ve geçmişte yaşanan durumlarla kendimizin karşılaşıyor olması hâlinde ne yapacağımızı düşündüğümüzü öne sürüyor. Stone'un diğer görüşü de, kara turizm noktalarının insanlara bir nevi rahatlama sunduğu yönünde. Felaketlerin, savaşların, ölümün bizim başımıza gelmediği için rahatlıyor ve hayatta olduğumuza şükrediyoruz. Yani bir nevi "Schadenfreude" (Almancada başkasının başına gelen talihsizliklerden duyulan memnuniyet) hissine bürünüyoruz.

Belki de bu "karanlık" ziyaretlerde insanlığın diğer yüzünü görüyoruz. İnsanın insana neler yapabileceğiyle sessizce yüzleşiyor ve tanımasak da yitirdiğimiz insanları saygıyla anıyoruz.

Motivation to Visit Painful Lands

So, why do millions of people visit the world's most miserable and painful places every year? Are we actually obsessed with death when we are people living with the phobia of death and avoid mentioning it? Why are we in an unconscious inconsistency? How can millions of people hit the road without knowing why they go to some places?

Do we go to places that are included in the definition of dark tourism only because it is on the list of places to go? Or are there other impulses underlying it? Is it just "curiosity," one of our most obvious impulses to visit humanity's horrible past?

According to academics, the underlying reason for being a part of dark tourism is pure human nature. Philip Stone, director of Dark Tourism Studies, Central Lancashire University, suggests that we see ourselves on the dark tourism routes we go to, not others and we think about what we would do if we were confronted by these past situations. Stone's other view is that dark tourism spots offer some sort of relief to people. We are relieved and thankful because we are alive and disasters, wars, and, death did not happen to us. In other words, we get a sense of "Schadenfreude" (pleasure derived by someone from another person's misfortune in German).

Perhaps we see the other side of humanity in these "dark" visits. We quietly confront what people can do to others, and we remember with respect the people we lost even if we don't know them.

Günümüzde yaşansa haberlerde okumaktan rahatsızlık duyacağımız olaylar yüzyıllar veya binlerce yıl önce gerçekleşmişse "yüzleşmek" daha kolay oluyor. Uzak geçmişte olan, insanoğlunun günahı değil de sayfası kapanmış olaylar gibi görünüyor belki, kim bilir...

Kara Turizm ve Etik

Kara turizmin ne denli etik olduğu konusundaki görüşler ikiye ayrılıyor. Bu konu Auschwitz veya Çernobil gibi yerlerde hassasiyet göstermeden, gülümseyerek selfie çeken olduğunda ve bu basına yansıdığında gündeme geliyor. Kötü anılarla dolu yerler ticarileştirilip seyahat destinasyonu hâline mi gelmeli? Yoksa insanlar buralara seyahat etme yönünde teşvik edilmeli ve geçmişten ders mi çıkarılmalı?

Bir kısmımız, gerçekten de tarihini öğrenmek için karanlık geçmişin ayağına gidiyor. En doğrusu bu olsa gerek. Sırtımızı geçmişe döndüğümüz müddetçe tarih tekerrüre mahkûm. Soykırımların ve savaşların yinelenmemesinin çaresi, bilinçlenmekten geçiyor.

Öğrenme, unutmama ve unutturmama; "kara turizm" konusunda bilinçlendirmeye başlarsak pekişebilir. Bir şeyi neden yaptığının, o eylemin neye hizmet edebileceğini sorgulamak ve "adını koymak" her zaman daha gerçekçi bir sonuç verecektir.

Bir sonraki karanlık destinasyonunuzda bir *"kara turist"* olduğunuzun bilinciyle "Buraya neden geldim?", "Sosyal medyada paylaşmak ve selfie çekmek için mi? Mutlaka görülmesi gereken yerler arasında olduğu için mi?", "Yoksa öğrenmek ve ders çıkarmak için mi?", "Burada yaşanan acılardan ne ders çıkarabilirim?" sorularını sormanız dileğiyle.

If events that we would be uncomfortable to read in the news today took place centuries or thousands of years ago, it is easier to "face." Maybe it seems like events in the distant past that are not the sin of man, but the pages of which have been turned off, who knows...

Dark Tourism and Ethics

Opinions on how ethical dark tourism is are divided into two. This issue comes to the fore when people taking selfies with a smile and without showing sensitivity in places like Auschwitz or Chernobyl are reflected in the press. Should places full of bad memories be commercialised and become travel destinations? Or should people be encouraged to travel there and learn from the past?

Some of us actually go to the dark past to learn about its history. This must be the best. As long as we turn our backs to the past, history is doomed to repeat itself. The remedy for not repeating genocides and wars is to become conscious.

Learning, not forgetting, and not making forget can be reinforced if we start to raise awareness about "dark tourism." Questioning why we did something, what that action might serve, and "naming it" will always give a more realistic result.

I hope you will be conscious about being a *"dark tourist"* in your next black destination and ask the questions; "Why did I come here?", "To share on social media and take selfies? Because it is on the list of must-sees?", "Or to learn and take a lesson from?", "What can I learn from the pain people had here?"

NİTELİKLİ TÜRK DİZİLERİNİN *NİTELİĞİ*

QUALITY OF QUALITY TURKISH SERIES

MESUT BOSTAN

Nitelikli televizyon tabiri ABD'de kablo TV kanallarının çoğalmasıyla birlikte farklılaşan televizyon dramalarını ifade etmek için ortaya atılan bir kavram. Özellikle kendisini "televizyondan daha fazlası" olarak tanımlayan HBO'nun yaptığı diziler nitelikli televizyon örnekleri olarak gösteriliyor. Bu diziler ana akım televizyon yapımlarından belirli yönlerden ayrışıyor. Nitelikli dizi denince akla gelen dizilerden biri *The Sopranos*. Dizi bir mafya babasının psikoterapi seanslarını merkeze alarak ilerliyor. Seyircinin ailevi sorunlarına ve gündelik yaşantısına vâkıf hâle geldiği başkarakter birini öldürürken de ekrana gelebiliyor mesela. Ana akım dizilerin ahlâkî anlatılarından farklı olarak bir ahlâkî şok durumu nitelikli dizilerin ayırt edici vasıflarından biri sayılabilir. *The Wire* ve yakın zamanlarda bütün dünyada ilgi çeken *Game of Thrones* gibi HBO'nun diğer yapımları da benzer durumlar üzerinden bir anlatı üretiyor. Kablo TV kanallarının öncülüğünü yaptığı televizyon devrimi ana akım Amerikan yapımlarını da değişime zorluyor. *Thirtysomething* gibi dramalar; *The Simpsons* ve *South Park* gibi çizgi filmler ve *Seinfeld* gibi komediler 90'lı yıllardaki televizyon dizilerindeki değişimin çok konuşulan örnekleri arasında. Amerikan televizyonun altın çağı olarak da adlandırılan 90'lar politik olarak da Clinton dönemi liberalizmi ile şekilleniyor. Etnik ve cinsel sterotipler konusunda daha incelikli bir anlatı ortaya koyma iddiasındaki bu yapımlar bir yandan da ana akım televizyonun feminen duygu dünyasına karşıt bir biçimde maskülen bir bakış açısı geliştirmekle de eleştiriliyor. Ayrıca etnik temsilleri gerçekçilik adına aşırılaştırdıkları da söylenebilir. Bu dizilerin çoğu Türkiye'de 2000'li yıllarda CNBC-e'de ekrana gelirken bir kuşağın televizyon içeriklerinden beklentilerini de şekillendirdi. ABD'de ve sonrasında tüm dünyada içerik tüketim biçimini dönüştüren dijital yayın platformlarının ortaya çıkışıyla nitelikli televizyon konusu tekrar daha canlı bir tartışma konusu olarak gündeme girdi. Netflix'in *House of Cards, Black Mirror* ve *Dark* gibi yapımları bu açıdan sıklıkla nitelikli diziler olarak ifade ediliyor. Nitelikli televizyon tartışması bir yandan da televizyon içeriklerinin ciddi bir şekilde değerlendirilmesi

The term quality television is a concept introduced to express the different television dramas with the proliferation of cable TV channels in the USA. In particular, the series made by HBO, which defines itself as "more than television," are shown as examples of quality television. These series differ from mainstream television productions in certain aspects. *The Sopranos* is one of the series that comes to mind when it comes to quality series. The series centres on the psychotherapy sessions of a mafia boss. For example, the protagonist with whom the audience becomes familiar with family problems and daily life can also appear on the screen while killing someone. Unlike the moral narratives of mainstream TV series, a moral shock situation can be considered as one of the distinguishing features of quality TV series. Other productions of HBO, such as *The Wire* and *Game of Thrones*, which have attracted worldwide attention, also produce a narrative through similar situations. The television revolution pioneered by cable TV channels is also forcing mainstream American productions to change. The dramas like *Thirtysomething*; cartoons like *The Simpsons* and *South Park*, and comedies like *Seinfeld* are among the most talked-about changes in television series of the 90s. The 90s, also known as the golden age of American television, are politically shaped by the liberalism of the Clinton era. These productions, which claim to provide a more sophisticated narrative about ethnic and sexual stereotypes, are also criticised for developing a masculine perspective in opposition to the feminine emotional world of mainstream television. It can also be said that they exaggerate ethnic representations in the name of realism. Most of these series were aired on CNBC-e during the 2000s in Turkey and they have shaped the expectations of a generation from the television content. With the emergence of digital broadcast platforms that transformed the form of content consumption in the USA and all over the world, the issue of quality television was once again a hot topic of discussion. Netflix's productions such as *House of Cards, Black Mirror,* and *Dark* are often referred to as quality series in this regard. On the other hand, the quality television discussion has an important place in the

The Wire

ABD'de HBO'da yayınlanan dizinin yapımcısı ve yazarı, eski polis muhabiri David Simon'dır. Yayınına 2 Haziran 2002'de başlanan dizi beş sezonun ardından, 9 Mart 2008'de sona erdi. Dizinin her bir sezonu Baltimore şehrinin ayrı bir yüzüne odaklanmıştır.

The producer and writer of the series, which aired on HBO in the USA, is former police reporter David Simon. The series, which started broadcasting on June 2, 2002, ended on March 9, 2008, after five seasons. Each season of the series focuses on a different aspect of the city of Baltimore.

ve akademik çalışmalara konu edilmesinde önemli bir yer tutuyor. Buna rağmen televizyonda ve özellikle dizilerde nitelik derken kastedilenin ne olduğu hâlâ açık değil. Ne olmadığı ise belli: alışılagelen televizyon içerikleri değil bunlar.

Türkiye'de nitelikli televizyon talebi ve buna yönelik arayışlar ise özellikle dijital yayın platformlarının ülkede faaliyet göstermesiyle artmış görünüyor. Netflix'in *Hakan: Muhafız* ve *Atiye* gibi Türkçe içerikleri platformun küresel seyircisini tatmin etse de yerel seyircinin nitelikli dizi talebini tam olarak karşılamadı. *Aşk 101* bir gençlik dizisi olarak iyi bulunsa da yine de tam olarak yerel seyircinin tam olarak istediği şey değildi. *Bir Başkadır* belki de ilk defa dizilerde nitelik arayanların taleplerine karşılık verebildi. Diğer yandan BluTV ve puhutv gibi yerel platformlar da ortaya çıkan yeni dijital yayın mecrasında kendini nitelikli dizi olarak sunan yapımlar ortaya koydular. Bunların bir kısmı *Behzat Ç.* ve *Jet Sosyete* gibi ana akım televizyonda tutunamayan yapımlarken bir kısmı ise *Masum, Şahsiyet* ve *Bozkır* gibi Türk sinemasındaki yeni eğilimleri dizi formuna genişleten yapımlardı. Bunlarla birlikte *7 Yüz* gibi yabancı dizilerin ruh hâlini ya da *Alef* gibi belirli bir türü yerelleştiren örnekler de ortaya çıktı. TRT'nin son dönemde gerçekleştirdiği bazı prestij projeleri de yine nitelikli dizi arayışı kapsamında değerlendirilebilir. *Diriliş*

> ***Kablo TV kanallarının öncülüğünü yaptığı televizyon devrimi ana akım Amerikan yapımlarını da değişime zorluyor.***
>
> ***The television revolution pioneered by cable TV channels is also forcing mainstream American productions to change.***

serious evaluation of television content and it became a subject to academic studies. However, it is still not clear what is meant by quality in television and especially in TV series. It is obvious what it is not: they are not the usual television content.

The demand for quality television and the quest for it seem to have increased in Turkey, especially with digital platforms to operate in the country. Although Netflix's Turkish content such as *The Protector* and *The Gift* satisfied the global audience of the platform, it did not fully meet the demand of the local audience for quality TV series. Although *Love 101* was found good as a teen drama, it still wasn't exactly what the local audience wanted. Perhaps for the first time, *Ethos* was able to respond to the demands of those looking for quality in TV series. On the other hand, local platforms such as BluTV and puhutv have produced productions that present themselves as quality series in the new digital broadcast medium. Some of them are *Behzat Ç.* and Jet Sosyete, which could not hold on to mainstream television, while some of them were productions such as *Innocent*, *Şahsiyet*, and *Bozkır* that expanded the new trends in Turkish cinema into series form. Along with these, there were also examples that localised versions of foreign TV series such as *7 Yüz* or a certain genre such as *Alef*. Some prestige projects recently realized by TRT can also be evaluated within the scope of the

Bozkır

Bozkır, BluTV'de yayınlanan bir internet dizisidir (10 bölüm). Bahadır İnce'nin yönetmenliğini yaptığı; Levent Cantek, Ali Demirel ve Barış Erdoğan'ın senaryosunu yazdığı dizinin başrollerinde Ekin Koç ve Yiğit Özşener yer almaktadır.

Bozkır is an internet series broadcast on BluTV (10 episodes). Directed by Bahadır İnce; Ekin Koç and Yiğit Özşener star in the series written by Levent Cantek, Ali Demirel and Barış Erdoğan.

Ertuğrul büyük prodüksiyonlu bir tarihi drama olarak sadece Türkiye'de değil dünya genelinde de büyük ilgi gördü. *Filinta* ise iyi çalışılmış bir dönem polisiyesi olarak ana akım işlerden ayrılırken onlar kadar geniş bir kitleye seslenemedi. Ana akım dizilerden farklılaşan bir başka dizi olan *Halka* ise sınırlı bir seyirciye ulaşmasına rağmen kısa zamanda kültleşti. Türkiye'de nitelikli dizi arayışları genel olarak Türk dizilerinin anlatım şeklinden kendini ayrıştırmak üzerine kuruldu. Bu da çoğu zaman arthouse sinemadan ya da yabancı dizilerden çeşitli öğeleri dizi formuna yedirmek şeklinde ortaya çıktı.

Son dönemde Exxen ve Gain gibi akıllı telefondan içerik tüketme alışkanlığını merkeze alan uygulamalarla nitelikli dizi meselesinde de yeni bir aşamaya girildiğini söylemek mümkün. Exxen'in televizyon içeriklerini akıllı telefona taşımak üzerine kurulu stratejisinin yanında Gain daha mecraya özel bir içerik üretme amacında gibi görünüyor. Gain'deki dizilerden en çok öne çıkanı ise Engin Günaydın'ın rol aldığı komedi dizisi *10 Bin Adım*. Devin Özgür Çınar'ın senaryosunu yazdığı dizi 40'lı yaşlarında iki eski sevgilinin günde 10 bin adım atma hedefiyle çıktıkları yürüyüşlerdeki sohbetlerini ve başlarına gelen olayları konu alıyor. Bu açıdan Woody Allen'ın New York sokaklarını arşınlayan entelektüel karakterleri anlatan filmlerinden esinleniyor biraz.

> ***Akıllı telefondan tüketilmesi öngörülen dizinin vadettiği nitelik 10 küsur dakikalık bir sürede hikâyesini anlatma becerisine dayanıyor.***
>
> ***The promised quality of the series, which is expected to be consumed on a smartphone, is based on the ability to tell its story in about 10 minutes.***

search for quality TV series. *Resurrection: Ertugrul* has drawn great interest not only in Turkey but also in the entire world as a historical drama with great production. *Filinta*, on the other hand, was divided from the mainstream productions as a well-processed period detective story, but could not address such a large audience. Another series that differs from the mainstream series, *Halka* became a cult in a short time despite reaching a limited audience. The pursuit of quality series in Turkey was founded to distinguish itself from the narration of Turkish TV series. Most of the time, this emerged in the form of absorbing various elements from the arthouse cinema or foreign series into the series form.

Recently, it is possible to say that a new stage has been entered in the issue of qualified TV series with applications such as Exxen and Gain that centre on the habit of consuming content from smartphones. In addition to Exxen's strategy of bringing television content to smartphones, Gain seems to aim to produce more media-specific content. Its most prominent series is *10 Bin Adım*, starring Engin Günaydın. It is written by Devin Özgür Çınar and about the conversations of two ex-lovers in their 40s during their walks to take 10 thousand steps a day, and the events that happened to them. In this respect, it is a bit inspired by Woody Allen's films on intellectual characters walking the streets of New York. The series, like the

Dizi platformun diğer içerikleri gibi 15 dakikanın altında bölüm sürelerine sahip. Ana akım dizilerin uzun sürelerine karşıt olan bu tercih her şeyden önce seyircisinin vaktinin kıymetli olduğunu varsayıyor. Yüksek bir prodüksiyon görünümüne sahip olmayan dizinin kendini daha çok içerik üzerinden nitelikli kıldığı söylenebilir. Bu şimdiye kadarki nitelikli Türk dizilerindeki sinemaya yaklaşma ve görüntü açısından televizyondan daha estetik anlatım ortaya koyma çabasından farklılaşıyor. Akıllı telefondan tüketilmesi öngörülen dizinin vadettiği nitelik 10 küsur dakikalık bir sürede hikâyesini anlatma becerisine dayanıyor. Dizinin hikâyeye kahraman olarak seçtiği üst orta sınıf karakterler dizinin hedef kitlesiyle bu açıdan da bir uyum yakalama derdinde olduğunu ortaya koyuyor. Daha çok dış mekânlarda geçen dizinin doğal platosunu ise Kadıköy ve Beşiktaş'ın üst orta sınıf muhitleri oluşturuyor. Dolayısıyla nitelikli bir Türk dizisi olarak kendini sunan *10 Bin Adım*'ın temel niteliği bir orta sınıf anlatısı olmaktır.

other contents of the platform, has episodes under 15 minutes. This preference, which is against the long duration of mainstream TV series, first of all, assumes that the time of the audience is precious. It can be said that the series, which doesn't have a great production, qualifies itself more through its content. This differs from the previous approach to cinema in Turkish TV series and the effort to present a more aesthetic expression than television. The quality of the series, which is expected to be consumed on a smartphone, is based on the ability to tell its story in about 10 minutes. The upper-middle-class characters it has chosen as the protagonists of the story reveal that the series is trying to achieve harmony with the target audience in this respect. The natural plateau of the series, which mostly takes place outdoors, is the upper-middle-class neighbourhoods of Kadıköy and Beşiktaş. So, the basic characteristic of *10 Bin Adım,* which presents itself as a quality TV series, is to be a middle-class narrative.

BİR DALGINLIĞI TAMAMLAMAK:

VENEZUELA'NIN YEDİ DOĞAL HARİKASI

COMPLETING ABSENCE OF MIND:
SEVEN NATURAL WONDERLANDS OF VENEZUELA

ÖMER MUSA TARGAL

Venezuela, inanılmaz Karayip sahilleri, tropik adaları, görkemli dağları ve ulusal parklarıyla Güney Amerika'nın kuzey kıyısında kalan hayat dolu bir ülke. Altın kumlara vuran turkuaz bir deniz, ufukta huzurla beslenen flamingolar, etrafa renkli gölgelerini saçan gün batımları. Bu ülkede ziyaret edilebilecek başlıca 7 güzelliği sizin için derledik.

Venezuela is a vibrant country on the north coast of South America with incredible Caribbean beaches, tropical islands, majestic mountains, and national parks. The turquoise sea hitting golden sands, flamingos feeding peacefully on the horizon, sunsets scattering their colourful shadows. We have compiled for you the main 7 beauties that can be visited in this country.

1 Salto Angel (Melek Şelalesi)

Dünyanın en yüksek şelalesi unvanına sahip Salto Angel, Canaima Ulusal Parkı'nda yer alıyor. 979 metre yüksekliği ve 807 metre kesintisiz düşüşü ile bu şelale, Auyantepuy Nehri'nden dökülüyor. Amerikalı pilot Jimmie Angel, 1937 yılında bu şelalenin üzerinden bir uçuş gerçekleştirir ve bir anlamda bu harikayı yeniden keşfederek dünyaya tanıtır. Kendisini onurlandırmak için de bu şelaleye ismi verilir. Dünyanın en yüksek şelalesini ziyaret etmek o kadar da kolay değil. Şelalenin çevresi tümüyle sık bir ormanla kaplı. Bu nedenle şelaleyi görmenin tek yolu, Bolivar bölgesinden bir uçağa binip Canaima Parkı'na ulaşmak. Hatırlayacaksınız burası bir Pixar filmi olan *Up*'a da ilham olmuştu. Filmde, hikâyenin kahramanı evini "Cennet Şelaleleri"nin zirvesine taşımaya çalışıyordu.

Salto Angel (Angel Falls)

Salto Angel, the world's highest waterfall, is located in Canaima National Park. With its height of 979 metres and uninterrupted drop of 807 metres, this waterfall comes from the Auyantepuy River. Jimmie Angel, an American pilot, flew over this waterfall in 1937 and, in a sense, rediscovered this wonder and introduced it to the world. This waterfall was named after him to honour him. Visiting the world's highest waterfall is not that easy. The waterfall is completely surrounded by a dense forest. Therefore, the only way to see the waterfall is to take a plane from the Bolivar region and reach Canaima Park.

Some of you will remember, it also inspired *Up*, a Pixar film. In the movie, the protagonist of the story was trying to move his home to the top of "Paradise Falls."

2 El Tobogan de la Selva (Orman Kaydırağı)

El Tobogan de la Selva, Amazon bölgesinde turistler tarafından en çok ziyaret edilen yerlerden biri. Popüler bir kaplıca. Kaydırak ve orman kelimelerinin yan yana gelmesi elbette bir merak oluşturuyor. Suyun aşağı doğru akış kuvvetiyle, kaya zemin pürüzsüzleşir ve vadinin yukarısından suyun akış yönüne doğru müthiş bir kaydırak oluşturur. Zeminde adeta kaygan taş bir levha vardır. Vadinin sonunda da doğal ve derin bir jakuzi havuza düşülür. Vadi, La Coromoto adlı bir yerel topluluk tarafından yönetiliyor, temizleniyor ve korunuyor. El Tobogan de la Selva, Amazon bölgesindeki Puerto Ayacucho yakınlarında bulunuyor.

El Tobogan de la Selva (Forest Slide)

El Tobogan de la Selva is one of the most visited places by tourists in the Amazon region. It is a popular hot spring. The juxtaposition of the words slide and forest, of course, causes curiosity. With the downward flow force of the water, the rock ground smooths and creates an awesome slide from the top of the valley to the direction of the water flow. There is almost a slippery stone slab on the floor. At the end of the valley, you drop into a natural and deep jacuzzi pool. The valley is managed, cleaned, and protected by a local community called La Coromoto. El Tobogan de la Selva is located near Puerto Ayacucho in the Amazon region.

3 Los Roques Adaları

Kristal berraklığında turkuaz bir deniz, tropikal sığ kayalıklar ve ıssız, yumuşak, beyaz bir kum adası. Adı konulmuş yaklaşık 42 ada ki bunların yalnızca birkaçında yerleşim var, 200'den fazla kum sığlığı, mangrov adaları ve minik kayalıklar... Sabah bir plaj şemsiyesi, bir şezlong, biraz yiyecek ve içecekle küçük bir adaya varılır ve gün batana kadar bu adanın keyfi çıkarılır. Günün özeti şu olabilir: Kumsalda yürümek, güneşlenmek ve şnorkelle tropikal suları keşfetmek.

Los Roques aslında bir ulusal park. Deniz otu yatakları, mangrovlar, mercan kayalıkları her yerde. Buralarda yaşayan kayıtlı 92 kuş türü var: Pelikan, martı, kırmızı ayaklı sümsük kuşu ve pembe flamingolar... Buralar yelken, rüzgâr sörfü ve dalış için de çok uygun. Los Roques, Karayipler'de saklanmış bir cennet köşesi gibi.

Los Roques Islands

The crystal-clear turquoise sea, tropical shallow cliffs, and a desolate island of soft white sand. About 42 named islands of which only a few are inhabited, more than 200 sand shallows, mangrove islands, and tiny cliffs... In the morning, you reach a small island with a beach umbrella, a sunbed, some food, and drink, and enjoy it until sunset. This could be the summary of the day: Walking on the beach, sunbathing, and exploring tropical waters with a snorkel.

Los Roques is actually a national park. Seagrass beds, mangroves, coral reefs are everywhere. 92 registered bird species are living here: Pelicans, gulls, red-footed boobies, and pink flamingos... These places are also very suitable for sailing, windsurfing, and diving. Los Roques is like a paradise hidden in the Caribbean.

4 Los Medanos de Coro (Coro Kumulu)

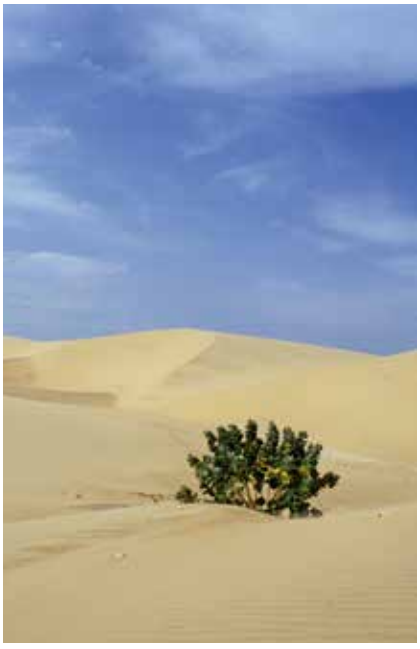
Venezuela'nın tüm coğrafyasına tezat oluşturan en etkileyici ve sıra dışı yerlerinden biri burası. Karşınızda altın kumun uçuştuğu bir çöl manzarası.

Falcon eyaletinde bulunan Los Medanos de Coro, kendini rüzgâra bırakmış kum birikintilerinin dansını seyretmek için birebir. Kum tepelerinin arasında gezinen, kertenkeleler, iguanalar, sürüngenler. Gözünüzü biraz yukarı kaldırdığınızda ise keklikler, savan güvercinleri, şahinler, pelikanlar, balıkçıllar ve diğerleri. Dikenli armut ve kaktüsler çarpıyor hemen göze. Kumulların bulunduğu bu alan 5 km genişliğinde ve 30 km uzunluğunda. Venezuela gibi tropikal bir ülkede hem de.

Los Medanos de Coro (Coro Dune)

This is one of the most impressive and extraordinary places that contrasts with the entire geography of Venezuela.

A desert landscape with golden sand flying in front of you. Los Medanos de Coro, located in the state of Falcon, is perfect for watching the dance of dunes that let themselves into the wind. Lizards, iguanas, reptiles, wander among the dunes. When you raised your head a little bit; savannah pigeons, hawks, pelicans, herons and others. Prickly pears and cacti immediately attract attention. This area with dunes is 5 km wide and 30 km long. It is in a tropical country like Venezuela.

5 Relampago del Catatumbo

Catatumbo Nehri'nin Venezuela'daki Maracaibo Gölü'ne döküldüğü yerde ilginç bir güzellik oluşuyor. Yılda 140 ila 169 gece, bazen 10 saat boyunca, gökyüzünde çakan şimşeklerin yansıması nehre düşer. Saatte 280 kez hem de. Bu şimşek fırtınası, insanların hatırlayabildiği kadar uzun süredir devam ediyor. Bölge, dünyadaki en elektrikli yer olarak biliniyor artık.

Aslında 400 metreden görülebilen şimşekler o kadar düzenli ki gemiler tarafından seyrüsefer yardımı olarak kullanılıyor.

İlginç bir şekilde, fantastik bir ışık gösterisini buluttan buluta taşıyan bu kadar şimşek çakarken neredeyse hiç gök gürültüsü duyulmaz.

Şimşeklerin en yoğun olduğu ay genellikle ekim, en düşük yoğunluk ise ocak ve şubat aylarında.

Relampago del Catatumbo

An interesting beauty occurs where the Catatumbo River flows into Lake Maracaibo in Venezuela. At 140 to 169 nights a year, sometimes for 10 hours, the reflection of lightning in the sky falls into the river. Moreover 280 times an hour.

This lightning storm has been going on for as long as people can remember. The region is now known as the most electric place in the world.

In fact, the lightning bolts that can be seen from 400 metres are so regular that they are used by ships as a navigation aid.

Interestingly, there is hardly any thunder when there is so much lightning that transports a fantastic light show from cloud to cloud. Lightning is most intense in October, and the lowest is in January and February.

6 La Cueva del Guacharo (Guacharo Mağarası)

Monagas eyaletindeki La Cueva del Guacharo, El Guacharo Ulusal Parkı'nın en çok ziyaret edilen yeri. Ülkenin en büyük mağarası. Mağara içerisindeki ilginç oluşumlar ve kuş çığlıkları içeride inanılmaz bir atmosfer oluşturuyor. Guacharo kuşu yanında onlarca kuş türüyle karşılaşmak mümkün. Özellikle öğlen saatlerinde guacharo kuşlarının mağaradan ayrılışını seyretmek etkileyici bir gösteriye tanık olmak gibi. Kireçtaşı kayalarından oluşan mağara, sarkıtların oluşturduğu ilginç figürlere ev sahipliği yapıyor. Aslında her gelen ziyaretçi hayal gücünü kullanarak özgün figürler de ortaya çıkarabiliyor. Yarasalar, böcekler, kemirgenler ve çeşitli ağaç türleriyle farklı bir ekosisteme sahip bu mağara. Yürüyüş parkurları bazen bir şelaleye, bazen de bir nehre çıkıyor. Belki de yalnızca bir guacharonun cıvıltısını takip etmek bile, farklı bir dünyanın kapılarını arayabilir burada.

La Cueva del Guacharo (Guacharo Cave)

La Cueva del Guacharo in the state of Monagas is the most visited place in El Guacharo National Park. It is the largest cave in the country. Interesting formations and screams of birds in the cave create an incredible atmosphere inside. It is possible to encounter dozens of bird species as well as the guacharo bird. Watching the guacharo birds leaving the cave especially at noon is like witnessing an impressive show. Consisting of limestone rocks, the cave is home to interesting figures formed by stalactites. In fact, every visitor can create unique figures using their imagination. This cave has a different ecosystem with bats, insects, rodents, and various tree species. Hiking trails sometimes lead to a waterfall and sometimes to a river. Perhaps just following the chirp of a guacharo could open the door of a different world here.

7 El Cerro Autana (Autana Dağı)

El Cerro Autana bir tepui, yani düz tepeli bir dağ. Piaroa lehçesinde hayat ağacı anlamına geliyor. Piaroalar, Orinoco nehri kıyısında yaşayan yerli bir halk. Tepuiyi kutsal kabul ediyorlar. Burası birçok Venezuelalı için de kutsanmış bir dağ. Kumtaşı kayalıklarıyla çevrili bir dağ düşünün, zirvesi bir düzlük. Gezegendeki en eski jeolojik oluşumlardan biri. Üzerine tırmanmak isteyenler, kendilerini baştan çıkaracak bir güzelliğin beklediğini biliyor. Buranın bir efsanesi de var. Wahari tanrısı, Piaroa halkını yaratır. Wahari tanrısı yeryüzünü bolluk ve bereketle doldurmak ister. Tanrı, hayat ağacı kuawaiyi keser ve değerli meyvelerini yeryüzüne döker. Bu ağacın kesilmiş gövdesi Autana Dağı'dır. Doğanın, modern dünyayla bağlantıyı kesen bir düzeye çıktığı anlardan birini sunuyor burası.

El Cerro Autana (Autana Mountain)

El Cerro Autana is a tepui, a mountain with a flat top. It means tree of life in the Piaroa dialect. The Piaroas are indigenous people living on the banks of the Orinoco River. They consider tepui to be sacred. This is a blessed mountain for many Venezuelans as well. Imagine a mountain surrounded by sandstone cliffs, its summit is plain. It's one of the oldest geological formations on the planet. Those who want to climb on it know that a beauty that will blow their mind is waiting there. There is also a legend here.

The god Wahari created the people of Piaroa. Wahari wanted to fill the earth with abundance. The god cut of the tree of life, kuawai, and poured its precious fruits on earth. The cut trunk of that tree is Autana Mountain.

ESKİ GÜNLERİN GETİRDİĞİ:

ESKİŞEHİR

WHAT THE OLD DAYS BROUGHT

ÇAĞLAR ÇAĞATAY

Eskişehir, merkezi konumu ve birçok şehirden kolay ulaşım imkânına sahip olması nedeniyle seyahat edebileceğiniz keyifli kentlerden biri. Eskişehir'de gezilecek yerler listesinde ilk durağımız Porsuk Çayı. Kentin simgesi olan Porsuk çayı kıyısında hangi mevsim olursa olsun mutlaka bir yürüyüş yapın, yorgunluk çayı yudumlayın.

Tarihe Yolculuk: Odunpazarı Evleri

Kentin keyifle gezilecek mekânlarından biri de Odunpazarı. Odunpazarı evlerini görmeden dönmek olmaz diyerek rengârenk sokaklarında gezmeye başlıyoruz. Burada Atlıhan El Sanatları Çarşısı, restore edilerek turistik bir nokta hâline getirilmiş. Çarşıda pek çok atölye mevcut. Bu atölyelerde el sanatlarının nasıl üretildiği hakkında bilgi sahibi olabilir, kendinize ya da sevdiklerinize hediyelik eşya satın alabilirsiniz. Tarihi Odunpazarı evlerinin yanında yer alan Kurşunlu Camii ve Külliyesi, 16. yüzyıl Osmanlı dönemi eserlerinden. Osmanlı Devleti vezirlerinden Çoban Mustafa Paşa'nın yaptırdığı 1525'te tamamlanan külliyenin bölümleri arasında ise Lületaşı Müzesi, Cam Üfleme Atölyesi ve El Sanatları Çarşısı mevcut.

Eskişehir is one of the pleasant cities you can travel from many cities to due to its central location and easy transportation. Our first stop in the list of places to visit in Eskişehir is the Porsuk River. Regardless of the season, take a walk and have tea on the shore of the Porsuk River, the symbol of the city.

Journey to History: Odunpazarı Houses

Odunpazarı is one of the places to visit with pleasure in the city. We start walking around the colourful streets, saying that we cannot return without seeing the Odunpazarı houses. Here, Atlıhan Handicrafts Bazaar has been restored and turned into a touristic spot. There are many workshops in the bazaar. In these workshops, you can learn about how handicrafts are produced and buy souvenirs for yourself or your loved ones. Kurşunlu Mosque and Complex, located next to the historical Odunpazarı houses, is one of the 16th-century Ottoman works. The Meerschaum Museum, Glass Blowing Workshop, and Handicrafts Bazaar are among the sections of the complex, which was built by Çoban Mustafa Pasha, one of the Ottoman Empire's viziers, and was completed in 1525.

Tarihi Odunpazarı evlerinin yanında yer alan Kurşunlu Camii ve Külliyesi, 16. yüzyıl Osmanlı dönemi eserlerinden.

Kurşunlu Mosque and Complex, located next to the historical Odunpazarı houses, is one of the 16th-century Ottoman works.

Türkiye'nin İlk Müzeleri

Yine Odunpazarı'nda yer alan Çağdaş Cam Sanatları Müzesi, 2007 yılında kurulmuş. Türkiye'nin ilk cam müzesinde yüzden fazla sanatçının eserleri sergileniyor. Camın sanatla birleşmesi sonucunda ortaya neler çıkabileceğini merak ediyorsanız göz alıcı koleksiyonları mutlaka görmelisiniz. Anadolu Üniversitesi içindeki Karikatür Müzesi, tren meraklılarının uğrak yeri TCDD Müzesi, ilk yerli üretim otomobili "Devrim" ve ilk yerli üretim lokomotif "Karakurt"un sergilendiği Tülomsaş Müzesi, uçak da dahil olmak üzere havacılığa dair birçok şey bulabileceğiniz Eskişehir Havacılık Müzesi ve Cumhuriyet Tarihi Müzesi'ni de ziyaret edebilirsiniz.

The First Museums in Turkey

The Museum of Contemporary Glass Art, also located in Odunpazarı, was established in 2007. Turkey's first glass museum exhibits works of more than 100 artists. If you wonder what can happen with the combination of glass art, you should definitely see the eye-catching collections. You can visit the Cartoon Museum in Anadolu University, the TCDD Museum, which is frequented by train enthusiasts, the Tülomsaş Museum, where the first domestic production car "Devrim" and the first domestic production locomotive "Karakurt" are exhibited. Eskişehir Aviation Museum, including many things about aviation, including aircraft, and Republic History Museum are also waiting for their visitors.

Eskişehir-Kütahya yolu üzerinde yer alan Sazova Parkı, çocuklu ailelerin de harika vakit geçirebileceği seçenekler sunuyor.

Sazova Park, located on the Eskişehir-Kütahya road, offers options for families with children to have a great time.

Parklarıyla Ünlü Şehir

Eskişehir yeşili seven ve koruyan bir şehir. Şelale Park, Türkiye'nin ilk yapay plajına ev sahipliği yapan Kent Park ve çeşit çeşit çiçeklerle süslü Japon Bahçesi ziyaret edebileceğiniz yerler arasında. Sazova ise 400 bin metrekarelik bir alan üzerinde inşa edilmiş. İçinde Masal Köşkü, Sualtı Dünyası, amfi tiyatro, Uzay Evi ve Korsan Gemisi gibi herkese ve her zevke hitap eden pek çok bölüm bulunuyor. Eskişehir-Kütahya yolu üzerinde yer alan Sazova Parkı, çocuklu ailelerin de harika vakit geçirebileceği seçenekler sunuyor.

Tarihin İzinde

Tarih boyunca birçok medeniyete ev sahipliği yapan bu kadim kentin her bir karışını gezmek için ziyaretinizi uzun tutmanızı tavsiye ediyoruz. Ulu Cami'deki ahşap işçiliğini, Alemşah Kümbeti'ndeki Selçuklu Sanatını görebilir, Nasreddin Hoca'nın doğduğu evi, Ermeni Kilisesini ve Pessinus ören yerini gezerek tarihe tanıklık edebilirsiniz. Osmanlı Devleti'nin kuruluş aşamasındaki fikirlerin bir nevi babası sayılan, Osman Gazi'nin de kayınpederi olan Şeyh Edebali'nin türbesi ise Odunpazarı'nda yer alıyor. Mihalıççık ilçesinde de Yunus Emre Müzesi ve Gürleyik Şelalesi'ni ziyaret edebilirsiniz. Friglerin mirası Yazılıkaya Midas Anıtı'nı görebilir, Han ilçesindeki yeraltı şehrini keşfedebilirsiniz. Osmanlı'nın ilk fethettiği kale olan Karacahisar Kalesi'nin izini sürebilirsiniz. Seyitgazi'de Seyyid Battalgazi ve Şucaeddin Veli Türbelerini de gezebilirsiniz.

The City Famous for its Parks

Eskişehir is a city that loves and protects green. Şelale Park, Kent Park, which is home to the first artificial beach in Turkey, and the Japanese Garden, decorated with various flowers, are among the places you can visit. Sazova was built on an area of 400 thousand square metres. Many sections that appeal to everyone and every taste, such as the Fairy Tale Castle, Underwater World, amphitheatre, Space House, and Pirate Ship. Sazova Park, located on the Eskişehir-Kütahya road, offers options for families with children to have a great time.

In the Pursuit of History

We recommend that you have a long visit to see every inch of this ancient city, which has hosted many civilizations throughout history. You can see the woodworking in the Ulu Mosque, the Seljuk Art in the Alemşah Cupola, visit the house where Nasreddin Hodja was born, the Armenian Church, and the Pessinus Antique Ruins and witness the history. The tomb of Sheikh Edebali, also the father-in-law of Osman Ghazi who is considered to be the father of the ideas at the foundation stage of the Ottoman Empire, is located in Odunpazarı. You can also visit Yunus Emre Museum and Gürleyik Waterfall in the district of Mihalıççık. You can see Yazılıkaya Midas Monument, the heritage of Phrygians, and explore the underground city in the district of Han. You can trace the Karacahisar Castle, the first castle conquered by the Ottoman Empire. You can also visit Seyyid Battalgazi and Sucaeddin Veli Tombs in Seyitgazi.

FANTASTİK KENTLER 2
FANTASTIC CITIES

BARUM

ARDA AREL

Kum taşından yüksek surlarıyla Barum, bir tepenin üstünden bozkırı izliyor. Vaktinde büyük hükümdarların yurdu olan bu kent şimdi üstünde durduğu bozkır kadar ölü. Toprak yavaş yavaş, her geçen sene çöle dönüşüyor. Günü geldiğinde o çöl Barum'u yutacak. Ve Barum, gücün gölgesinde geçen eski günlere ait birkaç hikâyeden başkaca anılmayacak.

Ozanlar onu, yolu dokuz yüz doksan dokuz basamaklı kadim şehir olarak hatırlayacaklar. Ama kimse bilmeyecek:

Güney kapısında krallığın altın çağından kalma iki sfenksin, kente giremeden ağırlığınca yükleri yüzünden merdivenlerde çatlayan atların ruhlarını yolculadığını. Bir tüccarın şehre yolu ilk defa düşen her kervana onlarca katır kiralayarak yedi soyunu kurtardığını. Ya da heybetli sfenksleriyle güney kapısını inşa eden mimarın kemere kentin altı koruyucu tanrısına hürmeten bin bir altıgen işlediğini.

Rüzgâr, bugün güney batıdan ve ayrı sert esiyor. Böyle günlerde, Barum'un aşağı mahallelerinde sokaklar bir çocuğun ağzındaki düdük gibi öter. Ve şehirde tüm kapılar, pencereler kapalıdır. Çünkü çöl tozu, önce evlerin ardından insanların içine işler.

Barum'da vaktiyle iki han varmış ama artık yoklar. Yine de her mahallede bir lokanta ve her sokakta bir çay evi bulmak mümkün. Lokantalarda onca yokluğa rağmen Barum'a has ve oldukça lezzetli bir tür yahni hâlâ pişiriliyor. Yahni, üç hayvanın üç farklı etinden kesilen ve doğranıp yarım kavrulduktan sonra bölgedeki mevcut mevsimlik sebzelerle düşük ateşte pişmeye bırakılan oldukça lezzetli bir yemek. Yine de usta şefin söylediğine göre bu aş da vaktiyle daha güzelmiş. Kent yoksullaştıkça yahniye giren üç hayvanın üçü de değişmiş. Belki on sene oldu, diyor şef, bozkırda tavşan görmedim.

Bir de Zul çayı meşhur Barum'un. Çay evlerinin yaban otları gibi her köşede bitmesine sebep de o. Kimilerine göre kenti kıran da o. Toprağın en kumlusunda yetişiyor bu Zul bitkisi. Dikenli dalları güçsüz; zayıf yaprakları kırılgan ama öylesi makbûl, diyor işi bilen. Eğer bol suda büyür ve yeşerirse, yaprakları geniş, dikenleri sert olursa, güneşte kavrulup henüz dalındayken kurumazsa Zul'un ne tadı ne de şarkısı olurmuş. Şarkısı pek güzel olacak ki her köşe başında Barumlular onu dinliyor. Kenti yok eden şey Zul'u güzel kılıyor.

With its sandstone walls, Barum watches the steppe from above a hill. Once the home of great rulers, this city is now as dead as the steppe on which it stands. The soil is turning into a desert every year slowly. When the day comes, that desert will swallow Barum. And Barum will be remembered with no more than a few stories from the old days in the shadow of power.

The bards will remember it as the ancient city with nine hundred and ninety-nine steps. But no one will know that:

At the south gate, two sphinxes from the golden age of the kingdom sent the souls of the horses died of exhaustion on the stairs before they could enter the city. A merchant got rich by hiring out dozens of mules for each caravan that happened to pass the city for the first time. The architect who built the south gate with its majestic sphinxes engraved a thousand and one hexagons in the arch in honour of the city's six guardian gods.

The wind is coming from the southwest today. On such days, in the lower neighbourhoods of Barum, the streets whistle like the ones on a child's mouth. All doors and windows are closed in the city. Because desert dust is first into homes and then into people.

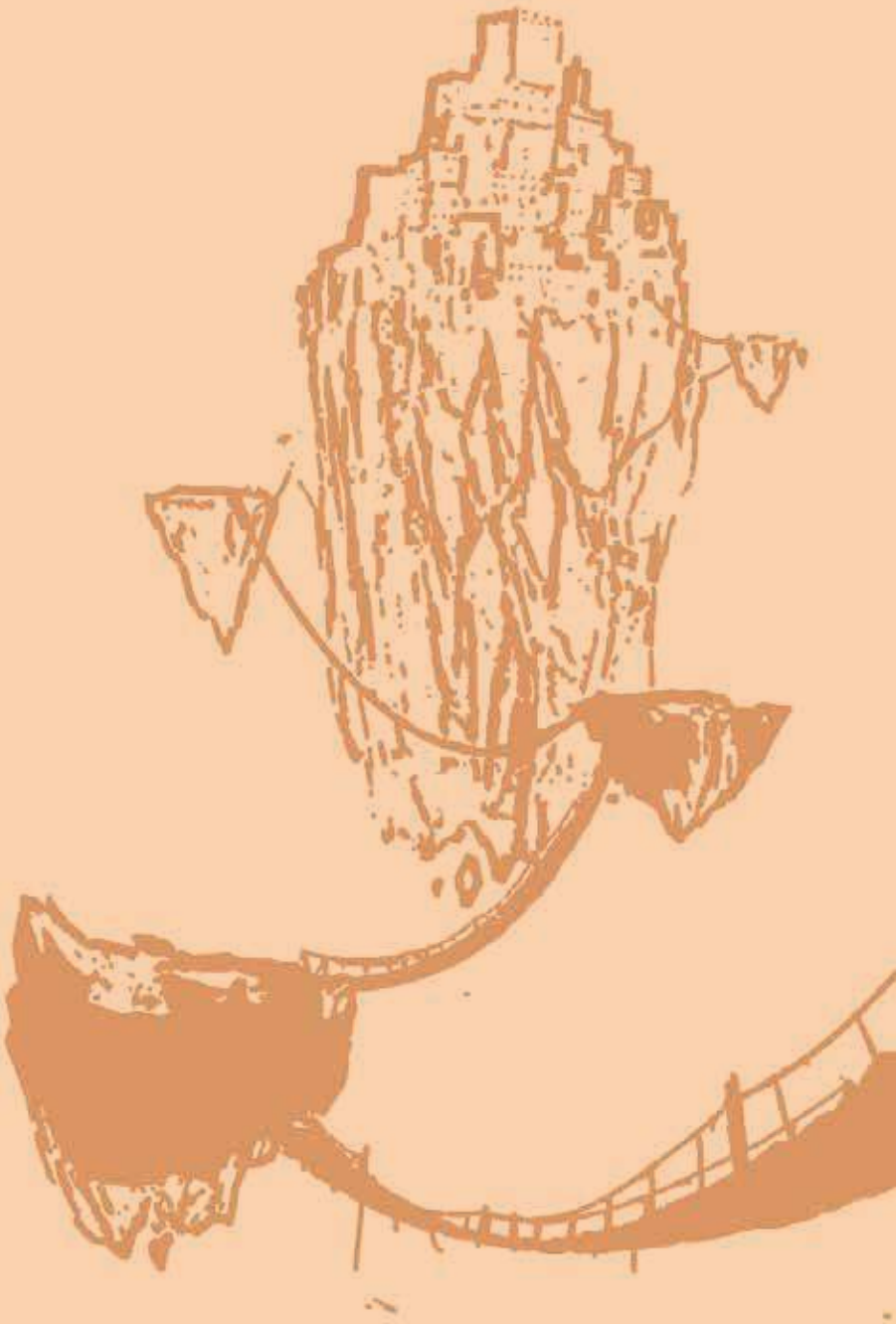
There used to be two inns in Barum. Still, it is possible to find a restaurant in every neighbourhood and a tea house on every street. Despite the poverty, a very delicious kind of stew unique to Barum is still cooked in restaurants. Stew is made from three different kinds of meat of three animals, chopped and half-roasted and then left to cook over low heat with the seasonal vegetables available. According to the master chef, this meal was more beautiful before. As the city got poorer, all three of the three animals that put into the stew changed. The chef says that he hasn't seen a rabbit in the steppe for maybe ten years.

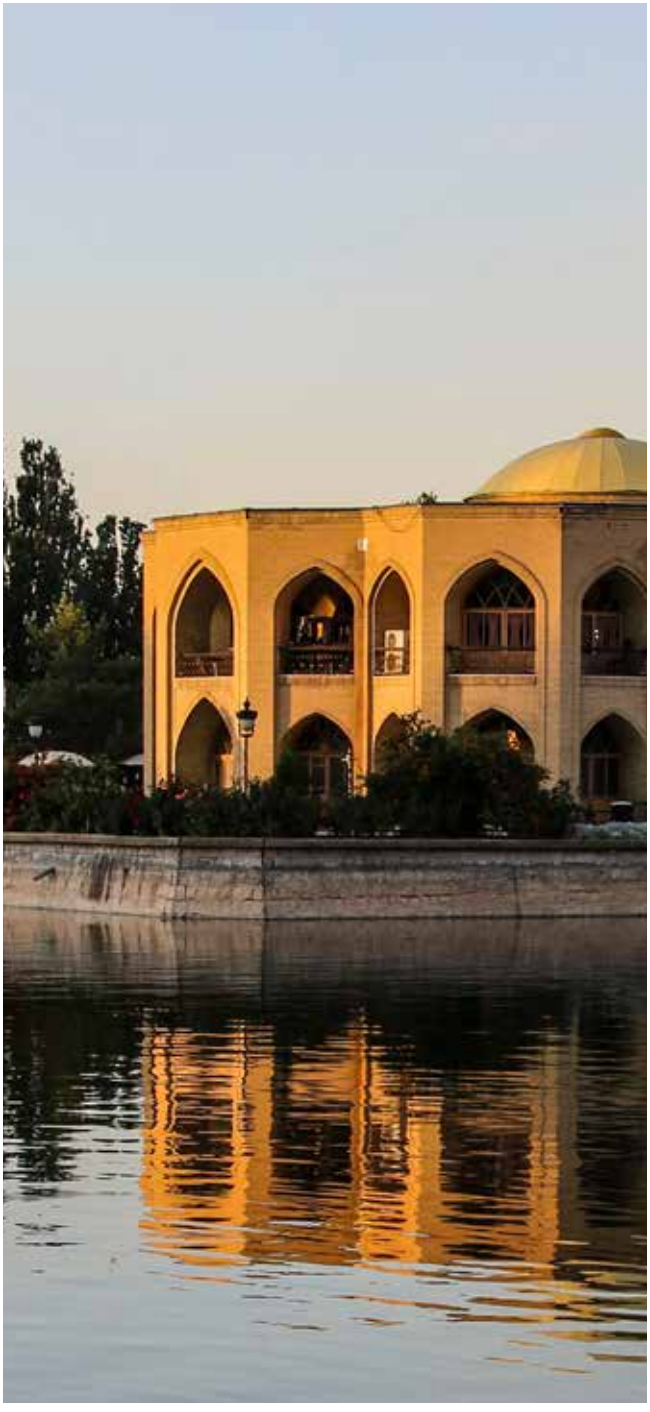
And also, Zul tea of Barum is famous. It is the reason why tea houses grow on every corner like weeds. To some, killed the city. This Zul plant grows in the most-sandy soil. Its thorny branches are weak, its weak leaves are fragile but the competent ones say it is better in that way. If it grows in abundant water and turns green if its leaves are wide, its thorns are hard, if it does not dry in the sun while it is still on its branch, Zul would have neither taste nor song. Its song must be so beautiful that people of Barum listen to it at every corner. What destroys the city makes Zul beautiful.

> ***Ozanlar onu, yolu dokuz yüz doksan dokuz basamaklı kadim şehir olarak hatırlayacaklar.***
>
> ***The bards will remember it as the ancient city with nine hundred and ninety-nine steps.***

Barum, eskiden bir krallığa başşehir iken bugün yalnız bir kent. Yine de onu biri yönetiyor ve o kişi de diğerleri gibi kendine kral diyor. Yüksek kentin yüksek mahallesinde, en tepeye kurulu bir sarayda yaşıyor. Yıllardır onun ne yüzünü gören var ne sesini işiten. Yine de hakkında söylentiler yok değil. Kadim şehre nazaran genç olduğunu söylüyorlar. Kıvırcık siyah saçları, zeytin gözleri ve kavruk teni var diyorlar. Boyu ne uzun ne kısa ama kolları pek çelimsiz. Hayatında mızrak tutmamış gibi... Öyle ki yemeğini bile başkası yediriyor olmalı. Ve her akşam Zul çayı içiriliyor... Barum asla eskisi gibi olmayacak bunu herkes gibi o da biliyor. Atalarından utandığı gibi insanından da utanıyor. Ama saray, bir gün içinde ölmek için gayet güzel bir yer. Kimse bunu inkâr edemez.

Barum used to be the capital city of a kingdom, but today it is a lonely city. Still, someone rules it and that person calls himself the king like the others. He lives in the high neighbourhood of the high city, in a palace built on the top. No one has seen his face or heard his voice for years. Still, there are rumours about him. They say he is younger than the ancient city. They say he has curly black hair, eyes like olives, and tan skin. He is neither tall nor short, but his arms are very weak. As if he didn't hold a spear in his life... So much so that someone else must be feeding him. And every night he is drunk Zul tea... Barum will never be as it was used to be. He also knows that like everybody. He is ashamed of his ancestors as well as his people. But the palace is a fine place to die in someday. Nobody can deny this.

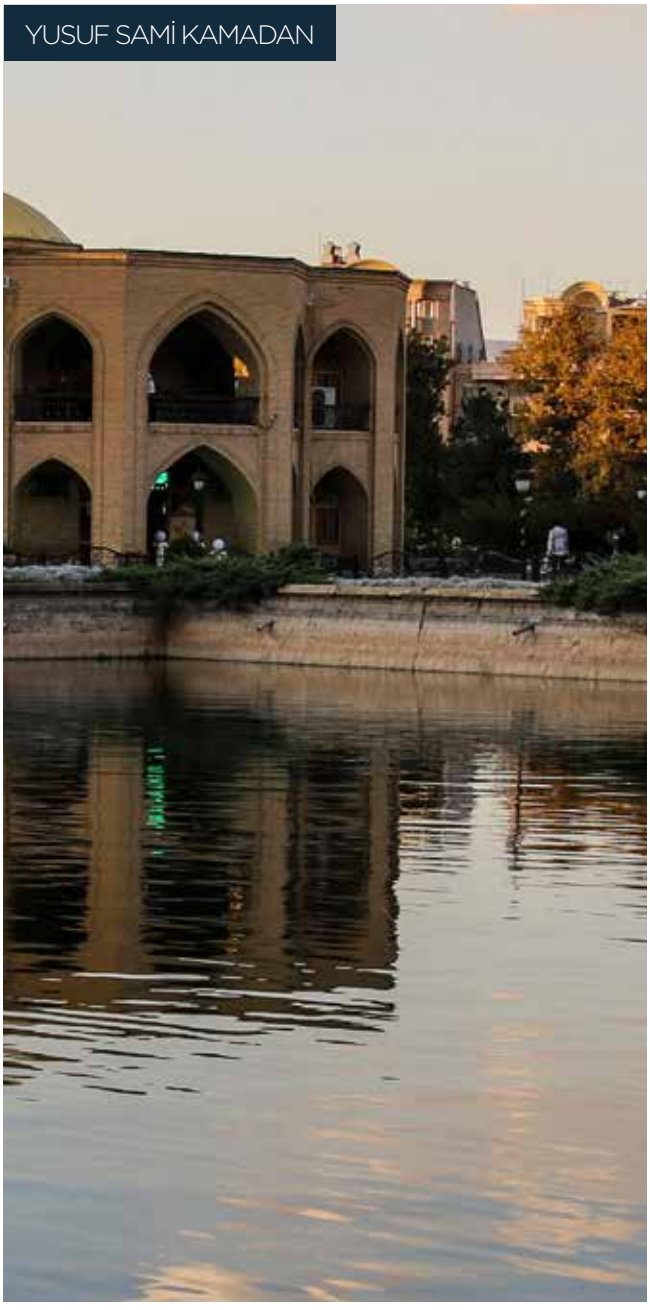

ŞEMS'İN ŞEHRİ: TEBRİZ

THE CITY OF SHAMS: TABRIZ

YUSUF SAMİ KAMADAN

İran denince akla gelen şehirlerinden biri olan İsfahan; tarihiyle, yetiştirdiği isimlerle, adeta ilmek ilmek dokunmuş muhteşem eserleriyle hiç şüphesiz kendisine gösterilen alâkayı hak eden bir şehirdir. Bu şehrin neredeyse isminin yanında anılan *İsfahân nısf-ı cihân* (Cihanın yarısı İsfahan) ifadesi, Safevî döneminin bu şaşaalı başkenti için aslında hiç de yersiz olmayacaktır. İsfahan ile alâkalı bu ifade bilinir de Tebriz'le alâkalı, âdeta İsfahan'a meydan okurcasına söylenen *İsfahân nısf-ı cihân eger Tebrîz nebâşed* (Cihanın yarısı İsfahan, eğer Tebriz olmasaydı) ifadesi çok da bilinmez. Sehend dağının eteklerindeki geniş bir bölgede kurulan bu şehir, öylesine eski bir yerleşim yeridir ki bugün Tebriz'deki bir müzede sergilenen kalıntılar, milattan yüzyıllar öncesine ait insan varlığının Tebriz'deki delillerini sunar. Marco Polo'nun burası için söylediği "Doğu-Batı arasındaki en büyük pazar" özelliği sebebiyle, stratejik öneminden dolayı olacaktır ki burası, şehre hakim olan nice devletler tarafından merkez hâline getirilir.

Isfahan, one of the cities that comes to mind when Iran is mentioned, is undoubtedly a city that deserves the attention given to it with its history, the names it has raised, and its magnificent works built carefully one by one. The expression, *Isfahân nesf-e jahan* (Isfahan, half the world), which is almost mentioned next to the name of this city, would not be out of place for this magnificent capital of the Safavid period. This statement about Isfahan is known, but the expression, *Isfahan nesf-e jahan eger Tabriz nebâshad* (Isfahan, half the world if Tabriz didn't exist), which is said defiantly to Isfahan, is not well known. Established in a large area on the slopes of Mount Sahand, this city is such an ancient settlement that the ruins exhibited in a museum in Tabriz today provide evidence of human existence in Tabriz dating back centuries BC. What Marco Polo said about this place, "the biggest market between East and West," must have been due to its strategic importance, this place was

> ***İsfahân nısf-ı cihân eger Tebrîz nebâşed (Cihanın yarısı İsfahan, eğer Tebriz olmasaydı) ifadesi çok da bilinmez.***
>
> ***The expression, Isfahan nesf-e jahan eger Tabriz nebâshad (Isfahan, half the world if Tabriz didn't exist), is not well known.***

Hâliyle buraya hâkim olanlar tarafından şehir imar da edilir. Özellikle İlhanlı hükümdarı Gâzân Han zamanında Tebriz köprüler, mescidler, kütüphaneler, medreseler ve bahçelerle donatılır. 16. yüzyılın başına gelindiğinde parlak bir hüviyet arzeden şehirde ileri derecede kültür ve sanat bolluğu da mevcuttur. Matrakçı Nasuh'un bu yüzyıla ait sevimli Tebriz minyatürü özellikle şehrin mimari bakımdan geldiği noktayı ortaya koyar. Diğer taraftan Tebriz'in Osmanlı tarafından ele geçirilmesinin ardından buradan İstanbul'a götürülen âlimler ve sanatkârlar şehrin kültür düzeyini göstermesi bakımından önemli bir örnektir. Tabii güzelin başından bela da eksik olmaz. Tebriz için yapılan mücadeleler, şehrin el değiştirmesi sebebiyle meydana gelen yıkımlar Tebriz'e büyük zarar verir. Kuruldukları tarihten itibaren Tebriz'i kendilerine başkent olarak seçen Safevîler, Osmanlı ile olan mücadeleleri sebebiyle başkentlerini daha sonra İsfahan'a taşırlar ama 17. yüzyılın başlarında tekrar burayı ele geçirdiklerinde, malesef Osmanlı tarafından yapılan hiçbir eseri bırakmayacak şekilde yıkım yaparlar. İlerleyen yıllarda tekrar Osmanlı'nın eline geçen şehirde

turned into a centre by many states that dominated the city. As a result, the city was built by those who dominated here. Especially during the reign of Ilkhanate ruler Ghazan, Tabriz was equipped with bridges, mosques, libraries, madrasas, and gardens. By the beginning of the 16th century, the city, which had a bright identity, had an abundance of culture and arts at an advanced level. The cute Tabriz miniature of Matrakçı Nasuh of this century reveals the point where the city has reached in terms of architecture. On the other hand, scholars and craftsmen who were taken to İstanbul after Tabriz was captured by the Ottomans are important examples in terms of showing the cultural level of the city. Of course, beauty cannot be without trouble. The struggles for Tabriz and the destructions caused by the change of rulings of the city caused great damage to Tabriz. The Safavids, who chose Tabriz as the capital from the establishment, moved their capital to Isfahan later due to their struggles with the Ottoman Empire, but when they captured this place again at the beginning of the 17th century, they, unfortunately, destroyed any works made

> ***Tebriz'e gidildiğinde Türkçe biliyor olmak anlaşmak için yeterli olacaktır.***
>
> ***When you go to Tabriz, speaking Turkish will be enough to communicate.***

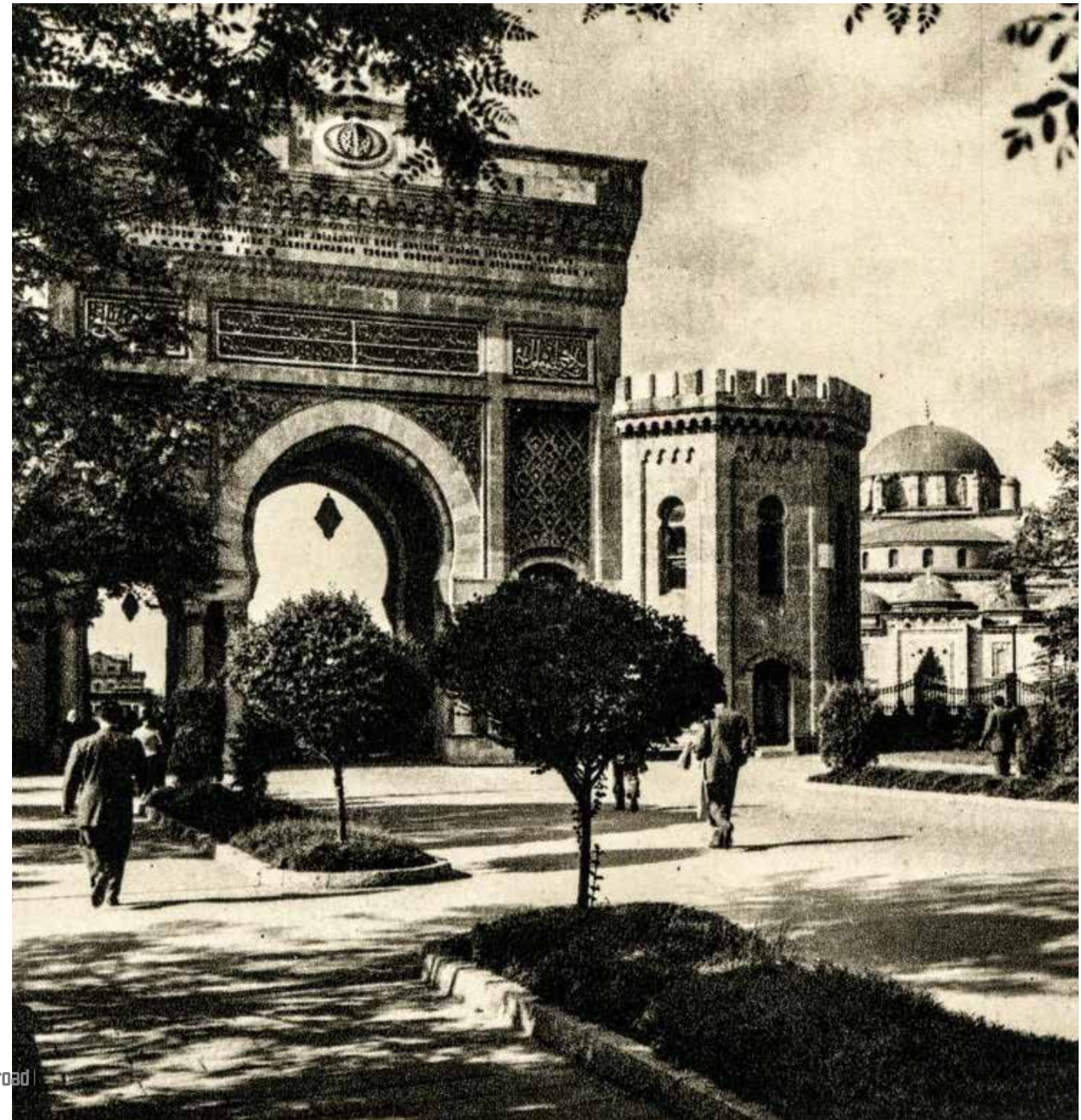
bu sefer Safevîlerin yaptıklarına misillemede bulunulur. Şehrin tarihi zenginlikleri böyle harap edilirken, asıl darbeyi vuran da şehrin tarihinde pek çok kez yaşanan depremler olur. Fay hattı üzerinde bulunan Tebriz'de meydana gelen depremler, özellikle de 18. yüzyıldakiler şehrin belini bükecek derecede kayıplara yol açar. Dolayısıyla yukarıda söylediğimiz, Tebriz için söylenen Farsça ibarenin bir zamanların Tebriz'i için geçerli olduğunu, ilk sırayı İsfahan'a bıraktığını söylemek gerekir. Bununla birlikte Tebriz'in nasıl da muhteşem bir birikime sahip olduğu aslında kendisini hiç de göstermiyor değildir. Şehir kesinlikle İran'a gelindiğinde ziyaret edilmeyi hak ediyordur. Sadece bölge ülkelerinin değil, aynı zamanda dünyanın da en büyük kapalı çarşılarından biri olan Tebriz Çarşısı bunların başında gelir. Kilometrelerce uzanan, içerisinde çok sayıda hanlar ve çarşılar bulunduran yapı sadece tarihi olmakla da kalmaz. Aynı zamanda içerisinde modern dünyada görmeye alışık olmadığımız cinsten otantiklikler de sunar ki şehri ziyaretin en güzel kısmını da belki bu oluşturur. Burada sanki kendinizi Tebriz'den kalkıp da Konya'ya gidecek bir kervanın düzüldüğü 17. yüzyılda bulmanız işten bile değildir. Karakoyunlu sanatının inceliğini gösteren Mescid-i Kebûd da şehrin tarihi güzelliklerinden bir diğerini oluştururken, günümüze kadar sadece bir kısmının ulaştığı Erg-i Tebriz İlhanlı iktidarının haşmetini ortaya koyar. Şehirde bunların dışında görülecek sayısız daha nicesi vardır. Mesela ancak böylesi şair bir millete yakışacak olan, şairlerine böylesine önem veren, meşhur Şehriyar da dahil olmak üzere çok sayıda şairin yattığı Şairler Mezarlığı bunun bir örneğidir. Bu arada toplam İran nufusunun neredeyse yarısının Türklerden oluştuğunu, Tebriz'in de bu Türk nüfusun yaşadığı en yoğun şehirlerden biri olduğunu ekleyelim. Bu bakımdan Tebriz'in Kayseri, Kırşehir, Konya gibi bir Türk şehri olduğunu unutmamak gerekir. Dolayısıyla oraya gidildiğinde Türkçe biliyor olmak anlaşmak için yeterli olacaktır.

by the Ottoman Empire. In the following years, the city was again captured by the Ottomans, this time retaliation was made for what the Safavids did. While the historical richness of the city was destroyed in this way, the earthquakes that happened many times in the history of the city hit the real blow. Earthquakes in Tabriz, which is located on the fault line, especially those in the 18th century caused serious losses to the city. Therefore, it should be said that the Persian expression used for Tabriz, as we have mentioned above, was once valid for Tabriz and it left the first place to Isfahan. Nevertheless, Tabriz rarely shows how magnificent it is. The city definitely deserves to be seen when one pays a visit to Iran. Tabriz Bazaar, which is one of the largest covered bazaars not only in the countries of the region but also in the world, is one of them. The structure, which stretches for kilometres and contains many inns and bazaars, is not only historical. At the same time, it offers authenticity that we are not used to seeing in the modern world, which may be the best part of the city visit. It is as if you find yourself here in the 17th century when a caravan departing from Tabriz and going to Konya was lined. While the Blue Mosque, which shows the delicacy of the Kara Koyunlu art, is another of the historical beauties of the city, Arg of Tabriz, which only partly reached today, reveals the grandeur of the Ilkhanate government. Apart from these, there are countless more to see in the city. For example, the Mausoleum of Poets, where many poets, including the famous Shahriar, are buried, is an example of this. In the meantime, let's add that almost half of the total Iranian population is made up of Turks, and Tabriz is one of the cities where the Turkish population is crowded. In this respect, it should not be forgotten that Tabriz is a Turkish city like Kayseri, Kırşehir, and Konya. Therefore, speaking Turkish will be enough to communicate when you go there.

ANTİK ÇAĞDAN GÜNÜMÜZE ZAFER TAKI FORMLARI

TRIUMPHAL ARCH FORMS FROM ANCIENT TIME TO PRESENT

FATİH SARIMEŞE

Antik çağda Roma imparatorlarının ordusuyla birlikte seferlere gidişte ve sefer dönüşlerinde geçtikleri zafer takları dünya mimarlık tarihinde önemli bir yer kaplar. Roma İmparatorluğu'nun hüküm sürmüş olduğu farklı coğrafyalarda farklı görünümlerle karşımıza çıkan bu zafer taklarının önlerinde din adamları tarafından imparator ve askerleri için ihtişamlı törenler yapılmıştır. Törenler esnasında kutsanan imparator ve askerler sefer dönüşlerinde zafer takından geçerek savaş anında düşman askerlerini katlederek işlemiş oldukları günahlardan arındıklarına inanmaktaydı. Antik Çağ'ın son zafer takı olarak da ifade edebileceğimiz Altın Kapı (yapı ile alakalı Aralık sayımızda bir yazı ele almış idik) üçlü kemer düzenlemesi ile dikkat çekicidir. Bizans'ın ihtişamlı yıllarında inşa edilen bu tak Bizans güç kaybettikçe örülmeye başlanmış ve günümüz şeklini fetihten sonra Osmanlıların eliyle almıştır. Mimari kompozisyon açısından ortada yanlara göre daha geniş ve daha yüksek bir kemer ve bu kemerin iki yanında daha küçük ölçekli birer kemer bulunmaktadır. Buradaki mimari kompozisyon şeması Osmanlı ve Cumhuriyet devirlerinde de birtakım farklılıklarla karşımıza çıkmaktadır.

The triumphal arches of the Roman emperors passed through on their departure and return with their army in ancient times, occupy an important place in the history of world architecture. Magnificent ceremonies were held by clergymen for the emperor and his soldiers in front of these triumphal arches, which appeared with different shapes in different geographies where the Roman Empire ruled. The emperors and soldiers, who were blessed during the ceremonies, believed that they were purified from the sins they had committed like massacring the enemy soldiers during the war by passing through the triumphal arch on their return. The Golden Gate, which we can refer to as the last triumphal arch of the Ancient Time (we had an article about the structure in our December issue), is remarkable with its triple arch arrangement. This arch, which was built in the glorious years of Byzantium, began to be built as Byzantium lost its power and took its present shape by the Ottomans after the conquest. In terms of architectural composition, there is a wider and higher arch in the middle compared to the sides and a smaller arch on both sides of this arch. The architectural composition scheme here appears with some differences in the Ottoman and Republic periods.

> ***Zafer taklarının önlerinde din adamları tarafından imparator ve askerleri için ihtişamlı törenler yapılmıştır.***
>
> ***Magnificent ceremonies were held by clergymen for the emperor and his soldiers in front of these triumphal arches.***

Altın Kapı, Yedikule Zindanları

Dünyanın en büyük mezarlık alanlarından biri olan Eyüpsultan Mezarlığı'nın birçok girişi bulunmaktadır. Konumuza dahil olan giriş ortadaki daha geniş ve daha yüksek olan üçlü kemer düzeniyle zafer takını andırmaktadır. Bu örneği zafer Takı mimari formunun Osmanlı mimarisine etkisi olarak yorumlayabiliriz.

Eyüpsultan Cemetery, one of the largest cemeteries in the world, has many entrances. The entrance, which is included in our subject, resembles a triumphal arch with a wider and higher triple arch arrangement in the middle. We can interpret this example as the effect of the architectural form of triumphal arches on Ottoman architecture.

Eyüpsultan Mezarlığı Girişi

Daire-i Umur u Askeriye - İ.Ü Merkez Kampüs Kapısı

Bir diğer örneğimiz Sultan Abdülaziz devrinde Daire-i Umur u Askeriye Kapısı. (Devrin Genelkurmay Başkanlığı) Günümüzde daha çok İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü Kapısı olarak da bilinen ve yükseköğretimin sembol görünümlerinden birini ifade eden kapı üç kemerli düzeni ile zafer takı formunu devam ettirmektedir. Oryantalist mimari üslup düzeni ile ele alınan kapının ortasında geniş bir at nalı kemer ile her iki yanda daha küçük birer kemer görülmektedir.

Another example is Daire-i Umur u Military Gate during the reign of Sultan Abdulaziz (the Office of Commander in Chief at that period). Today, the gate, which is known as the Gate of İstanbul University Central Campus and represents one of the symbolic aspects of higher education, continues the form of the triumphal arch with its three-arched order. In the middle of the gate, which is handled with the orientalist architectural style, there is a wide horseshoe arch and a smaller arch on both sides.

Osmanlı'nın son dönemlerinde ve Erken Cumhuriyet döneminde seyyar zafer takları oluşturulmuş.

İstiklal Caddesi'nin girişine, Sultanahmet Meydanı'na ve Karaköy Köprüsü'ne yerleştirilen seyyar zafer taklarını eski fotoğraflardan takip edebiliyoruz.

Bu örneklerden birini konumuza dahil etmeyi uygun gördük.

İran Şahı'nın İstanbul'a ziyareti öncesi Karaköy Köprüsü'ne ahşaptan üçlü kemer düzenini devam ettiren bir seyyar zafer takı yerleştirilmiştir.

Ortadaki kemer yanlara yerleştirilen kemerlere göre daha geniş ve biraz daha yüksek bir formu sergilemekle birlikte sivri görünümüyle Osmanlı'nın klasik dönemini de hatırlatmaktadır.

İran Şah'ı İçin Karaköy Köprüsü'ne Kurulan Seyyar Zafer Takı

Mobile triumphal arches were made in the last period of the Ottoman Empire and the Early Republic period. We can see the mobile triumphal arches placed at the entrance of İstiklal Avenue, Sultanahmet Square, and Karaköy Bridge from old photographs. We considered it appropriate to include one of these examples in our topic. Before the Shah of Iran's visit to İstanbul, a mobile triumphal arch made of wood was placed on the Karaköy Bridge, continuing the triple arches order. Although the arch in the middle displays a wider and slightly higher form compared to the arches placed on the sides, it also reminds the classical period of the Ottoman Empire with its sharp appearance.

Zincirlikuyu Mezarlığı Girişi

Günümüze yakın bir dönemde İBB tarafından eklenen Zincirlikuyu Mezarlığı'na girişi sağlayan kapının mimari formu da zafer takının son temsilcilerinden biridir. Taş malzemeden yapılan ve yüzeyinde çiniyi andıran fayans malzemelerin kullanıldığı girişin orta kemeri yan kemerlere göre daha geniş ve yüksek tutulmuştur. Orta kemerin üstüne "Her canlı ölümü tadacaktır" ayeti yazılmıştır.

The architectural form of the gate of Zincirlikuyu Cemetery, which was added by the İstanbul Metropolitan Municipality recently, is one of the last representatives of the victory arch. The middle arch of the entrance, which is made of stone and where tiles resembling ceramics are used on the surface, is wider and higher than the side arches. The verse "Every soul will taste death" is written on the middle arch.

Üçlü giriş düzenin son kullanımlardan birisi de İstanbul Cerrahpaşa Üniversitesi Avcılar Yerleşkesi'nin giriş kapsıdır.

Son yıllarda yapılan kapının orta girişi oldukça geniş ve yüksek tutulmuş ve üzerine analog saat yerleştirilmiştir.

Yan girişler ise orta girişin ihtişamından ezilmiş gibi farklı renkteki malzeme ile ele alınmış ve dikkatli gözlerle seçilebilecek bir düzende yapılmıştır.

İstanbul'da yer alan yapılarla bu örnek sayıları çoğaltılabilir. İstanbul'u gezerken bu tür mimari detaylara dikkat etmek gezinizi renklendirecektir.

One of the last uses of the triple entrance order is the entrance gate of İstanbul Cerrahpaşa University Avcılar Campus. The central entrance of the door, which has been built in recent years, is quite wide and high, and a clock is placed on it. The side entrances, on the other hand, were handled with materials of different colours as if crushed from the splendour of the middle entrance and were made in an order that could be realised when looked at carefully. We can give more examples of these structures located in İstanbul. While visiting İstanbul, paying attention to such architectural details will colour your trip.

İstanbul Cerrahpaşa Üniversitesi Avcılar Yerleşkesi Girişi

> *Benim olduğum her yerde beklenti yüksek olur.*
>
> *Wherever I am, the expectations are high.*

SÖYLEŞİ: ALİ MERT ALAN

ZAZA ENDEN: YENİ NESİL SPORCULARDA "HEDEF" KOYMA SORUNU VAR

ZAZA ENDEN: NEW GENERATION OF ATHLETES HAVE THE PROBLEM OF SETTING "GOALS"

1990'lı yıllarda Türk basketbolunda nev-i şahsına münhasır adamlardan biri de Zaza Enden'di. Uzun yıllar boyunca Fenerbahçe'de forma giyen ve kaptanlığını yapan sporcu, sarı-lacivertli ekipten sonra başka takımların formasını giyse de taraftarın gözünde hep "Fenerbahçeli Zaza" olarak kaldı. Bugünlerde Kadıköy İstanbul Spor Kulübü'nün koçluğunu yapan Enden'le kariyerini, beklentilerini ve bir sporcu olmanın sınırlarını konuştuk.

One of the unique men of Turkish basketball in the 1990s was Zaza Enden. The athlete, who played in Fenerbahçe for many years and was the captain, remained as "Zaza of Fenerbahçe" for the fans even though he wore the uniform of other teams after the yellow-navy blue team. We talked to Enden, who is currently the coach of Kadıköy İstanbul Sports Club, about his career, his expectations, and the limits of being an athlete.

Kadıköy İstanbul Spor Kulübü ile nasıl yolunuz kesişti?

Kulübümüz 2018 yılında Sinan Bingör tarafından kuruldu. Başkanımız Sinan Bey ile ağustos ayında masaya oturduk ve hedeflerimizi konuştuk. Bir sene boyunca U-18 oyuncularını izleyip ardından takımı oluşturduk. Ama öyle her şey bir anda olmadı. Hemen A takımı kurmadık, zamana yaydık. Bütün sene boyunca U18 genç takımını izleyerek kuracağım A takımının iskeletini bu şekilde oluşturdum. Şu anda 16 kişiden oluşan lisanslı sporcumuz var. Ayrıca genç takımdan çıkan 8 oyuncumuz daha var.

Koçluğunun yaptığınız takım sizce bu sene neler yapar?

Benim olduğum her yerde beklenti yüksek olur. Yeni kurulan bir takımız, genç oyuncularla gidebildiğimiz yere kadar gitmek istiyoruz. Önümüzdeki sene de birinci lige çıkmak istiyoruz. Lige kötü başladık ama başlangıçtan ziyade sonlar önemli. Takımıma güveniyorum.

*Zaza Enden'in oynadığı takımlar	*Teams Zaza Enden played for
1993-1995 Darüşşafaka	1993-1995 Darüşşafaka
1995-2003 Fenerbahçe	1995-2003 Fenerbahçe
2003-2004 Chalon Basket	2003-2004 Chalon Basket
2004-2005 Tekelspor	2004-2005 Tekelspor
2005-2006 Mersin BB	2005-2006 Mersin BB
2006-2008 Akçakoca Poyraz	2006-2008 Akçakoca Poyraz
2008-2009 Gebzespor	2008-2009 Gebzespor

How did your path cross with Kadıköy İstanbul Sports Club?

Our club was founded by Sinan Bingör in 2018. We sat at the table with Mr. Sinan, our president, in August and talked about our goals. We watched U-18 players for a year and then formed the team. But that didn't happen all at once. We didn't form the A team immediately, we spread it over time. This is how I formed the skeleton of the A team that I would establish by watching the U-18 team all year. We currently have 16 licensed athletes. In addition, we have 8 more players from the youth team.

What do you think your coaching team will do this year?

Wherever I am, the expectations are high. We are a newly formed team, we want to go as far as we can with young players. We want to be in the first league next year. We started the league badly, but the end is more important than the beginning. I trust my team.

Günümüzde oyuncuların ilgi alanları sizin basketbolculuk döneminizdekinden daha farklı. Sizin zamanınızdan bugüne spordan arta kalan zamanda sizce basketbolcuların hayatında neler değişti?

Hemen bir örnekle durumu özetleyeyim: Geçen sene bir oyuncum maça gelirken telefona bakarak çukura düştü ve ayağını burktu, bu nedenle beş maç kaçırdı. Bizim, A milli takıma çıkmak, Avrupa Kupaları'nda oynamak gibi hedeflerimiz vardı, bugün bunu az sayıda oyuncuda görüyorum. Öte yandan şunu da kabul etmek gerekiyor benim oyunculuk zamanımın üzerinden uzun yıllar geçti, dünya değişti. Her şeyin o günlerdeki gibi olmasını da bekleyemem. Hayatın akışına aykırı. Zaman geçtikçe her şey değişiyor normal olarak. Ama oyuncular bugün cep telefonlarıyla çok fazla hazır neşir diyebilirim.

Oyunculuk döneminizde Türkiye'de çok sayıda yıldız yerli oyuncu vardı. Aynı durum bugünün Türk basketbolunda da geçerli mi?

Federasyonda söz sahibi insanlar, CEO'lar kısacası basketbolun karar vericileri 6 yabancı oyuncu olsun diyorlar. Bizim dönemimizde iki tane yabancı vardı, geri kalan Türk oyunculardı ama sonrasında yabancı sayısı hep arttı ve sonuç olarak yerli oyuncular süre alamamaya başladılar. Oyuncuya ne kadar süre verirsen o kendisini o kadar geliştirebilir, bu iş sadece antrenman yapmakla olmaz. Dikkat edin yabancılar buraya geliyorlar, oynuyorlar burada kendilerini geliştirip yurt dışında

Today, players' interests are different than they were when you were a basketball player. What do you think has changed in the lives of basketball players in the time left over from sports since your time?

Let me summarise the situation with an example immediately: Last year, a player of mine, looking at the phone, fell into a pit and sprained his ankle, so he missed five games. We had goals such as playing in the A national team or the European Cups, today I see this in a small number of players. On the other hand, I have to accept that many years have passed since I was a player, the world has changed. I can't expect everything to be the same as those days. It is against the course of life. Normally everything changes as time passes. But I can say that players are busy with mobile phones a lot today.

When you were a player, there were many domestic star players in Turkey. Is the same situation valid in today's Turkish basketball?

People who have a voice in the federation, CEOs, in short, the decision-makers of basketball, say there can be 6 foreign players. Back then, there were two foreigners, the rest were Turkish players, but afterward, the number of foreigners always increased and as a result, the domestic players started not getting playing time. The more playing time you give the player, the more they can improve, it is not just by training. Look, foreigners come here, they play, improve themselves and transfer

başka takımlara transfer oluyorlar. Keşke bizim basketbolcularımız oynasa da onlar da kendilerine geliştirebilseler...

Sizin için oyunculuk mu daha keyifli koçluk mu?

Oyunculuk çok keyifli koçluk daha zor. Çünkü senin anlattığın şeyi oyunculardan uygulamalarını istiyorsun. Koçlukta oyunculara da bağlısın, birine bağlıyken bir şey yapmak tabii ki daha zor. Oyuncunun başarısı seni başarılı gösterir, onun başarısızlığı da seni başarısız gösterir. Ama oyuncuyken daha kolaydı, sahada ne yaptığını biliyorsun.

Oyunculuk döneminizde sizde yeri özel olan koçlar kimler?

Erman Kunter, Efe Aydan, Serdoğan Ersözlü, Nihat İziç'e çok saygı duyuyorum. Beni Türkiye'ye getiren ilk koçum Türkay Çakıroğlu ve rahmetli Yalçın Granit abinin de benim üzerimde çok emeği var. Türkiye'ye geldiğimde tek kelime Türkçe bilmiyordum bu insanlar sayesinde Türkçe öğrendim, buradaki sistemi öğrendim, kısacası kariyerim onlar sayesinde var oldu. Hayatımda unutamadığım antrenörüm ise Gürcistan'da beni basketbola başlatan rahmetli Zauri Charkviani. Onun bende yeri ayrıdır.

Oyunculuk döneminizde agresif bir yapınız vardı, boğa gibiydiniz. Koçluk kariyerinizde o boğa sükünete erdi mi?

Kendimi tutuyorum, kontrol ediyorum. "Zaza böyle yapma, şöyle yap" diyorum kendi kendime (gülüyor). Yoksa boğa her zaman boğadır.

to other teams abroad. I wish our basketball players could play and improve themselves...

Is playing or coaching more enjoyable for you?

Playing is very enjoyable and coaching is more difficult. Because you want the players to implement what you are telling. In coaching, you also depend on the players, it is of course harder to do something while depending on someone else. The success of the player makes you successful, their failure makes you look unsuccessful. But it was easier when you are a player, you know what you do on the court.

Who are the coaches who have a special place in your playing period?

I really respect Erman Kunter, Efe Aydan, Serdoğan Ersözlü, and Nihat İziç. My first coach brought me to Turkey, Türkay Çakıroğlu and late Yalçın Granit contributed me a lot. When I came to Turkey, I didn't know even a word in Turkish, thanks to these people I learned Turkish and the system here. In short, my career was created thanks to them. My trainer that I can never forget in my life is the late Zauri Charkviani who started me to basketball in Georgia. He has a special place for me.

You had an aggressive mood when you were a player, you were like a bull. Has that bull kept silent during your coaching career?

I maintain my self-control. I say to myself, "Zaza don't do this, do it like that." (laughs.) Otherwise, a bull is always a bull.

HAİN ARAMIZDA: IMPOSTOR "AMONG US"

IMPOSTOR "AMONG US"

BARBAROS ARDA

Among Us, geçtiğimiz aylarda dünyayı kasıp kavurdu desek yeridir. Oysa oyun çıkalı epey olmuştu. Ama özellikle son bir kaç ay neredeyse oynamayan oyun yayıncısı kalmadı. YouTube Among us videoları hatta parodileriyle dolu. 9gag, reddit postları vs...

Oysa Among Us, oyuncuya yeni bir deneyim de vadetmiyordu. Mükemmel grafikler, hayır. Rekabetçi oynanış, hayır. Fakat sunduğu şeyin temeli alışık olduğumuz bir oyuna dayanıyordu. Çoğumuz küçükken ya da gençken bazılarımız -mesela ben- yetişkinliğinde Vampir-Köylü muhakkak oynamıştır. Oynamadıysanız bile illa ki adını duymuş olmalısınız. Esasen Among Us kısmen gelişmiş bir Vampir-Köylü oyunu. Düşününce daha önceden çıkan Town of Salem de tutmuştu. Herhâlde bu konseptte insanları yakalayan bir şey var. Ama nihayetinde Town of Salem'in modası bir yerde geçti. Sempatik çizgileri ve herkes tarafından sevilip her sektöre uyarlanabilecek karakter seçimleriyle muhtemelen Among Us'ın ömrü biraz daha uzun olacak.

Gelelim bilmeyenler için oyuna. Among Us'ta Vampir, köylü, medyum, büyücü, polis, çiftçi, hırsız ve hakem olmak üzere... Şaka şaka Among Us bu oyun tarzının diğer türevlerine göre oldukça basit. Sadece iki sınıf mevcut hain/impostor ve tayfa/crew.

Oyun bir uzay istasyonunda ya da karlı bir arazide bilimsel araştırmaların yapıldığı bir istasyonda başlıyor. Oyun başında 10 kişilik tayfamız bu istasyonlardan birine iniş yapıyor. Ancak tayfanın içinde iki hain var. Finalde oyunu ya hainler kazanacak ya da tayfa.

We can comfortably say that Among Us made a tremendous impact in the world in recent months. However, the game has been out for quite some time. But especially in the last few months, there are almost no gaming content creators left who have not played. Youtube is full of Among Us videos and even parodies. 9gag, Reddit posts, etc...

However, Among Us did not promise the player a new experience. Excellent graphics, no. Competitive gameplay, no. But what it offered was based on a game we are used to. When most of us were little or young, some of us –for example, me– certainly played Vampire & Villager in adulthood. Even though you haven't played, you must have heard of it. Essentially Among Us is a partially developed Vampire & Villager game. When you think about it, the Town of Salem which came out in the past also got popular. I guess there is something about this concept. But eventually, the Town of Salem went out of date. With its cute lines and character choices that can be loved by everyone and adapted to any industry, Among Us is likely to have a slightly longer life span.

Let's come to the game for those who do not know. In Among Us, there are a vampire, villager, psychic, magician, police officer, farmer, thief, and arbitrator... I am just kidding, Among Us is much simpler than the other versions of this game form. There are only two classes impostor and crew.

The game begins on a space station or a station where scientific research is conducted on snowy terrain.

Oyunu hainlerin kazanması için hainlerin kimliklerini ele vermeden tüm tayfayı öldürmesi gerekiyor. Tayfa ise kazanmak için oyundaki mini görevleri yapmalı. Görevler tüm tayfa ölmeden biterse ya da tayfa hainleri yakalayıp uzay boşluğuna veya kızgın lavların arasına atarsa oyunu kazanıyor.

İşte Among Us'ın akıl oyunları bu aşamada başlıyor. Hainlerin tayfaya oyun içinde yaşattığı zorluklarla hem gerilim hem de eğlence birer kat daha artıyor. Işıklar kesiliyor kapılar kapanıyor. Hain havalandırmaları kullanarak istasyonda cirit atıyor. Nihayetinde bir tayfa ölürse hayalete dönüşüp takımı için görevleri yapmaya devam ediyor. Çünkü ancak tüm görevler biter ya da tüm hainler ölürse bu oyunu kazanabilirler. Arkadaşlarla oynanan basit oyunların tadının başka olduğunu düşünürüm. Among Us'ın da keyifli bir gecede dostlarla oynanan kutu oyunu gibi bir tadı var. Basit ama fazlasıyla keyifli. Sadece, eğer çevrimiçi değil de kendi arkadaşlarınızla oynayacaksınız, oyunun standart mekaniğini bozmadan oynamalık 10 kişilik bir tayfa toplamak çok da kolay değil. Oyun, ister mobil ister bilgisayar üzerinden oynanabiliyor. Gerçi telefondan hiç oynamadım ne kadar başarılı olur bilemiyorum. Ama artık LoL ve benzeri oyunlar bile telefondan oynandığına göre bu da çok zor olmasa gerek. Son olarak ben oyunu Steam üzerinden edindim. Meraklısına da tavsiye ederim. En son 10 lira civarı, keyfine nazaran gayet uygun olduğunu düşündüğüm bir ücretlendirmesi vardı.

> ***Oyun başında 10 kişilik tayfamız bu istasyonlardan birine iniş yapıyor. Ancak tayfanın içinde iki hain var. Finalde oyunu ya hainler kazanacak ya da tayfa.***
>
> ***At the beginning of the game, our crew of 10 lands in one of these stations. But there are two impostors in the crew. In the final, either the impostors or the crew will win the game.***

At the beginning of the game, our crew of 10 lands in one of these stations. But there are two impostors in the crew. In the final, either the impostors or the crew will win the game.

For the impostors to win the game, they must kill the entire crew without revealing their identities. The crew must do mini-quests in the game to win. If the missions are finished before the entire crew dies, or if the crew catches the impostors and throws them into outer space or the hot lava, they win the game. This is where Among Us's mind games begin. With the difficulties the impostors cause the crew both the tension and the fun increase. Lights go out, doors close. Impostors roam the station using the air vents. If a crew, eventually dies, they turn into a ghost and continue to do tasks. Because they can win all missions are finished or all impostors die. I think simple games played with friends have a different taste. Among Us is also joyful like a board game. Simple but extremely enjoyable. Not only that, if you play with your friends rather than online, it is not easy to recruit a crew of 10 to play without breaking the standard mechanics of the game. The game can be played on a mobile phone or computer. Though I never played on the phone, I don't know how successful it will be. But now that even LoL and similar games are played on the phone, this shouldn't be too difficult. Finally, I got the game on Steam. I recommend it. to the enthusiasts. The last time I checked it was around ten liras and to me it is reasonable for the pleasure.

ARTISTIC JOURNEY İLE İLHAM VEREN BİR SONBAHAR

English Home, 2020-2021 Sonbahar/Kış sezonunda bizleri sanat ve doğanın eşsiz çizgilerinin buluştuğu sanatsal bir yolculuğa çıkartıyor. Çiçek formlarının artistik bir bakış açısıyla yorumlandığı koleksiyonda, salondan mutfağa, banyodan yemek odasına kadar bir evin tüm bölümlerine ilham verecek parçalar bulunuyor.

Resim sanatındaki farklı akımlardan kült isimlerin eserlerinin çıkış noktasını oluşturduğu "Artistic Journey" koleksiyonunda, servis malzemelerinden dekoratif parçalara her ürün birer tasarım objesi niteliğini taşıyor. Koleksiyonda Miro, Kandinsky, Georgia O'Keefe ve William Morris başta olmak üzere soyut resmin öncüleri ile Bauhaus ekolü, eklektik kombinasyonlarla sıra dışı ürünlere ilham oluyor. Böylelikle, yaşam alanlarına sanatın eşsiz güzelliklerinden esinlenilen dokunuşlar yapılmasını sağlayacak ürünler ortaya çıkıyor.

Desenler bu sanatsal ruhu destekleyecek şekilde fırça izleri, kara kalem ve boya damlaları formatında; kompozisyonlar ise birer paleti, hatta tabloyu andırırcasına paneller hâlinde karşımıza çıkıyorlar. İsimlerini, tasarımlarında esinlenilen sanatçıdan ya da çiçeklerden alan Georgia ve Paradise Flowers tepsiler, işlevleriyle birlikte güzellikleriyle de sunumları zenginleştiriyor. Onlara, ayaklı formlarıyla dikkat çeken Rolena cam meyvelikler eşlik ediyor. Porselen fincan takımları, kahve eşliğindeki sohbetlerin keyfini bu sanatsal atmosfere uyumlu hâle getiriyor. Dekoratif objeler tıpkı birer heykel gibi, detaylarıyla tüm dikkatleri kendilerine çekiyor. Protea ve cennet kuşu çiçeklerinin sıra dışı formları, nevresim setleri üzerindeki desenlerle yatak odasına taşınırken; tüm yaşam alanlarının bu artistik yaklaşımla tamamlanabileceğini gösteriyor.

Sanat dolu koleksiyonda geniş bir ürün seçkisi sunan Yatak Odası Grubu'nun yanı sıra her biri birbiriyle kombinlenebilen Sofra, Mutfak, Salon, Aksesuar, Banyo ile Bebek/Çocuk gruplarındaki ürünlerle bir evin tüm ihtiyaçları karşılanıyor. Ayrıca, English Home bu sezon genişlettiği farklı desen ve ölçülerdeki halı koleksiyonuyla da oldukça iddialı.

İLETİŞİM:

@englishhometurkiye

www.englishhome.com

Yüzüklerin Efendisi: Yüzük Kardeşliği, 2001
Yönetmen: Peter Jackson

Bir zamanlar varolan kayboldu. Hatırlayanların hiçbiri artık yaşamıyor.

The Lord of the Rings: The Fellowship of the Ring, 2001

Much that once was is lost, for none now live who remember it.

La Jetée, 1962
Yönetmen: Chris Marker

Sıradan anları hatıralardan ayıran bir şey yoktur, ne zaman ki, o anların açtığı yaralar sızlar, hatıra değeri kazanır.

La Jetée, 1962

Nothing distinguishes memories from ordinary moments. Only later do they become memorable by the scars they leave.

Manolya, 1999
Yönetmen: Paul Thomas Anderson

Gerçekten verecek sevgim var ama verecek kimsem yok.

Magnolia, 1999

I really do have love to give! I just don't know where to put it!

Hobbit: Beş Ordunun Savaşı, 2014
Yönetmen: Peter Jackson

Evine altından fazla değer verenler daha çok olsaydı bu dünya daha mutlu bir yer olurdu.

The Hobbit: The Battle of the Five Armies, 2014

If more people valued home above gold this world would be a merrier place.

Kadın Kokusu, 1992
Yönetmen: Martin Brest

Neden doğru yolu bulamadım biliyor musunuz? Çünkü bu cesaret ister...

Scent of Woman, 1992

You know why? It was too damn hard.

Büyük Diktatör, 1940
Yönetmen: Charlie Chaplin

Ancak sevilmeyenler nefret duyar. Sevilmeyenler ve anormal olanlar.

The Great Dictator, 1940

Only the unloved hate; the unloved and the unnatural.

Tabanca, 2005
Yönetmen: Guy Ritchie

En büyük düşman; kendi algınız, kendi cehaletiniz ve kendi egonuzdur.

Revolver, 2005

The biggest enemy is your own perception, your own ignorance and your own ego.

Doktor Strange, 2016
Yönetmen: Scott Derrickson

Hayata anlam veren şey; ölümdür. Günlerinin sayılı olduğunu bilmektir

Doctor Strange, 2016

Death is what gives life meaning. To know your days are numbered.

Trainspotting, 1996
Yönetmen: Danny Boyle

Ödün vermeden ve çürümüşlüğe fazla kapılmadan bir topluluğu tatmin etmenin en iyi yolu klişelere sadık kalmaktır...

Trainspotting, 1996

The best way to satisfy a community without compromising and without getting stuck with this rottenness is to stick to stereotypes...

Prestij, 2006
Yönetmen: Christopher Nolan

Şimdi sırrı arıyorsunuz. Fakat onu bulamayacaksınız, çünkü onu gerçekten aramıyorsunuz.

The Prestige, 2006

Now you're looking for the secret... but you won't find it, because of course you're not really looking.

Neredesin Firuze, 2004
Yönetmen: Ezel Akay

Herkes şan şöhret istiyor ama hepsi iyi kalpli bir yabancı gelse de elimizden tutsa diye bekliyor.

Where's Firuze, 2004

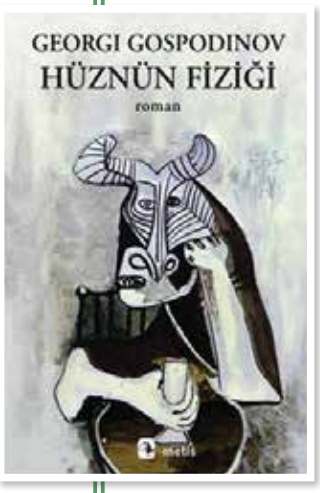
Everyone wants fame, but they are all waiting for a good-hearted stranger to come and help them.

Büyük Budapeşte Oteli, 2014
Yönetmen: Wes Anderson

Kabalık, bir korku ifadesidir. İnsanlar istedikleri şeyi elde edememekten korkar.

The Grand Budapest Hotel, 2014

Rudeness is merely an expression of fear. People fear they won't get what they want.

İÇİMDE TAŞIDIĞIM BAŞKALARI

Hüznün Fiziği / Georgi Gospodinov
Metis Yayınları – 263 Sayfa

Hüznün Fiziği, Bulgar yazar Georgi Gospodinov'ün âdeta bölük pörçük öykülerinden oluşan modern bir anlatı; bir roman. Kendisine anlatılan öykülerin içine girebilen ana karakter durmadan geçmişle bağ kurarak dedesi başta olmak üzere ailesinin ve en nihayetinde kendi yaşam öyküsünün içerisine giriyor.

OTHERS WHO I CARRY WITHIN ME

The Physics of Sorrow / Georgi Gospodinov
Metis Yayınları – 263 Pages

The Physics of Sorrow is a modern narrative of almost fragmentary stories by Bulgarian author Georgi Gospodinov, a novel. The main character, who can get into the stories told to him, constantly connects with the past and enters into his family's, especially his grandfather's, and ultimately his own life story.

BİR ADAM... HÂLÂ VARAMADI

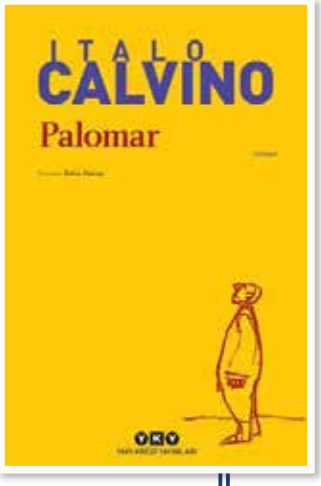
Palomar / Italo Calvino
Yapı Kredi Yayınları – 99 Sayfa

Italo Calvino ölümünden üç yıl önce yayımladığı bu kitapta didikleyen, kaybolan, arayan, yine arayan ve tekrar arayan Bay Palomar'ın hüzünlü hikâyesini anlatıyor. Bay Palomar, yaşamı ağır bir yük gibi yüklenen ve kendi zamanını sürekli durduran o acıklı karakterlerden biri.

A MAN... STILL, COULDN'T REACH

Palomar / Italo Calvino
Yapı Kredi Yayınları – 99 Pages

In this book, published three years before Italo Calvino's death, he told the sad story of Mr. Palomar who picks, gets lost, searches again and again. Mr. Palomar is one of those pathetic characters who burdens life like a heavy burden and constantly stops his own time.

AYRILIKLARIN İLKİ

Doğum Travması / Otto Rank
Metis Yayınları – 184 Sayfa

Freud'un merkeze aldığı baba figürünü ikinci planda bırakarak anneyi ve doğum sürecini merkeze alan *Doğum Travması,* çıkışıyla birlikte Freud ile en sevdiği öğrencilerinden biri olan Otto Rank'in fikir ayrılığına düşmesine neden olarak tarihe damga vurmuş bir psikoloji kitabı.

THE FIRST DIFFERENCE

The Trauma of Birth / Otto Rank
Metis Yayınları – 184 Pages

The Trauma of Birth, which puts the mother and the birth process at the centre by leaving aside the father figure that Freud put in the centre, is a psychology book that has left its mark in history by causing Freud and one of his favourite students, Otto Rank, to clash over.

KAFAMIZ ÜZÜNTÜYLE DOLU!

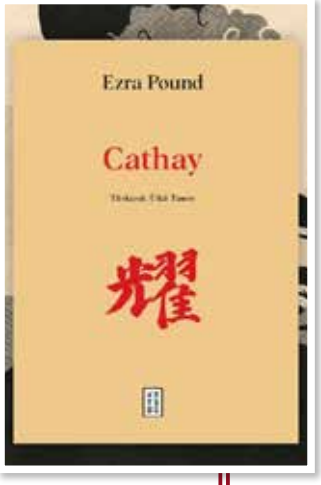
Cathay / Ezra Pound
Ketebe Yayınları – 56 Sayfa

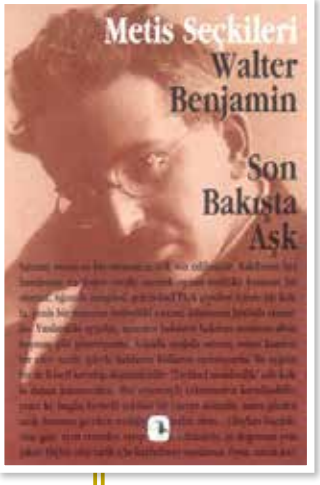
Erken modern dönem şiirinin önemli isimlerinden biri olan Ezra Pound'un kendi lirik biçemini katarak kadim Çin şiirinden çevirdiği şiirler, Şair Ülkü Tamer'in çevirisiyle Türkçede; çeviri şiiri iyi şairlerden okumanın lezzetiyle...

WE ARE FULL OF SADNESS!

Cathay / Ezra Pound
Ketebe Yayınları – 56 Pages

The poems translated by Ezra Pound, one of the important names of early modern period poetry, from ancient Chinese poetry by adding his own lyrical style, are in Turkish with the translation of poet Ülkü Tamer, with the taste of reading translated poetry from good poets...

ŞEHRİN İNSANI, ŞEHRİN İNSANI...

Son Bakışta Aşk / Walter Benjamin
Metis Yayınları / 208 Sayfa

"Büyük şehir insanını büyüleyen aşktır ama ilk bakışta değil, son bakışta aşk. Onu kendisine çeken, şiirde büyülenme anıyla örtüşen bir ebedî elvedadır." sözü Walter Benjamin'in bakışını özetler nitelikte. Kaybettiğini biliyor olmanın ortaya çıkardığı bir kıymeti, nostaljik bir yaşayış şeklini konu alıyor bu kitapta Benjamin.

THE PEOPLE OF THE CITY...

Love at Last Sight / Walter Benjamin
Metis Yayınları / 208 Pages

"The delight of the city-dweller is not so much love at first sight as love at last sight. The never marks the high point of the encounter, when the poet's passion seems to be frustrated but in reality bursts out of him like a flame." Walter Benjamin's saying summarises his point of view. In this book, Benjamin focused on the value of knowing what is lost, a nostalgic way of life.

BAŞUCUNDA BULUNSUN!

Yanardağın Üstündeki Kuş & Toplu Şiirler / Ülkü Tamer
Ketebe Yayınları – 360 Sayfa

Şair, gazeteci, oyuncu ve çevirmen Ülkü Tamer'in şiir antolojisi, her şiir severin kitaplığında bulundurması gereken eserlerden. Ketebe Yayınları'nın geçtiğimiz aylarda yayımladığı Ülkü Tamer'e ait olan *Alleben Öyküleri*'nden sonra ocak ayında bir de şiir antolojisiyle okuru selamlaması mutluluk verici.

KEEP IT CLOSE BY!

Yanardağın Üstündeki Kuş & Toplu Şiirler / Ülkü Tamer
Ketebe Yayınları – 360 Pages

Poet, journalist, actor, and translator Ülkü Tamer's poetry collection is one of the works that should be in the bookcase of every poetry enthusiast. It is pleasing that Ketebe Yayınları greeted the reader with a poetry collection in January after the Alleben Öyküleri, which belong to Ülkü Tamer, published in recent months.

HAZIRLAYAN: ZEYNEP KANTARCI

Ses insanların temel ihtiyaçlarını anlatmak için iletişimin temel kaynağı, ritim üzerine bir ahenkle inşa edilen müzik ise ruhların birbirine açılmasının en önemli yollarından biri. Her yeni çıkan albüm, her yeni şarkı, yeni tanışılan bir ses ve bir söz ruhumuzu anlatmamız ve anlamamız için bize yeni bir yol sunar. Beethoven'ın da dediği gibi; "Müzik, her bilgelik ve felsefeden daha yüksek esin verir."

Sound is the main source of communication; it enables us to tell our basic needs. Music that is built on a rhythm with harmony is one of the most important ways of connecting souls together. Each new album, each new song, each new sound and each new lyric, clears the way for us to tell and understand our spirits. As Beethoven once said: "Music is a higher revelation than all wisdom and philosophy."

NİYAZİ KOYUNCU'DAN BİR AŞK ŞARKISI

Geleneksel Karadeniz ezgilerini rock müzik ile birleştirerek evrensel bir ses yakalayan Niyazi Koyuncu; yepyeni bir sound ile dinleyici karşısına çıktığı romantik aşk şarkısı *Üryan*'ı yayınladı. Sözü ve düzenlemesi Çağatay Kadı'ya, müziği Niyazi Koyuncu'ya ait olan şarkının klibini ödüllü yönetmen Özcan Alper çekti.

A LOVE SONG FROM NİYAZİ KOYUNCU

Niyazi Koyuncu, who captured a universal sound by combining traditional Black Sea melodies with rock music has released the romantic love song *Üryan*, which he appeared with a brand-new sound. Award-winning director Özcan Alper directed the clip of the song, whose lyrics and arrangement belongs to Çağatay Kadı and the music composed by Niyazi Koyuncu.

KENAN VURAL'DAN "KARA CÜMBÜŞ"

Yüksek Sadakat'in sesi olarak da tanıdığımız Kenan Vural; yaşadığımız dünyaya eleştirel bir bakış açısı sunan solo single'ı *Kara Cümbüş*'ü dinleyiciyle buluşturdu. Yaşadığımız dünyayı bir *Kara Cümbüş* olarak tanımlayan parça dinleyenlerine, insanın kendi elleriyle yarattığı yalnızlığı vurguluyor.

"KARA CÜMBÜŞ" FROM KENAN VURAL

Kenan Vural, who we know as the voice of Yüksek Sadakat has brought his solo single, *Kara Cümbüş*, which offers a critical perspective on the world we live in, with the audience. The piece, which defines the world we live in as a *Kara Cümbüş* (Black Revel), emphasizes the loneliness created by the hands of human beings as technology is so involved in life.

DEMİRAYAK MUSİC'TEN "FREEZE"

İş yaşamının yanı sıra müzisyen ve koleksiyoner kimliği ile de tanınan Demirayak Music'in can çekişen dünyamızı küp buz içinde dondurduğu üçüncü albümü *Freeze* tüm dijital platformlarda yerini alırken, CD ve plak olarak da yayımlandı. 12 parçadan oluşan albüm, gelecek nesillere yaşanabilir bir dünya bırakma kaygısı" gibi konularına değiniyor.

"FREEZE" FROM DEMİRAYAK MUSİC

Known as a musician and collector in addition to his business life Demirayak Music's third album *Freeze*, in which he freezes our dying world in ice cubes, has taken its place on all digital platforms, it has also been released on CD and vinyl. Composed of 12 tracks, the album touches on "global warming, disappearing natural resources and the concern of leaving a livable world to future generations."

MONİKA BULANDA'DAN TÜRKÇE SİNGLE

Türkiye'de yaşayan Polonyalı sanatçı Monika Bulanda, beste ve söz yazarlığının yanı sıra yapımcılığını da kendisinin yaptığı *Dur* isimli Türkçe parçasını yayınladı. Türkiye'ye bir müzik projesi için gelen Monika çok sevdiği bu ülkede kalarak Kenan Doğulu, Ajda Pekkan, Mustafa Sandal, Mabel Matiz, Bahadır Tatlıöz gibi birçok ünlü sanatçıyla sahne aldı.

TURKISH SINGLE FROM MONIKA BULANDA

Polish musician Monika Bulanda living in Turkey has released her Turkish song *Dur* which is also written and produced by her. Monika came to Turkey for a music project and stayed in this country which she loves very much and took the stage with many famous musicians like Kenan Doğulu, Ajda Pekkan, Mustafa Sandal, Mabel Matiz, Bahadır Tatlıöz.

ONUR OCAKLI'DAN "KOŞ KOŞ"

2013 yılında yayınladığı *Dilesem Olur Mu* isimli parçasıyla tanıdığımız Onur Ocaklı; sektörel kaygılardan uzak duran tarzıyla samimi ve pozitif parçası "Koş Koş" ile müziğe tekrardan giriş yapıyor. Sözü ve bestesi müzisyene ait olan parça, hücum kayıt tekniği ile kaydedildi.

"KOŞ KOŞ" FROM ONUR OCAKLI

Onur Ocaklı, whom we know with his piece titled *Dilesem Olur Mu,* in 2013, re-enters the music market with his sincere and positive song "Koş, Koş" with his style that avoids sectoral concerns. The piece, whose lyrics and composition belongs to the musician, was recorded with the live recording technique.

UMUT TAN OKUTAN'DAN "MİLYONLAR ARASINDA"

Umut Tan Okutan, otuz yılı aşkın müzikal yolculuğunun ardından, ilk teklisi *Milyonlar Arasında*'yı dinleyicisiyle buluşturdu. Şarkı; birlikte olduğumuzda birçok şeyin üstesinden gelebileceğimizi ve hiçbir şey için geç olmadığı anlatıyor.

"MİLYONLAR ARASINDA" FROM UMUT TAN OKUTAN

After more than thirty years of a musical journey, Umut Tan Okutan brought his first single, *Milyonlar Arasında*, to his audience. The song tells us that when we are together, we can handle many things and it is not too late for anything.

BENREHA'DAN İLK TEKLİ: "KENDİME SÖZ GEÇİRMEDİM"

PiCemiyeti adlı programı ile her hafta sosyal medyanın gündemine oturan BenReha; ilk teklisi *Kendime Söz Geçiremedim*'i yayınladı. Sözleri BenReha'ya ait olan parçada müzisyene Zeynep Bakşi Karadağ eşlik ediyor.

FIRST SINGLE FROM BENREHA: "KENDİME SÖZ GEÇİRMEDİM"

BenReha, who is on the agenda of social media every week with his program called PiCemiyeti, released his first single, *Kendime Söz Geçiremedim.* Zeynep Bakşi Karadağ accompanies him in the song, whose lyrics belong to BenReha.

HAZIRLAYAN: GİZEM ERTÜRK

1) "Göreceğiz ki / Biz dünyamızı gerçekten görmemişiz daha / Geceyi, gündüzü, yıldızları / Görmemişiz hiç / Tanışmaya komamışlar bizi güzelim dünyamızla." mısraları hangi şaire aittir?

A) Cemal Süreya

B) Edip Cansever

C) Behçet Necatigil

D) Turgut Uyar

1) "We will see that/ We haven't seen our world yet/ The night, day, stars/ We have never seen/ They haven't made us know our beloved world." to which poet the verses belong?

A) Cemal Süreya

B) Edip Cansever

C) Behçet Necatigil

D) Turgut Uyar

2) Tam 146 metrekare büyüklüğünde, dünyanın en meşhur ve en güzel göllerinden biri olan Como Gölü hangi ülkededir?

A) Fransa

B) İsviçre

C) İtalya

D) İspanya

2) In which country is Lake Como, one of the most famous and beautiful lakes in the world, with a size of 146 square metres?

A) France

B) Switzerland

C) Italy

D) Spain

3) Hangisi Polonyalı yönetmen Krzysztof Kieślowski'nin *Üç Renk Üçlemesi*'nden biri değildir?

A) Üç Renk: Sarı

B) Üç Renk: Mavi

C) Üç Renk: Kırmızı

D) Üç Renk: Beyaz

3) Which is not one of the Polish director Krzysztof Kieślowski's *Three Colors Trilogy*?

A) Three Colors: Yellow

B) Three Colors: Blue

C) Three Colors: Red

D) Three Colors: White

4) Dünyaca ünlü *Pulp Fiction* filmiyle özdeşleşen "Girl You'll Be a Woman Soon" şarkısını hangi müzik grubu seslendirmiştir?

A) Blackie Onassis

B) Guns N' Roses

C) Pearl Jam

D) Urge Overkill

4) Which band performed the song "Girl You'll Be a Woman Soon," which is identified with the world-famous *Pulp Fiction* film?

A) Blackie Onassis

B) Guns N' Roses

C) Pearl Jam

D) Urge Overkill

5) Osmanlı Devleti'nde 1718-1730 yılları arasında Lale Devri diye adlandırılan dönemin ünlü minyatür sanatçısı kimdir?

A) Fuzûlî

B) Bâki

C) Levni

D) Nedim

5) Who is the famous miniature artist of the period called the Tulip Period in the Ottoman Empire between 1718-1730?

A) Fuzûlî

B) Bâki

C) Levni

D) Nedim

1)B 2)C 3)A 4)D 5)C

Kablo TÜRKSAT | kablo bulut

DOSYALARINIZ ARTIK
Kablo Bulut ile güvende!

Telefon rehberinizi yedekleyebileceğiniz, dosyalarınızı saklayıp, başkalarıyla paylaşabileceğiniz ve dış ortamdan erişilebilen bağlantılarla şifreli veya şifresiz olarak açık paylaşımlar oluşturabileceğiniz yeni uygulamamız **Kablo Bulut** ile tanışın!

0850 804 4444 turksatkablo.com.tr /turksatkablo

Red

64 TL'den başlayan fiyatlarla

Red'lilere sosyal medya sınırsız

Hazır mısın?

vodafone

Yeni gelenlere ve faturasızdan faturalıya geçenlere, 12+12 ay kalma sözüne.
Red 20, 25, 30, 40 bireysel tarifeleri için ücretler sırasıyla ilk 12 ay 64, 89, 109, 139 TL; 2. döneminde de 74, 99, 119, 149 TL olacaktır. İlk dönemin son fatura döneminde cayma bedeli ödenmeksizin çıkış yapılabilir. İlk dönemin son fatura döneminin son gününe dek kampanyayı sonlandıracak herhangi bir işlem yapılmaması halinde 2. dönem başlar. Kampanyadan çıkışta cayma bedeli yansır. Tarifelerin hepsinde ücretsiz Red İletişim Pass; Red 25, 30, 40'ta Sosyal Pass; Red 30, 40'ta Müzik Pass; Red 40'ta Video Pass bulunmaktadır. Yurtiçinde geçerlidir. Pass'i olan aboneler başka cihazlarla internet paylaşımı (tethering) yapamaz. Reklamlar kapsam dışındadır. Vodafone'un değiştirme hakkı saklıdır. Vergiler dahildir. vftr.co/red